

ДИМИТЪР ЦОЛОВ
КЛИНИКА В СРЕДАТА НА НОЩТА

КОЛЕКЦИЯ ДРАКУС № 1

ДИМИТЪР ЦОЛОВ

КЛИНИКА
В СРЕДАТА НА НОЩТА

роман

GAIANA
book&art studio

Димитър Цолов

Клиника в средата на нощта

Българска. Първо издание

Художник: Росен Найденов

Редактор: Кети Илиева

Предпечат и оформление: Явор Цанев

ISBN 978-954-8633-48-2

GAIANA
book&art studio

Колекция ДРАКУС е логическо продължение на едноименното списание за фантастика, фентъзи, крими и разкази на ужаса. Конкурсите, които организирахме, и произведенията, които получаваме, ни убедиха, че сред българските автори на остросюжетна литература има такива, които искаме да срещнем с читателите, че произведенията им заслужават да заемат място в колекциите на любителите на хубавата книга.

Колекция ДРАКУС ще даде възможност да публикуваме по-обемни творби като повести, новели и романи, както и цели сборници с разкази.

Имаме удоволствието да ви представим първия роман в колекцията – **„Клиника в средата на нощта“** от **Димитър Цолов** и да ви пожелаем приятно четене!

*На любимата ми Борислава,
която първа прочете, хареса
и ме накара да повярвам
в тази книга!*

~

~ ПЪРВА ЧАСТ ~

ГЛАВА I

РАНА ОТ СРЕБЪРЕН КУРШУМ

Докараха върколака в състояние близко до Анафилактивен шок. За лаиците ще поясня – това е свръхостро развиваща се алергична реакция, която, ако не се овладее навреме, води до смърт.

Според парамедиците – две самодиви от пункта за неотложна помощ, до който се беше добрал върколакът и който като всеки такъв на територията на Многополисната Общност, включително и тук – в Кръстовище, се ползваше със Статут на Неприкосновено Убежище, сребърният куршум само беше одраскал рамото му, ала и това щеше да е достатъчно да го убие. Въпрос на малко повече време, разбира се.

Не съм експерт в генетиката, но по оскъдните спомени от основния курс в Медицинския факултет знаех, че наследствената информация в клетките на върколака се намира в някакво особено полустабилно състояние и именно

това е причината той да може да придобива човешка или вълча форма, когато пожелае. Среброто пък е единственият известен елемент, който блокира ензимите, отговорни за процесите на тези превръщания, поради което дори един атом от него може да доведе до всички онези оплаквания, с които дойде въпросният пациент и които, без адекватно лечение, в крайна сметка щяха да го довършат.

Докато го прехвърляхме от платформата на летящия килим на пункта за неотложна помощ върху носилката и по пътя към шоквата зала, трескаво сменяхме банките на поставените от парамедиците системи и ги намествахме върху стойките на колелца, успях да разгледам лицето му. Мъж на видима възраст около тридесетте. В грубите, ъгловати черти се долавяше и вълкът, и човекът, защото бяха застинали някъде по средата на трансформацията, а страданието допълнително ги беше изострило. Рядка червеникава козина, покрита със ситни капчици пот. Мехурчета пяна, бълбукащи в ъгълчетата на устата. Гърдите му трескаво се вдигаха и спускаха, дишането беше изключително повърхностно. Поставих ръка на китката му – пулсът едва се напипваше, но за сметка на това бе силно ускорен.

Умът ми преговори набързо терапевтичния алгоритъм, в шоквата зала нямаше да има време за колебание. Самодивите-парамедици вървяха след нас и продължаваха да докладват – дотук бяха свършили добра работа с инжектирането на екстракт, извлечен от кожа на саламандър, стимулиращ сърдечната дейност, в комбинация с мощния противоалергичен препарат, който се получаваше от

специална, изсушена на прах, гъба и накрая бяха включили споменатите вече банки с оводняващи разтвори.

Сега беше наш ред да поемем щафетата. В шоковата зала, след ревизирането на раната, щяхме да предприемем пълна подмяна на кръвта на върколака, защото среброто, колкото и малко да беше като количество, продължаваше да циркулира в него. После щяхме да продължим с укрепващата сърцето терапия и оводняването на организма му.

Времето, необходимо да опиша тези манипулации, е около минута и половина, но борбата за живота на върколака в действителност щеше да продължи часове наред.

Започна едно обичайно тежко нощно дежурство в Кръстовище.

Още в мига, в който парамедиците се свързаха с нашата клиника от пътуващия насам летящ килим, бях изискал няколко сака с върколашка кръв – абсолютно универсална и без груповите различия, характерни за хората, което беше добрата новина. Лошата, а винаги има такава, беше, че въпреки адекватните действия в Неотложния пункт, шансовете на върколака да оцелее бяха петдесет на петдесет. Знаех го от личен опит. Медицината, както беше казал някой, е дело тъмно и всичко зависи най-вече от силите на самия пациент. Не се съмнявах в своите възможности и професионални умения, все пак работех в клиниката вече петнадесета година и през нощните дежурства тук се бях нагледал на какво ли не.

Оставаше час до изгрева на слънцето, когато с колегата-токсиколог Робърт Дойл потънахме в удобните

кресла на къта за отдих. До нас успокояващо ромолеше декоративният фонтан – инсталация, подарък от известния скулптор Тирон, когото преди време бяхме спасили от вампирско ухапване. Състоянието на върколака беше стабилизирано и след като го приведохме в интензивния сектор, се отправихме насам. Запалихме ръчно свити тънки цигари – смес от слаб халюциногенен коноп и тютюн от юга, и се опитахме да дарим покой на изморените си тела, прекарали на крак дълги часове край масата в шоковата зала.

Кръстовище, сравнен с някой от многомилionните полиси, може да изглежда като селце с неговите около триста хиляди обитатели, но за всички нас, работещите в Клиниката за митологични създания, единствената по рода си в града, мащабите му бяха огромни.

Изсмуках последното късче от ароматичната смес, докато опарих пръстите си, а угарката смачках в керамичния пепелник на масичката между нас.

– Доколкото разбирам, започнала е поредната бандитска война. – Не беше въпрос – колегата Дойл просто изказа на глас нещо, което ни беше пределно ясно и на двамата.

– Ахам – отвърнах. – Самодивите споменаха, че няколко псевдовампира от четирийсет и седма улица са преследвали върколака до Неотложния пункт. Рутгер няма да остави нещата така. Нощите отук нататък ще са интересни!

Ставаше въпрос за главатаря на върколаците, а въпросните псевдовампири бяха най-обикновени човешки

същества с фетиш към кръвта – убиваха и смучеха тази течност, подобно на оригиналните особи, на които подражаваха, като същевременно воюваха с тях, с върколациите и с всички други шайки на територията на Кръстовище. Убийствата, както и консумирането на кръв, разбира се, бяха извън закона в Общността, но това едва ли можеше да спре най-радикалните представители на споменатите групи. Животинският еквивалент, предлагащ се в хематологичните магазини, не задоволяваше апетита им, а топката винаги се връщаше в ръцете ни, защото като лечители, положили Хуманната клетва, наш дълг беше да се борим за живота на всяко същество – човек или не, попаднало тук.

– Извини ме, Робърт, трябва да оформя рапорта за Стражата. – Придърпах листовете със стандартен текст и се заех да попълвам празните места.

Вид на пациента: ликантроп.

Тип нараняване: огнестрелно – сребърен куршум.

Дойл, също допушил цигарата си, се изправи и опъна ръце над главата като човек, протягащ се след сън или просто схванат, какъвто със сигурност беше неговият случай.

– Приятно писане, Арчи – ухили се над главата ми.

Не познавам колега, който да обича подобен род бумашина, но това беше обичайната процедура.

След парамедиците и ние бяхме уведомили Стражата за ранения върколак, а попълнения рапорт щях да предам на двамата сержанти от Уличния патрул, които в момента чакаха пред къта за отдих. Друга двойка беше оставена да

пази в коридора пред интензивния сектор заради чиста формалност. Клиниката ни, както и всяко здравно заведение в Общността, е със Статут на Неприкосновено Убежище и шансовете да стане обект на бандитска атака са на практика нулеви.

Десет минути по-късно отворих вратата и подадох протокола на единия от патрулната двойка.

– Заповядайте, сержант! Тук е описано всичко – час на подадения сигнал, час на постъпването, видът на травмата, реанимационните мероприятия от Неотложния кабинет и тези в шокова зала. Ако имате други въпроси съм на ваше разположение.

– Благодаря, доктор Кимерия! – Мускулите на стража се раздвижиха под еластичното тъмносиноьо униформено трико, докато поемаше листовете от мен. – Това е достатъчно засега.

В този миг откъм фойето, вдясно от нас, се чува възбудени викове и заедно с двамата сержанти се отправихме натам.

Веднага познах облечения в черна кожа мъж, който се беше подпрял на плота на регистратурата и обясняваше нещо на нощния диспечер.

Малко по-назад от него, скръстили ръце в онази всеизвестна поза „не се закачай с нас, ще си изкараш белята“, невъзмутимо стояха трима гиганти с обилно окосмени лица, гъсти бради, стигащи до нивото на гърдите им, заострени уши и същите черни кожени дрехи като тези на главатаря им. Рутгер понякога се отбиваше тук, когато пострадаше по-важен член на

бандата му. Всъщност главатарите на всички банди в Кръстовище правеха така и ги познавах до един – насилието просто беше неизменна част от нощния живот на града. Като се замисля, работата на Стражата беше по-скоро да предпазва мирните жители от жадните за кръв създания, докато на конфликтите между отделните групировки дори се гледаше с добро око, тъй като по този начин те сами изтощаваха наточените си зъби, ако мога да използвам това удачно и за вампири, и за върколаци, и за всякаква друга сган, сравнение.

Рутгер се обърна към нас, сякаш плъзна поглед през стражите, без да ги удостои с внимание, и заби воднистите си сини очи в мен. Имаше изящно издължено лице на аристократ, внушение, което не се променяше съществено от фината като ръждив прашец козина, с която беше покрито, и някакво хитро, лисичо излъчване. Ако не го познавах, бих могъл дори да го харесам. Само че бях чул колко жесток може да бъде и знаех, че на гърба му висят безчет убийства на човеци и нечовешки същества, които патрулите на Стражата просто не можеха да докажат.

В Кръстовище Омертата, или така нареченото Правилото на Мълчанието, беше повече от религия сред членовете на бандитските формирования. Страхът пък затваряше устите на обикновените хорица, ставали свидетели на жестоки ексцесии, и единствената им надежда беше в даден момент да не се окажат на мястото на поредната жертва.

– Какво е състоянието му, док?

– Направихме каквото можахме, господин Рютгер, оттук насетне всичко е в неговите ръце. Стабилизиран е, кръвта му е подменена, за да се изолира среброто от тялото му... И все пак съм по-скоро оптимистично настроен. Раната беше съвсем лека драскотина.

– Кучите синове, които са сторили това, ще си платят! Когато нападаш някой като мен, се убеди, че си го убил, защото единствено мървият върколак е безопасен! Чух, че са били псевдовампирите от четирийсет и седма.

– Да, парамедиците от Неотложния пункт споменаха, че са забелязали членове на тази групировка да преследват пострадалия – нямаше смисъл да крия информацията – мълвата вече се разнасяше из опасните улици на Кръсто-вище.

Очаквах и следващия въпрос на Рутгер – този театър на нерви го играехме от доста време:

– Кога ще мога да го видя, докторе?

– Боя се, че в близките седемдесет и два часа това няма да е възможно. Поддържаме приятеля ви в изкуствена медикаментозна кома, за да подпомогнем възстановителните възможности на организма му.

– Обещавам ви доста работа, доктор Кимерия! – изрева шефът на върколаците и се завъртя към изхода, при което полите на кожената му пелерина се развяха край него. Хората му го последваха.

ГЛАВА II

ШЕЛИ И ВАМПИРЪТ

На сутрешния рапорт в конферентната зала на клиниката обсъдихме случаите от нощта, терапията на по-сложните от тях, пихме блудкаво кафе и предадохме дежурствата в секторите на дневните си колеги.

Реших да измина няколкото преки до дома ми пеша, въпреки че със служебния летящ килим това щеше да ми отнеме не повече от минута. Обикновено след такава нощ съм скапан, мятam се на килима и той ме оставя пред входната врата в състояние на полусън, в което едва мога да уцеля ключалката, събличам се в антрето с механичните движения на сомнамбул и отпускам тяло в спалнята до съпругата ми, която е нестинарка в нощен клуб и се прибира малко преди мен.

Днес обаче се чувствах необичайно активен, може би прекрасното лято навън беше причина за това. Като болшинството от жителите на Кръстовище и аз съм чедо на тъмнината, режимът на целия град е подчинен на правилото „спи през деня, вилней през нощта“, и сега ми беше странно да чувам самотния шум от стъпките си върху каменните плочи на тротоара. Създанията – човеци и нечовеци – спяха в хладните си домове, не се движеха наземни коли или летящи килими, имах чувството, че съм сам в квартала, но ми беше хубаво.

Спрях до една чешмичка, за да наквася устните си с вода, после извадих от джобчето на ризата си пакет „Черен трол“ и запалих.

Допуших цигарата на моравата пред дома, угасих фаса и го метнах с обигран жест в металния контейнер за боклук. Отключих, лятната жега, която се усещаше още в ранната утрин, отстъпи пред хладната ласка на климатичната система. Свалих ризата и ленения си панталон, останал само по боксерки, се отбих до санитарното помещение да пусна една вода и да измия зъбите си, след което пристъпих в червеникавия мрак на спалнята.

Тежките завеси, които покриват прозорците и в които съпругата ми Шели е влюбена, имат цвета на прясно изтекла кръв и в особено слънчеви дни като днешния усещането е фантастично – все едно влизаш през входа на приказна пещера.

Шели лежеше на една страна, златните ѝ коси, в момента бакърени, бяха разпилени около тялото ѝ като килим от есенни листа. Загледах се в екзотичните ѝ черти, в които се долавяше генетичният материал на горските ѝ прародителки.

В Общността, разбира се, не са останали много гористи масиви, но красотата на самодивите се е унаследила и в градските им посестрими. Може би след години тази странна и чужда сама по себе си красота ще се разтвори в обикновените, малко безлични черти на човешкото мнозинство, но ми се ще да вярвам, че въпреки безпощадната логика на генетиката, все пак ще се съхрани.

Обикнах Шели още в мига, в който я видях на сцената в нощния клуб. Няколко професори – светила в медицината от Полис Централ – бяха дошли за обмяна на опит в клиниката ни и след цяла седмица здраво бачкане ги изведохме да разпуснем в съботната нощ. Признавам си, че доста порядъчно направихме главите – извършихме точно онова, което местните наричат алко-туризъм – забихме се в сърцето на града на улицата, която носи жаргонното име „Булевард на прекършените мечти“ и започнахме да редуваме заведенията от лявата и от дясната ѝ страна, като във всяко се стараехме да погълнем максимални количества алкохол. Всеизвестен е фактът, че докторите умеят да пият колосално и въпреки че с колегите ми нямахме титли, по нищо не отстъпихме на хабилитираните лица от Централ в пиянската вакханалия.

Когато се добрахме до клуба на Шели, вече започвах да пролазвам, но пък единият от професорите току-що беше заспал и висеше на гърба на двамата му титуловани колеги като парцалено чучело.

Смучехме пиво в покрити със скреж халби и ги гарнирахме с шотове с екзотични наименования, когато осветлението, и без това приглушено, изчезна съвсем. Спомням си, че изпсувах, защото не успях да уцеля устата си, олях се и се разхълцах. Няколко хълцания по-късно златиста светлина обля сцената, младежи с рунтави калпаци, в бели ризи, стегнати с червени пояси, и кафяви торбести панталони, излязоха от двете ѝ страни, стиснали лопати с димяща в тях жарава и започнаха да я изсипват на

огнеупорното покритие, което се беше появило върху сцената в краткия миг тъмнина. Признавам си, че беше доста ефектно. Жаравата се разстилаше с мек пукот, а във въздуха като светулки танцуваха искрите. Излязоха и девойки с коси, прибрани в бели забрадки, облечени с бели ризи и червени престилки върху белите си поли, които нахвърляха ароматични корени върху живите въглени. Във въздуха замириса на любов. После пак настъпи мрак, тоя път не толкова пълен, поради тлеещата жаравна на сцената, и тогава се показа тя – Шели, моята прекрасна самодива, а прожекторът я обви в облак от светлина. Зазвуча мелодия, извлечена от кавал. Съвършените ѝ бели нозе стъпиха върху въгленчетата, белите ѝ ръце се раздвижиха пред тялото ѝ и започна най-изумителният танц, който съм виждал някога. Гледал съм изпълнението ѝ десетки пъти след това, но никога не успях да се почувствам както тогава. Усетих как всичкият изпит алкохол буквално за секунди се изпарява от тялото ми и в мига, когато постигнах абсолютната трезвеност, разбрах, че искам да споделя живота си с нея...

Споменът нахлу толкова жив в главата ми, че изпитах неистова нужда да я целуна. Наведох се над нея, докоснах мраморно бялата ѝ буза с устни, Шели измърмори нещо в просъница и се опита да се завърти на другата страна. Отдръпнах се от нея, за да не я разбудя съвсем. Точно тогава ме удариха с някакъв тежък предмет по тила, след което изгубих съзнание...

Не знам колко време съм изкарал в безпамятно състояние, вероятно няколко минути, но когато с усилие отворих очи и успях да ги фокусирам, видях, че все още се намирам в спалнята, Шели обаче я нямаше. Усещанията ми наподобяваха събуждане след тежко пиянство и в тях хирургът у мен безпогрешно разпозна симптомите на мозъчното сътресение. Прокарах пръстите на дясната си ръка по задната част на черепа, но освен голямата колкото яйце цицина, не почувствах лепкането на кръв – това беше добра новина. Определено не се бяха церемонили с нея, но главата ми се оказа достатъчно здрава.

– Доктор Арчибалд Кимерия. За приятелите – просто „Арчи“. Специалности – Обща хирургия, Сравнителна анатомия на митологичните създания. Кавалер на Хуманната клетва. Последното, разбира се, е малка шегичка, с която се опитвам да разведрия тягостната атмосфера...

Фигурата, която се наведе над мен, докато изговаряше тези думи, беше опакована в костюм от блестящо светлоотражателно фолио, а гласът зад квадратния слънцезащитен шлем излизаше приглушен и гъгнив като на човек с възпален ларинкс.

Изругах наум. Само едно същество можеше да се разхожда в най-голямата лятна жега, декорирано по този абсурден начин, защото дневната светлина беше пагубна за кожата му. Вампир.

Враждата между човешкия род и вампирите датираше от древността, ала с течение на времето, миролюбивите представители на тяхната раса, предпочитащи да

задоволяват нуждите си само с животинска кръв, се бяха научили да съжителстват с хората. Впрочем такава беше ситуацията и с другите странни същества, появили се в резултат на различни еволюционни разклонения през вековете или продукт на мутациите след Последната война. Сведения за заселването на вампири в Кръсто-вище се срещаха в документи отпреди около пет века, но познанията ни за физиологията им започнаха да се трупат едва в последните петдесет години, когато учени от института в Полис Паралел успяха да изолират причинителя на тяхното особено състояние – вирус, подобен на Rabies-вируса, отговорен за беса сред животните. Вампирските популации навсякъде бяха изключително консервативни и затворени, спокойно мога да кажа, че по тая особеност си съперничеха с най-радикалните религиозни секти, познати в Многополюсната общност. Медиците преди споменатия период дори нямаха позволенията им и съответно правото да извършват аутопсии на техни тела с научни цели – ето защо доста подробности за вируса, който логично нарекоха V-вирус, още бяха неясни. Самият аз не съм добре запознат с материята – по мое време в Медицинския факултет вампирологията беше нова и авангардна специалност, която се изучаваше половин семестър, без дори да се държи изпит по нея. Имам най-общи познания, достатъчни за работата ми като хирург – V-вирусът е невротропен – локализира се в клетките на главния и гръбначния мозък, като манипулира нервната система на заразения и го превръща в агресивно същество с развиващо се влечение

към кръвта – хематофилия. Съдържа се в най-голямо количество в слюнчените жлези, слюнката и разбира се, в кръвта, но се открива и в някои органи като бъбреци и далак. Не са известни механизмите, но води до екстремно разграждане на кожния пигмент меланин и предизвиква изключително тежък вторичен албинизъм, който пък е причината за непоносимостта към слънчева светлина и болезнените изгаряния на кожата при пряк контакт с нея. В заключение ще добавя и най-уникалното свойство на V-вируса – по някакъв начин забавя метаболизма на заразения организъм до степен, която разтегля процесите на стареене във времето и продължителността на живота може да стигне до триста години. Сравнено със средностатистическата продължителност на човешкия живот от около седемдесет години, това си беше направо безсмъртие. Край на лекцията.

– Къде е съпругата ми ?

– Търпение, доктор Кимерия! Или просто „Арчи“? Нали мога да ви наричам така с надеждата, че за краткото време на сътрудничеството ни ще успеем да станем приятели?

Не си направих труда да отговарям на тази саркастична демонстрация на превъзходство. Можеше да ме нарече и „стар космически пръч“, което с нищо не променяше факта, че ме е стиснал за тестисите, образно казано.

– Името ми е Йеронимус, извинете ме за бутафорния вид, в който ви се представям, но се досещате, че това е единственият възможен начин през деня. Неудобството

от запарващия костюм обаче няма как да бъде избегнато, защото времето ме притиска, Арчи. Сега ще ви дам кратки инструкции и ви обещавам, че ако ги изпълните стриктно, още утре ще забравите за новия си приятел.

Името не ми говореше нищо. Както вече споменах, познавах бандитските главатари, не и цялата им подопечна сган.

– Искам да знам къде е жена ми! Искам да се уверя, че е невредима и тогава ще разговарям с вас! – разбирах, че въобще не съм в изгодна позиция да поставям условия, но от друга страна, едва ли можеше да стане по-зле, ако покажех малко твърдост.

– Арчи, не се мислете за специален, вие просто бяхте първият ни избор, който лесно можем да заменим! Засага ще се задоволите с честната ми дума, че съпругата ви Шели е добре. И така – по същество – трябваше ни служител от клиниката за митологични създания, по възможност лекар...

Полегнал в спалнята, все още пропита с дискретния, леко сладникав аромат от парфюма на Шели, пуших поредната цигара и размишлявах. Прехвърлях отново и отново разговора, който проведохме с Йеронимус, и се опитвах да намеря някакъв смисъл. Сложната комбинация с всички ресурси, впрегнати в нея – доста необичайното раздвижване на вампирите през деня, отвличането на жена ми и онова, което ме караха да направя утре вечерта, ме навеждаше на извода, че в Кръстовище се мъти нещо голямо.

– Знаете ли какво е това, Арчи? – в дланта на вампира се появи стъклено цилиндърче и той го поднесе към очите ми.

Стандартно флаконче от пет милиграма с издълбан символ „Ag“ върху него.

– Разбира се, че знам – отвърнах, като се опитах да звуча по-бодро, отколкото се чувствах. – Изпитът ми по фармакология беше преди доста време, но го взех с отличен. Суспензията от микроскопични сребърни частици в течна среда, наречена сребърна вода, намира много приложения – използва се при лечението на някои кожни заболявания, конюнктивита при новородените и разбира се, при изгарянията, с които един вампир трябва да е добре запознат, нали Йеронимус?

– Отново се опитвате да бъдете духовит, но зад тези усилия прозира страхът ви!

Прав беше – знаеше, че го знам. Шели беше всичко за мен и страхът, който изпитвах в момента, ме караше да полудявам! Не страх, че ще изгубя собствения си живот, може да не ви се вярва, но в миналото животът ми често е висял на косъм, страхувах се от коварството на вампира, не вярвах в честната му дума, не вярвах, че след като изпълня каквото и да искаше, щеше да остави жена ми жива.

Но в момента друг поръчваше музиката, а аз, стиснал зъби в безсилието си, трябваше да започна танца...

– Добре, добре – изпъшках примирително, – признавам си, когато съм изнервен и уплашен, се случва да плещя глупости. Моля ви, продължете.

– Така ви искам, Арчи! Изяснихме си, че сте запознат със съдържанието на флакончето, в което и за миг не съм се съмнявал, сега идва вторият въпрос: Знаете ли за кого работя?

И това не беше предизвикателство за интелектуалните ми възможности.

Всеки вампир в Полис Кръстовище, по един или друг начин, беше свързан с Гай Гришнавк, официално – собственик на най-голямата верига хематологични магазини – „ХематОполис“, предлагащи разнообразие от животинска кръв в града, а неофициално – главен играч на нелегалния пазар за човешка кръв, бизнес, който му беше осигурил доста прилично състояние.

Пред очите ми изплува лицето, слабо и аскетично, жълтеникаво като парафин на свещ, обградено от спускаща се към гърба права лъскава и черна коса; очите, с черни като крило на гарван ириси; дълбоките бразди, започващи от двете страни на гърбавия нос и завършващи в тъгълчетата на тънките устни с малинов цвят; ослепително белите зъби, които се разкриваха, щом се усмихнеше, а той почти винаги беше усмихнат при нощните си посещения в клиниката ни.

Отворих уста, но пръстът на Йеронимус се вирна пред слънцезащитната му маска:

– Ш-ш-ш-т! Не е нужно да го изговаряте гласно, името ви е известно, сигурен съм. Моят господар е силно натъжен от факта, че нощес сте успели да спасите особата, пристигнала в клиниката ви с огнестрелна рана от сребърен куршум. Моят господар знае, че утре вечер

отново сте дежурен в клиниката и иска това флаконче да попадне в системата с оводняващия разтвор на вашия пациент...

ГЛАВА III

ЗЪБА НА БЕЛИАЛ

Впривидно благополучния, но всъщност доста суров и жесток свят на Многополюсната Общност, цената на живота беше изключително ниска.

Търгуваше се с всичко, което ви хрумне – оръжие, наркотични вещества, плът за сексуални удоволствия, плът за задоволяване на нуждите от кръв...

Градската стража, бюстител на реда и законността, навсякъде изпълняваше чисто палиативна функция – не можеше да се справи с престъпността или по-точно е да се каже, не искаше да унищожи този бизнес, който хранеше хора (и нехора) на всички нива във властта и самата нея, както, предполагам, сте се досетили.

Все пак, съществуваха Неписаните Правила от света на бандитите, обединени в нещо като Единен Морален Кодекс.

За Правилото на Мълчание – Омертата – вече ви споменах.

Друго важно правило, за което също споменах в началото на моята история, беше Правилото на

Неприкосновеното Убежище. Статут на такова имаха религиозните храмове и здравните заведения – от най-малките приемни кабинети до най-голямата много-профилна болница в Полис Централ. Никой, по никакъв начин, нямаше право да посяга на живота на съществата, намиращи се в тях.

Е, в редки изключения се случваше някой безумец да оскверни Убежище с убийство, но тогава го погваха с всички възможни средства и блюстителите на закона, и бандитските структури, а смъртта му беше ужасна...

Оказах се в сложна ситуация.

Ако не убиех върколака утре вечер, свеждах макар и минималните шансове на Шели да остане жива до нула.

Ако го убиех, без да ме хванат, това не променяше факта, че щях да съм погазил най-важния принцип в медицинското изкуство – *Primum non nocere!* (Първо не вреди!). Него бях приел за свое житейско кредо в мига, в който реших да се откопча от мрака, обвинил младежките ми години. Него ни бяха набивали в главите през дългото следване в медицинския факултет. С него започваше Хуманната клетва, която полагахме при дипломирането си. Щях да стана Клетвопрестъпник и пак нямаше гаранция, че ще оставят съпругата ми жива.

Ако го убиех и ме хванеха, щях да съм Осквернител на Убежище. В най-лошия случай щяха да ме линчуват още на входа на клиниката, в най-добрия ме чакаше кратък съдебен процес, изходът от който беше винаги един – смъртно наказание.

Шели, разбира се, също щеше да умре...

Всеки лекар ще ви каже, че няма по-лоши пациенти от самите лекари. Еднакво се дразня както в случаите, когато болните не спазват предписанията ми, така и в случаите, когато колегите се опитват да ми предпишат лечение.

Летният следобед напредваше.

Вампирът отдавна си беше отишъл.

Едновременно умирах за сън и бях превъзбуден в оная шантава и изтощителна комбинация, която всеки е изпитвал.

Главата продължаваше да ме цепи, образите се размазваха пред очите ми и се появяваха леки позиви за повръщане, които успях да удържа. Знаех добре какво ще ме посъветват за състоянието ми – пълен покой минимум една седмица, никакво дразнене на сетивата, като четене на книги или слушане на музика, никакви цигари и алкохол.

Това си мислех, докато дърпах ентата подред цигара и се канех да си взема гореща вана. Вече бях изсипал във водата хаотични количества от релаксиращите соли на Шели и запалих ароматни свещици – изпълнявах ритуалите, които винаги съм свързвал със съпругата си, защото болезнено усещах липсата ѝ.

Отпуснах тялото си в пяната, затворих очи и се замислих за по-нататъшните си действия.

Нищо не ми хрумваше.

После съм задрямал...

Събуди ме напевният звън от малкия бронзов гонг, окачен на входната ни врата, който някой беше ударил с привързаното към него чукче. Въпреки жегата се загърнах в халат – нямаше време да се подсушавам и да обличам нещо по-леко.

Главоболието ми беше намаляло и сега го усещах като тъпо пулсиране в тилната област около цигината. Изчезнали бяха и двойните образи пред очите ми.

Отворих вратата. На стълбите стоеше красива млада жена. Дадох ѝ двадесет и една-две години, но в Многополюсната Общност едва ли има нещо по-относително от видимата възраст.

Косите ѝ, с цвят на паяжина, бяха опънати назад в стегнат кок. Дългите ѝ сребристи бакенбарди, спускащи се почти до ъглите на долните ѝ челюсти, сякаш подчертаваха странната ѝ красота.

Черният кожен корсет, пристегнат отпред с кръстосани ремъчета, плътно прилепналите по краката ѝ панталони от същата материя и масивните черни военни обувки с метални налчета ѝ придаваха допълнителен сексапил. Въпреки адската жег навън, по откритите части на тялото ѝ нямаше и намек за пот.

Без съмнение, върколачка, помислих си и въпросително вдигнах вежди, но в следващия момент усетих колко глупаво изглеждам с разрошената си влажна коса в светлосиния халат на жълти патенца.

Преди време бях споделил един от оскъдните си детски спомени с Шели – майка ми целува голото ми телце, което ме кара да се кикотя неистово, и ме поставя

в жълто пластмасово корито, напълнено до половината с хладка вода. В коритото плуват гумени жълти патенца...

За последната годишнина от сватбата ни получих този халат...

В тревожния поглед на върколачката обаче не открих и следа от присмех. Изучаваше ме съсредоточено и по някакъв начин усетих, че дори да бях отворил вратата абсолютно гол, нямаше да ѝ направи впечатление.

– Какво обичате? – попитах най-накрая.

– Това не е правилният въпрос, доктор Арчибалд Кимерия, въпросът е искате ли да спасите съпругата си?

Все едно ми забиха юмрук в слънчевия сплит – за миг се оказах неспособен да си поема въздух, а кинжална болка прониза мозъка ми.

После се окопитих и я поканих с нервен жест да влезе.

– Вдясно е дневната, там можем да поговорим на спокойствие...

– Нямаме никакво време, докторе! Боя се, че пред вампирите не стои дилемата дали да оставят съпругата ви жива! Това отвличане не е по-различно от отвличанията, които се правят с цел откуп. Близките събират уточнената в процеса на преговорите сума, предават я на похитителите, но никога повече не виждат жертвата. Жертвата се убива още в самото начало на преговорите – така е най-лесно! Единствената разлика при вас е, че не ви шантажират за пари, а ви карат да свършите нещо, нали, докторе?

Изскърцах със зъби:

– Дайте ми пет минути!

– Вземете и някаква използвана дреха на съпругата ви – подвикна зад мен върколачката. – Нещо, което е съхранило миризмата ѝ!

Съблякох халата в движение и на три скока се добрах до дрешника в спалнята, отворих го и трескаво разхвърлях моето крило. Спрях се на тениска и къси панталони с камуфлажни мотиви. От панера за пране до банята грабнах един свит на топка потник на Шели. Върнах се в антрето, където нахлузих удобните си гумени туристически сандали. Заклучих входната врата и се обърнах към върколачката.

– Паркирала съм зад къщата ви – каза тя. – Ще ви обясня всичко в движение. Впрочем името ми е Тания.

– Вече знаете моето, говорете!

Преведох я напърно, през градинката, в която Шели отглеждаше многоцветните си храсти с толкова любов, и излязохме на улицата.

– Ще започна с това, че знам къде са завели жена ви! Пътят дотам е около тридесет минути, а времето ще използвам, за да ви запозная със ситуацията! Чували ли сте за Зъба на Белиал? – попита върколачката, докато се намествах в пневмобила до нея. Натисна бутончето, освобождаващо въздушна смес, която циркулираше в затворена система и задвижваше колелата на превозното средство, и то се плъзна по шосето.

След като бяхме направили всичко необходимо, за да съсипем екологичното равновесие на територията на Общността в последния век, от няколко години търсехме алтернативни форми на транспорт. Пневмобилите се

оказаха удачен вариант със своята безвредност за околната среда и сравнително високата максимална скорост, която постигаха. Също с газова смес се движеха летящите килими, както жаргонно наричахме откритите или закрити платформи с прикрепени към тях балони, които пътуваха по въздуха и бяха предназначени основно за градски условия.

– Зъба на Белиал? – повторих. – Не, не ми говори нищо.

– Не се съмнявам, аз също го чух за първи път от Дориан снощи.

– Дориан?

– Името на върколака, който спасихте на нощното си дежурство. Дориан ми разказа за Зъба. Оказва се, че това е една от най-строго пазените тайни на вампирите. Според легендите им Белиал е Архивампира, първият вампир на света, живял точно деветстотин деветдесет и девет години, от които водят началото си всички техни кланове. В последната нощ на последната година от живота си собственоръчно извадил двата си кучешки зъба, подарил ги на двамата най-приблизени от свитата си и излязъл да посрещне зората с думите:

„Който е победил смъртта веднъж, не се страхува да го направи повторно!“

Учуден поклатих глава:

– Какво общо имам аз с цялата тази фантазмагория?

– Ще стигнем и дотам, докторе – отвърна Тания. – За първия от Зъбите със сигурност се знае, че е притежание на Калигулас Нергал, вампирски главатар в Полис Паралел, неформален водач на всички вампири в Многополусната

Общност и както самият той твърди, пряк потомък на единия от двамината избраници на Белиал. Следите на другия Зъб били изгубени през вековете допреди седмица, когато иманяри случайно го открили сред праха на дъното на урна, във вампирска гробница тук, в Кръстовище. Така се озовал в ръцете на Гай Гришнак. Няма никакво съмнение – надписът, издълбан върху херметичната кутийка, в която бил поставен, удостоверява произхода му.

Слушах монотонния разказ на върколачката с надеждата да получа някаква яснота, но объркването ми ставаше още по-голямо.

– Сега идва най-интересното – според легендите, вампирът, притежаващ и двата Зъба, ще придобие абсолютната мощ на Белиал. Истина или не, нито Гришнак, нито Нергал ще се разделят доброволно с артефактите си, напротив, няма да пожелаят средства и усилия, за да съберат Зъбите на едно място, а това като нищо може да причини междукланова война!

– Продължавам да не разбирам как раненият върколак, ъ-ъ... Дориан и аз се оказахме в центъра на тази каша от легенди?

– Оставете ме да продължа! Преди половин година, на прием, където попаднал като гард от охраната на главатаря Рутгер, Дориан се запознал с вампирката Нерония, дъщерята на Гай Гришнак, който също бил поканен.

Опулих се, всичко можех да си представя, ала гледката на вампири и върколаци, смесили се в шумна тълпа с коктейлни чаши в ръка, ми идваше малко в повече...

Тания явно забеляза гримасата ми, защото се усмихна криво:

– Не се чудете! Вампири и върколаци враждуват помежду си откакто се помнят, но враждата си е вражда, а бизнес интересите – съвсем друго. Често именно заради тях се случва бандитските главатари да се озоват на едно и също светско събитие. По онова време момичето тъкмо било навършило пълнолетие и както е редно, баща му започнал да го води със себе си. Не знам точните подробности, но успяло да завърти главата на Дориан. Според думите му и отсрещната страна не останала безучастна.

За тази половин година двамата са се виждали още няколко пъти, а чувствата се разгаряли все повече и повече.

Тук вече не издържах и нервно се разсмях.

Тания ме стрелна с бърз поглед, забелязах гневни пламъчета в очите ѝ.

– Не познавате Дориан. Въпреки физическата си сила и избухливия нрав, присъщ на върколациите, той е изключително романтичен. В свободното си време чете доста. Обожава легендите на човеците, особено ония, в които се разказва за изстрадана и нещастна любов. Тристан и Изолда. Ромео и Жулиета. Сигурна съм, че по някакъв начин се отъждествява с тях. Както и да е, Дориан научил за Зъба при срещата си с Нерония снощи и най-накрая се решил да дойде и да ми разкаже всичко. Съобщи ми също, че от известно време Рутгер знаел за авантюрата му. Дали сам е забелязал признаците на зараждащото се влечение между него и вампирката, или някой колега на

Дориан от охраната го е издал, но учудващо, когато разбрал, главатарят не се разярил, а дори го насърчил. Обяснил му, че няма нищо лошо в чувствата му, както се изразил, щял да съчетае полезното с приятното, за да получава сведения от най-близкото обкръжение на врага. Защото се мълвяло, че Гай Гришнавк няма никакви тайни само от двама души на този свят – съветника си и Нерония. Когато влетя у дома ми, Дориан не беше на себе си – вътрешното противоборство между лоялността му към главатаря и чувствата му към неговата любима го влудяваше. Осъзнаваше, че информацията е прекалено ценна и ако я предаде на Рутгер, той ще я използва по най-изгодния начин, за да унищожи стария си враг, който въпреки всичко дъщеря му много обича. Тя, сподели ми, била изключително скромно и свястно създание, вехнещо в сянката на жестокия си баща. Дориан спомена, че и Гришнавк явно е разбрал за тях двамата – Нерония била изказала такива съмнения снощи. Нападението над него стана няколко часа по-късно, а фактът, че вампирите толкова отчаяно продължават да желаят смъртта му, показва недвусмислено най-важното – Гай Гришнавк е научил, че Нерония е издала тайната на Зъба. Мога само да предполагам, но познавайки коварството на вампирския водач, онези смешници-имитатори от четирийсет и седма улица са получили добра сума, за да запушат устата на Дориан и да поемат върху себе си гнева на върколаците. Както сам сте се убедили, Гай Гришнавк не обича да цапа ръцете си, ако може да постигне целите си индиректно. Сега разбрахте ли защо пациентът ви трябва да умре, доктор Кимерия?

Тогава зададох въпроса, който ме вълнуваше през целия ден:

– А защо се спряха точно на мен?

– Много просто! Вие сте главният виновник опитът за покушение да излезе неуспешен. Гай Гришнав мрази нещата да не стават така, както му се иска. Докато има шанс Дориан да оживее, той ще бъде заплаха за него, защото колкото и да е могъщ тук, в Кръстовище, все още не е готов за открит конфликт с клановете на Калигулас Нергал от Паралел.

– Разбирам – отвърнах и зададох втория въпрос, който нямаше как да не задам: – А защо именно вас Дориан е избрал за свой душеприказчик.

Тания ме прониза със златисто-кафявите си очи.

– Отговорът и на този въпрос е много прост, доктор Кимерия, Дориан е мой брат!

ГЛАВА IV

КЛАНИЦАТА

Опитах се да възстановя чертите на ранения върколак в мислите си и не открих прилика с тези на Тания, което за пореден път не означаваше нищо. Някои братя и сестри не си приличат изобщо, а в шокосалата зала на клиниката Дориан се намираще по средата на трансформация между човек и вълк, стопирана от

сребърните атоми и това допълнително затрудняваше всякакви сравнения. Едва след екстракорпорацията на инфектираната му кръв и цялостната ѝ подмяна, човекът в него се върна на операционната маса, но пък тогава вече беше покрит от глава до пети с реанимационна апаратура.

Реших засега да приема думите на Тания на доверие. Осмислях чутото, в което, въпреки че звучеше достоверно, откривах някои логически пукнатини.

Нощта обгърна Кръстовище, сякаш гигантски прилеп разпери криле над него. Уличните лампи мигнаха като очи на исполини и пръснаха мътна светлина. Градът, отдъхвал си през жаркия ден, беше готов за поредната нощ на порок и престъпления. Пустите доскоро улици започнаха да се наливат с живот – дюкянчета, магазини, кръчми, клубове и всевъзможни атракционни отваряха врати, засъскаха пневмобици и летящи килими.

Скоро оставихме крайните квартали зад гърба си и навлязохме в индустриалната зона.

– След малко сме там, докторе! – Тания сякаш беше уловила нетърпението в мисловния ми поток. – Държат жена ви в една от кланиците на Гай Гришнак, които снабдяват със суровина хематологичните му магазини. Както вече ви казах, не мисля, че имат намерение да я оставят жива, но се надявам все още да не са я подложили на Изсмукване.

Ледена ръка сграбчи сърцето ми, а болката в тила се засили и се превърна в менгеме, стиснало двете ми полукълба. Като лекар добре знаех какво означава това.

Манипулацията не се различаваше от тази, на която бяхме подложили ранения Дориан, само че медицинската апаратура в клиниката възстановява телесните течности на пациентите синхронно с извличането им. В кланиците кръвта на животните просто се изсмуква и смесва с вещества, които забавят съсирването ѝ, за да стигне до пазара. В Кръстовище всеки знаеше, че в кланиците на Гай Гришнавк нерядко попадат и хора, но Стражата нямаше доказателства, а внезапните проверки в тях винаги претърпяваха фиаско. Със златото си вампирският главатар просто купуваше вътрешна информация.

– Питате се откъде знам?

– Да... – Наистина се питах и това, докато прехвърлях кървави образи в ума си.

– Малко преди изгрев слънце, когато разбрах за нападението, отидох в клиниката, за да се информирам за състоянието на Дориан. На регистратурата ме осведомиха, че операцията продължава, там научих и името ви. Понеже болничната обстановка ме потиска, реших да ви изчакам в градинката пред портала, казаха ми, че винаги излизате през централния вход на път към дома. Искях да получа информация за брат си от първа ръка. Станах свидетел на шумното пристигане на Рутгер и хората му, но предпочетох да не се мяркам пред очите им, защото нашият главатар е страшен в гнева си. А можеше да ми зададе и въпроси, на които знаех, че не е желателно да отговарям.

В момента, в който се показахте на портала, усетих раздвижване. Забелязах, че ви следят и на свой ред

проследих преследвачите ви – трима неживи в дневни костюми. За една вълчица не представлява проблем да остане невидима, когато е необходимо, зрението и слухът ми са отлично развити. От разговора им разбрах какво ще ви накарат да извършите. Видях как изведоха упоената ви съпруга и чух къде смятат да я отведат. Познавам Кръстовище като ноктите на лапата си, защото изкарвам прехраната си като таксиметров шофьор.

Пневмобилът забави и спря на широка равна площадка пред неясните силуети на някакви сгради – халета или нещо подобно. Тания угаси фаровете.

– Боя се, че с превозното средство бяхме дотук, докторе! До клиницата, която се намира в съседния квадрант, трябва да се придвижим пеша.

Изучавах напрегнато лицето ѝ на светлината на мижавата вътрешна лампичка.

– Виждам, че имате и други въпроси?

– Да кажем, че ми трябва още една-две подробности, преди да се впусна в авантюра с непозната върколачка!

– Времето ни притиска, доктор Кимерия, но ми е пределно ясно, че липсата на взаимно доверие може да ни изиграе лоша шега. Слушам ви?

– Защо не са нападнали и вас, след като Дориан ви е разказал за Зъба, и доколко тази тайна информация наистина е останала такава?

Тания ме дари с поредната си крива усмивка:

– Нерония разказала на брат ми, че съдбата на иманярите, открили артефакта, била предрешена още в мига, в който Гришнав прочел надписа върху херметическата

кутийка. Както се досещате, вместо да получат възнаграждението си, най-вероятно са били изсмукани в някоя от кланиците – за миг спря, доловила неволното ми потръпване, когато тревогата за Шели ме прониза за пореден път. После продължи с равен, неутрален тон: – Тримата гардове на Гришнак, охранявали го по време на срещата му с иманярите, също са изчезнали безследно. Неживите, разбира се, са усетили, че около главатаря им се мъти нещо, но уверявам ви, за изчезналия и намерен Зъб на Белиал знаят само петима души, впрочем шестима с вас – Гришнак, съветникът му, дъщеря му Нерония, брат ми и аз.

В този момент някаква лампичка светна в мозъка ми:

– Съветникът на Гришнак, знаете ли името му?

– Нарича се Йеронимус, слабо познато лице в светските среди – не обича да се афишира, а предпочита да е в сянката на главатаря си.

– Йеронимус! – повторих и сякаш отново чух гъгнивия глас, излизащ изпод слънцезащитния шлем. Работата наистина ставаше дебела, щом самият съветник на вампирския главатар беше дошъл на крак у нас.

– Причината да не са подгонили и мен досега е, че просто не са разбрали за посещението на Дориан. Той ми обясни, че след срещата си с вампирката снощи е изминал пътя до жилището ми, обикаляйки в няколко квартала, за да се отърве от евентуални преследвачи. Псевдовампирите от четирийсет и седма са го засекли поне час след като си тръгна. Започвам да подозирам, че и други бандитски шайки са били уведомени за наградата за главата му. Гришнак не оставя нищо на случайността,

просто четирийсет и седмиците са се добрали първи до брат ми!

– И кое ви кара да мислите, че в отрязъка от време, между посещениято му у вас и нападението над него, Дориан все пак не е решил да предаде информацията на Рутгер?

– Няма такава вероятност. През горещите летни дни главатарят на върколаците обитава „Вълча лапа“ – вилата си, която се намира в „Оазис Три“ – третата облагородена територия в пустинните земи, останали след Последната война.

Това е райско кътче, предназначено само за богаташи, отстоящо на не по-малко от двеста километра от полиса ни. На всеки четирийсет и осем часа дотам пътува новата смяна от охраната на Рутгер, заедно с напитките и хранителните продукти, които не могат да се добиват на място в оранжерии на оазиса.

Като се замисля, бях чувал за облагорожените територии, но със заплатата на хирург в Клиниката за митологични създания, вярно, съвсем прилична за Полис Кръстовище, едва ли можех да си позволя да купя имот там.

Тания продължи, след като ми даде няколко секунди, за да смея потока от информация:

– Брат ми беше отстъпил онзи ден и днес сутринта трябваше пак да пътува за оазиса. А самият Рутгер, както разбрах, е дошъл в клиниката ви направо от летището, това изключва възможността да се е видял с Дориан преди покушението.

Липсващите частички в пъзела се наместваха една по една и картината започваше да се разкрива пред очите ми.

– Остана най-главният въпрос, Тания! Въпросът, който трябваше да ви задам още когато тръгнах с вас: Защо решихте да ми помогнете? Много по-лесно щеше да е просто да ме неутрализирате.

Докато изговаряше следващите думи, върколачката срещна открито погледа ми – или беше много добра актриса, или наистина беше искрена:

– Доктор Кимерия, забравяте, че съм сестра на Дориан, което ще рече, че съм същата романтична натура. Искане ми се да вярвам в голямата любов, онази любов, заради която човек е готов на всичко, дори и да умре. Опитвам се да защитя любовта на брат си, а ако ви трябва по-рационална причина, също мога да ви я дам. Ресурсите на Гай Гришнав са на практика неограничени. Дори да ви убия, вампирският водач лесно може да принуди друг служител на клиниката да му свърши мръсната работа... И след като бях любезна да отговоря на всичките ви въпроси, мога ли да ви помоля вече да се концентрирате върху настоящата ни задача!

С почти невидими движения на изящната си ръка започна да разхлабва връвчиците на кожения си корсет, явно с намерението да го съблече.

Стъписах се:

– Какво правите?!

– Може да съм суетна – усмихна се върколачката, – но това не означава глупава! Прилепналите към тялото ми

дрехи в даден момент ще представляват проблем за трансформацията му. Що се отнася до голотата, тя не би трябвало да ви смущава, все пак сте медик и в практиката си сте виждали голи жени, нали, доктор Кимерия?

Тук вече откровено ме взе на подбив!

Тясната кабинка на пневмобила не беше най-удобното място за такава манипулация, но Тания бързо се освободи от облеклото си с пестелива грация, а пред очите ми се разкри стегнато момичешко тяло, покрито с фина сивкава козина.

Протегна се през скаута ми, отвори капачето на жабката и извади отвътре два очукани пистолета с издължени дула, поставени в специални кобури, с излизаци от тях еластични ремъци. Подхвърли ми единия.

– Знаете ли да използвате това, док?

Разбира се, че знаех.

– И още как! – отвърнах с хищна усмивка.

За миг сякаш яхнах машината на времето и се върнах в годините на младостта. Доста си бях играл с дрънкулки като тази. Стиснах масивната на външен вид, но всъщност учудващо лека ръкохватка, конусовидно разширена към горния си край.

Иглометите бяха капризни оръжия – максималната точност, която можеше да се постигне с тях беше до около десет метра. Мунициите им приличаха на обърнати наопаки топлийки, само че заоблените им главички, представляващи миниатюрни чупливи контейнерчета, се намираха на около петнадесет милиметра от острите им връхчета.

В момента, в който връхчето поразеше тъканта, контейнерчето се пръскаше и съдържанието му – свръхконцентриран разтвор на химическото съединение алицин, извлечено от чесъна, попадеше в отвърстието на раната. Хитро и елегантно.

Няколкото микрограма от веществото, намиращи се в контейнерчето, бяха способни да извадят от строя средностатистически седемдесеткилограмов вампир в рамките на десетина секунди.

От дълбока древност се знаеше, че чесънът и вампирите не се понасят. В по-ново време учените бяха установили, че главният виновник за това е именно алицинът. Вероятно причините за парализиращите реакции, които настъпваха в телата на поразените вампири, бяха имунологично обосновани, точните механизми все още се разгадаваха, но това не променяше факта, че иглометите са най-ефективното съвременно оръжие за близък бой с тези създания.

Наместих еластичния ремък да минава над дясното ми рамо и под лявата плешка, при което кобурът с пистолета се озова в горната част на гърба ми – така беше удобен за изваждане с дясната ръка и същевременно не ми създаваше никакви затруднения при придвижване.

– Док, вземете! – Тания ми подхвърли метална кутийка с черна вакса. Беше нанесла тесни коси черти по себе си, докато разглеждах оръжието.

Едва сега забелязах, че небето е ясно и обсипано със звезди, а нощта е учудващо светла.

– Помислила си за всичко! – рекох и започнах да мажа лицето и откритите части на тялото си. – Нали вече можем да минем на ти?

– Да не забравиш потника на жена си!

Последвах върколачката, стремейки се да се придвижвам безшумно като нея. Задачата беше трудна – заседналият живот в клиниката си казваше думата, а и съществуващото пред мен беше ловец по природа. Опитвах се да дишам тихо, но равномерно, в синхрон с крачките си, за да не се изморя.

Индустриалният квадрант, през който тръгнахме, беше съвсем западнал. Пресякохме участък, покрит с буреня-сали релси, по които някога са се движели товарни кранове, малко по-нататък забелязахме и килнатите им силуети като на ранени титани. Шмугнахме се в застроен парцел, между ниски порутени сгради, където изгубих бройката на завоите.

Адреналинът блъскаше с див пулс в слепоочията ми.

Дремещият повече от двамайсет години див звяр в мен започваше да се събужда. Чувството беше едновременно плашещо и опияняващо.

Застроеният участък скоро свърши. Пред очите ни се разкри двулентов асфалтов път, вървящ успоредно на сградите. Вдясно посоката му се губеше зад завой на около петдесетина метра, вляво, на не повече от двадесет метра от нас, се разширяваше в паркинг, облян в мътна оранжева светлина, където бяха спрели цистерни с логото на ХематОполис и камиони за транспортиране на добитък. Зад паркинга различих портал с остъклена

кабинка за охраната, разположена до вдигната бариера и три лампи, монтирани на високи метални стълбове. В двете посоки от портала тръгваше ограда от нагъната ламарина, висока около два метра, като явно обикаляше целия периметър на клиницата на Гришнак.

– Шофьорите и работниците, обслужващи поточните линии вътре, са човечи – прошепна ми Тания, – знам го със сигурност, защото неведнъж съм карала клиенти дотук за нощните им смени. Охраната е от вампири. Трябва да пресечем пътя, за да пропълзим до оградата и някъде по-нагоре ще я прескочим. Не мисля, че ще имаме проблеми, мерките за сигурност са рутинни, съмнявам се, че очакват проникване.

– Нищо работа! – отвърнах.

Снишихме се и минахме от другата страна на пътя. Озовахме се на поле, представляващо неподдържан хаос от редуващи се напукани бетонни островчета и нисък бодлив храсталак, а това превърна придвижването ни чрез пълзене в неповторимо удоволствие. Успях да обърна нокътя на десния си показалец и в дланите ми се забиха поне милион трънчета. Върколачката се плъзгаше пред мен, изящна като сребърно острие.

След цяла вечност, както ми се стори, се добрахме до оградата на клиницата. Дишах като развален пневмобил. Тания скокна без видимо усилие, набра се на ръце и меко се прехвърли оттатък. Опитах се да повтора изпълнението ѝ – подскокът и хващането се получиха криво-ляво, но докато се набирах, задрапах немощно с крака и най-накрая с доста усилия успях да се преметна през оградата.

В далечината съзрях комплекс от сгради, ориентирани радиално около една със значително по-големи размери.

– В нея са монтирани поточните линии с изсмукващите устройства – поясни Тания. Работниците я наричат „Пиявицата“. Животните – птици, овце, рогат добитък, всичко, каквото се сетиш, без свине – от тях неживите се гнусят – се карат там от фермите на Гришнак и се разпределят в съответния сепариран поток с кабинките за гилотиниране, вендузерите и...

Върколачката спря, явно усети, че тази информация е съвсем ненужна, а можеше и допълнително да ме разстрои.

– Съмнявам се, че са отвели жена ти в „Пиявицата“, Док. Твърде много очи, твърде много неудобни въпроси. Предполагам, че са в някоя от околните сгради – сервизно помещение, склад или нещо подобно. Инстинктът ми подсказва, че там някъде има монтирано устройство за изсмукване на кръв, предназначено за хора... съжалявам...

Изскърцах със зъби:

– Да вървим и да намерим Шели!

ГЛАВА V

ИЗСМУКВАНЕТО

Човек, роден на улицата като мен, познава насилието от първа ръка.

Полис Централ, Полис Паралел, Полис Кръстовище, толкова много Полиси – различни имена, различен брой население, различно географско разположение – близост на планина, на малък или на по-голям водоем... различие във всичко, но в действителност – една и съща реалност.

Под маската на привидно благополучие на обществото-консуматор, във всяко кътче на Многополюсната Общност процъфтяваше страховита престъпност. Големи бандитски организации, всевъзможни по-малки фракции на върколаци, вампири и хора, които по нищо не се различаваха от дивите зверове, постоянно враждуваха за преразпределение на територии на пазара за плът, кръв, наркотици, оръжие и всяко безумие, което можеше да се превърне в пари...

Станах член на Кукерите от Паралел още на единадесет. За сирак като мен, израснал по приюти, това беше единственият разумен избор. Влизаш в бандитската организация, която се превръща в твое семейство, храни те, защитава те и ти ѝ се отблагодаряваш като работиш за нея.

На единадесет извърших и първото си убийство. После, до двадесет и втората си година, още доста пъти

отнемах животи, но именно първото убийство изигра решаваща роля за по-нататъшната ми съдба и споменът за него никога не се изличи.

С Павел, също сирак, бяхме двойка момчета за всичко, прикрепени към един търговец на оръжие и събирач на залози – Антим, доста надолу в йерархията на Кукерите. Такава е логиката във всяка бандитска общност – почваш от най-ниското стъпало – момче за всичко и изкачваш стълбичките една по една. Трябваше да си надарен с невероятни способности или пък да имаш невероятен късмет, за да прескочиш няколко наведнъж, но както се оказа малко по-късно, за една нощ аз успях да се издигна буквално във висините. И до ден днешен не мога да си отговоря благодарение на късмет или на вродена заложба стана всичко, но от разстоянието на изминалите години, все повече се убеждавам, че тогава се получи уникална комбинация и от двете.

Изпълнявахме дребни поръчки за Антим – най-често разнасяхме пакети с незначителни суми от едно място до друго, в редки моменти се случваше да доставим някой евтин патлак на даден човек и тогава нямаше по-щастливи хлапаци от нас в цялата Вселена. Редувахме се кой да носи патлака при всяка такава поръчка – с Павел бяхме повече от братя и смятахме, че това е най-честно.

Въпросната вечер иглометът, нисък клас, само с шест „скилидки“, както жаргонно наричахме мунициите, за които вече споменах, се падна на мен. Пъхнах го в късите си гащета отпред и издутината под ризата, която бях извадил навън, ме караше да се чувствам горд, докато

крачех по нощната улица. Имах усещането, че всички – мижавият дилър на дрога с вид на гризач, който трескаво се оглеждаше една пряка по-нагоре, проститутките, обути във високи разноцветни латексови ботуши и къси поли, сновящи по двата тротоара и подвикващи на минаващите пневмобици и летящи килими, дюкянджиите, извадили стоките си на открити сергии пред магазинчетата си, всички знаеха неоспоримия факт, че съм въоръжен и опасен. Павел, разбираемо, беше провесил нос до мен, по същия начин, както го правех и аз, когато беше негов ред да носи оръжието. Надут като паун, си фантазирах, че Антим, застанал пред пункта за залагания, откъдето въртеше дребния си бизнес и от който преди минута бях излязъл с игломета, ме наблюдава, докато пуши халюциногенната си пура и си мисли какъв късмет е извадил да има такъв корав тип в редиците си.

Вампирите се зададоха по улицата срещу нас. Двама – високи, еднакви в черните си копринени наметки, с издължени бледожълтеникави лица и дълги прави коси, падащи върху раменете. Движенията им бяха грациозни като на котки и в същия миг ме осени мисълта, че точно по този начин би трябвало да изглеждат коравите типове. От тях сякаш вееше хлад, мрак и смърт прозираха през ирисите им. Разминахме се и с Павел се обърнахме, за да ги проследим с поглед, толкова магнетична беше гледката.

Насочиха се към пункта за залагания на Антим, който все още не ги беше забелязал, увлечен в разговор с един от служителите си, пушещ редом с него. В движение

извадиха дълги, леко извити, тънки саби. Антим реагира на звука, съпроводил изплъзналите се от капана на ножниците остриета, прилични на сребърни змии, очите му станаха огромни от изненада, пурата се изплъзна от пръстите му, тупна на тротоара и пръсна облак сребрист пращец, а секунда по-късно отделената от шията му глава с ококорените очи, тупна до нея. Фонтан от кръв обля пушещия служител. Той отвори уста и понечи да изкрещи, но главата му последва тази на Антим.

Без да се замислям за действията си, с автоматизма на обучен боец, който така и не успях да си обясня, извадих игломета от гащите си, в движение свалих предпазителя и се насочих към убийците на Антим.

Антим беше баща, майка, брат, Организацията, която ми даваше хляб и подслон.

Първият вампир изви глава към мен, чул стъпките ми, изфуча и оголи кучешки зъби в гримаса, която казваше: „момче, разкарай се!“, като видя сополивия хлапак, крачещ към него, без да може да осмисли информацията, че хлапакът стиска едно от малкото оръжия на този свят, способно да го уязви. Иглата го прониза в лявото око. Контейнерчето се пръсна в очната му ябълка с жвакащ звук, вампирът писна в агония и се стовари вдървен като талпа на тротоара до двете отсечени глави. Вторият вампир направи скок към шосето, в стремежа си да се изплъзне от смъртоносното дуло, но ръката ми го проследи, без да трепне, иглометът изсвистя и тъничката метална пръчица щръкна в шията му. Нов писък на агония и още едно тяло-талпа тупна на земята.

Захвърлих небрежно игломета, докато се приближавах към тях. Процесите на парализа се развиваха с учудваща бързина, после доста се коментираше този факт и се стигна до извода, че причината за това са били попаденията в точки, близки до главния мозък. Двата неживи се опитваха с мъка да си поемат въздух, явно дихателните им мускули вече отказваха. Наведох се и вдигнах сабята, която беше изпуснал първият вампир. После пак се наведох, за да им подаря вечен покой...

...Опитах се да изчистя разума си от кървавите картини, които в пристъп на гняв винаги се завъртаха там. Взрях се в себе си и под маската на лустросания хирург, моделирана с години, под пластове фалшив грим изникна оня, чието име някога караше да треперят човечи и нечовечи в Полис Паралел.

„Не сте знаели с кого се заигравате, бедни копелета?!“, мислех си, докато пълзях след върколячката и разбрах, че независимо от съдбата на Шели, вече съм направил избора си – щях да убия всеки, замесен по някакъв начин в тая пъклена игра.

Малко е да се каже, че в момента бях гневен – чувствах се като нежежено до бяло кълбо от бяс, а апатията, държала ме часове след разговора с Йеронимус и по време на пътуването с Тания, ме пусна, сякаш и тя се опари от силата на чувствата ми. Все пак не трябваше да губя контрол над емоциите си – иначе нямаше да съм от полза на любимата си, ако още беше жива, разбира се. Превъртял, можех да си осигуря единствено шумна и

ефектна смърт и въпреки че на четирийсет и пет години най-вероятно вече бях изживял повече от половината си живот, не исках да пропиляя остатъка му точно във вонящата кланица на Гай Гришнав!

Не и преди да съм въздал правосъдие комуто е необходимо!

След придвижването през индустриалната зона, което най-кратко можеше да се опише с двете думи: мълчалива агония, проникването във вътрешния периметър ми се струваше леко и приятно като песен на самодива. Нямаше бодливи храсталаци и всевъзможни препятствия от строителни материали и изоставена машинария, а поддържани, ниско окосени затревени пространства с асфалтова настилка между тях.

Доближихме първите постройките на комплекса – едноетажни бунгала от бетон и стъкло, някои изолирани, други свързани с навеси и тунели помежду си. Тук-там светеха прозорци – добра отправна точка за начало на претърсването.

Кланицата беше ориентирана странично спрямо мястото, където се намирахме в момента – не много висока, около пететажна монолитна сграда, но с дължина, губеща се в далечината и под оскъдната светлина, процеждаща се от малките прозорчета, разположени на равни интервали на нивото на последния етаж, усетих, че площта ѝ е доста голяма. Чуваше се свистенето и боботенето на техниката вътре, ала глухо и сякаш разтварящо се във влудяващото тракане на огромните вентилационни перки, монтирани по протежението на стената отвън.

Монотонният шум ме притесняваше – притъпяваше слуха – може би най-важното сетиво на нощния диверсант, но както отбеляза Тания, вампирите едва ли очакваха такава бърза ответна реакция, ако изобщо очакваха някаква реакция, което означаваше, че охранителните им мерки щяха да са рутинни.

Направих ѝ жест с ръка и приведени, започнахме обхода си.

Всички осветени бунгала, в които надникнахме, се оказаха със стандартно обзавеждане от наредени едно до друго двуетажни легла-вишки и ниски дървени шкафчета между тях. Обстановката много наподобяваше тази в казарма, но мъжете, лежащи по креватите с димящи цигари, хвърлящи зарове в тесните пространства между вишките или играещи карти в карета около шкафчетата, нямаха стегнатия вид на професионалните войници. Гъстите бради на някои от тях и косите им с различна дължина, оформени в най-разнообразни прически, ясно говореха, че това са просто работници от кланицата, отдъхващи между смените. В тъмните помещения, където не пропуснахме да погледнем, различихме силуетите на спящи хора.

Никъде извън бунгалата нямаше движение. Мислено благодарих на адската дневна жега, превърнала се в задушна нощ, държаща вратите навсякъде плътно затворени, за да не се губи хладният комфорт, създаван от климатиците, с които бяха снабдени всички постройките в комплекса.

Не можеше да се отрече – Гай Гришнак, при все че беше най-гадният кръволок в Кръстовище, се грижеше

добре за човешкия си ресурс.

– Така няма да стане! – прошепна ми Тания. – Твърде много миризми се преплитат и объркват човешката ми същност! Подозирах, че може да възникне подобен проблем... Не се плаши от това, което ще видиш след малко, просто ми поднеси дрехата на жена ти, за да я подуша!

Чу се пукот, сякаш непредпазлив крак настъпи съчка. За миг цялото тяло на Тания беше обвито в слаба синкава светлина, контурите му се размиха и затрептяха, коженият ремък с игломета върху гърба ѝ заскърца, като че го обтегнаха. Гърбът ѝ се изви в дъга – процесът на трансформация сигурно беше доста болезнен, защото от гърлото ѝ се откъсна глух стон, който бързо премина в хрипкаво ръмжене, когато промяната обхвана тъканите на ларинкса ѝ. Лицето ѝ се удължи и заприлича на муцуната на чакал, очите блеснаха с рубинена светлина. Нокти като метални шипове със скърцане си прорязаха път навън от ръцете и краката ѝ.

Светлината изчезна също толкова внезапно, както се появи, а съществото, в което се превърна Тания, пристъпи към мен. В уродливия му вид и в начина му на придвижване улових нещо от ония деца на гората – сатирите, илюстрации на които бях виждал в историческите книги и които през вековете нашата така наречена „цивилизация“ не беше успяла да покори, а ги изтреби и затвори жалките им останки в лагери, твърде милостиво наречени резервати.

Поднесох смачканото потниче на Шели към чакалоподобното лице. Тания, продължавах да я наричам с това

име, заби нос в него и през тънката материя дланта ми усети изгарящ дъх.

С тихо ръмжене върколачката най-накрая се отдели от дрехата, рязко изви глава по посока на кланицата и направи въртеливо движение с ноктестата си лапа.

Разбрах жеста – трябваше да заобиколим централната сграда и да огледаме постройките от другата ѝ страна.

В жилищния комплекс на работниците, където се намирахме в момента, нямаше и следа от Шели.

Изгубих представа за времето в пълзенето покрай безкрайната сякаш стена. Шумът от вентилаторните перки ме побъркваше, а не ми се мислеше какво ѝ е на Тания с нейните в пъти по-чувствителни сетива.

Бях чел за някакво древно мъчение, при което поставяли челото на човек под равномерно падащи водни капки, твърдеше се, че това докарвало жертвите до лудост. Влачех лакти и колене зад върколачката и постепенно започнах да придобивам усещането, че върху главата ми се изливат тонове вода – цял бучащ водопад.

Вече едва съдържах крясъка си, когато заветният ъгъл се показва. Шумът значително намаля, щом прекосихме късата задна страна на кланицата и пред очите ни се разкри почти огледална картина на комплекса от сгради, който бяхме оставили зад гърба си.

Тания надигна глава, подуши въздуха, извърна се към мен и изръмжа – беше уловила следа. Започна да се придвижва доста по-уверено напред и не се спря за оглед, когато се изравни с първите постройки. Хлътна между тях, а аз я последвах, за да констатирам същата липса на

всякакво движение, както и в предишната обитавана част.

Сградата, пред която се озовахме, се оказа най-отдалечената в комплекса. Едноетажна, издължена, с форма на пресечена пирамида, създаваща внушение за ковчег. Беше боядисана в тъмни цветове и ако я нямаше пулсиращата зеленикава светлина, процеждаща се през полуотворените щори на прозореца, ориентиран вляво от централно разположената врата, можеше и да не я забележа.

Върколачката въртеше глава, оглеждайки периметъра за евентуални опасности, но явно не регистрира такива, защото отново насочи вниманието си към вратата и ми направи подканващ жест с лапата си. Приблжих се до нея – видях, че няма брава, а само вертикална вдлъбнатина, в която вероятно се пъхаше ръката, за да я отмести настрана.

Протегнах се към кобура с игломета под тила ми, леко разхлабих ремъка му, извадих го и бавно свалих предпазителя му, в стремежа да избегна всякакъв шум.

Дадох знак на Тания да остане при входа, пъхнах лявата си ръка в специално пригодения жлеб и натиснах наляво. Вратата се измести с лекота – релсите, по които се придвижи, сигурно бяха редовно смазвани, защото не произведеха никакъв звук.

Прекрачих и се озовах в тесен коридор, където останах почти минута, за да дам възможност на очите си да се нагодят към оскъдното осветление – същите зеленикави пулсации, излъчващи се някъде отляво.

Тръгнах бавно по коридора, зад къс ляв завой се озовах пред полуотворена врата, откъдето излизаше въпросната светлина.

Изнесох игломета на нивото на десния си хълбок, готов за стрелба, напипах същия жлеб, с какъвто беше снабдена и тази врата и леко я доотместих.

В помещението звучеше тиха музика – някакви струнни инструменти изплитаха бавна тъжна мелодия. Не можах да забележа къде се намира стерео уредбата, защото вниманието ми беше привлечено от друго.

В центъра на стаята, върху болнична кушетка на колелца лежеше Шели.

Зеленикавите пулсации идваха от двата монитора, закрепени на поставки до главата ѝ, които показваха назъбените комплекси на сърдечната ѝ дейност и информацията за артериалното ѝ налягане, пулсовата честота, газовото насищане и прочие. Голото ѝ тяло беше покрито с множество електроди, от ръцете ѝ висяха тънки маркучи на системи. Приличаше на грациозен блед октопод и гледката ме очарова и ужаси едновременно. Някои маркучи бяха свързани с банки, закачени на метални стойки до кушетката, но повечето, сливащи се в общ сноп, влизаха в нещо като бълбукащо цилиндрично стъклено наргиле на пода. От него излизаше само един маркуч, мундщука на който беше ухапал съсухрен мъж, полуизлегнал се в удобно кресло, с лице, сбръчкано като стафида, зеленикаво под светлината на мониторите, и затворени в блаженство очи.

Потиснах мигновения импулс да го прострелям в главата, защото все още не можех да се ориентирам в обстановката. Имаше логическо несъответствие – вампирът изсмукваше кръвта на Шели и едновременно с това явно ѝ прилагаше някакви реанимационни мероприятия.

Отново насочих вниманието си към мониторите и усетих как болката, изчезнала в последните часове, се връща в главата ми. Потресен установих, че звуковата им сигнализация със сигурност е изключена, може би за да не се смесва с релаксиращата музика, а това ме беше заблудило за кратък миг. В нормална болнична обстановка апаратурата, регистрирала подобни данни, щеше да пищи като обезумяла, за да събере целия наличен персонал на етажа в бокса на въпросния пациент.

Пресметнах наум индекса между ускорения ѝ пулс и ниското артериално налягане, умение, което бях развил до съвършенство през следването, но даже и да не го бях направил, вече инстинктивно бях разбрал – Шели се намираше в състояние на хеморагичен шок. За същества с грацилна конструкция като нейната това означаваше, че е изгубила поне два литра кръв, а в момента в тялото ѝ течаха процеси, които дори да не я убиеха, щяха да имат необратими последици.

Точно тогава вампирът, доловил сякаш безмълвния ми кръсък, отвори очи – изпъкнали и огромни като на жаба, несъразмерни с дребното му съсухрено лице.

И да се изненада от присъствието ми, не го показа. Извади мундшука от устата си с мляскащ звук:

– Сигурно много ме мразите, нали, доктор Кимерия?

– Йеронимус!

– Виждам, че не сте си губили времето! Да си призная, не съм разочарован! Хубаво е да имаш мъж срещу себе си, не лигаво мекотело...

Докато говореше, движеше леко маркучето с ръка, все едно диригент, ръководещ невидимия си оркестър.

Стоях вцепенен, без да мога да взема решение какво точно трябва да направя. Жена ми умираше на метър и половина от мен, а аз треперех като паникьосан специалист, нещо, което никога не ми се беше случвало, дори в най-ранните години на лекарската ми практика.

Сякаш прочел мислите ми, Йеронимус продължи:

– Боя се, че за съпругата ви вече е късно. В собствено оправдание ще кажа само, че нямахме намерение да оставим нито нея, нито вас живи. Господарят ми може да изгуби много, а ситуацията продължава да е твърде несигурна. Реших, че все пак ще е грехота да похабя такъв качествен материал – завъртя мундшука по посока на Шели. – Знаете ли, доктор Кимерия, аз съм свикнал да си доставям удоволствие! Но... всичко трябва да се върши с вкус. Някои от по-импулсивните ми първосигнални събратя щяха да прегризат гърлото на съпругата ви и да излочат кръвта ѝ за броени секунди. Профани! Вие човек с вкус ли сте, доктор Кимерия? Защото с вас сме почти колеги! През дългите години, прекарани в преследване на удоволствието, след хиляди провалени опити, станах истински експерт в хуманната медицина. Може би ще ви прозвучи нескромно, но постигнах съвършенството! В тялото на жена ви например съм инжектирал превъзходен коктейл от наркотични вещества и водно-солеви разтвори, така удоволствието става хилядократно по-голямо и може да се разтегли до възможния му предел!

– Мръсна гад! – успях най-накрая да промълвя.

– Не с лошо, доктор Кимерия! Вие и съпругата ви сте пешките в нашата сложна игра. Пешките винаги са най-отпред и първи биват жертвани, заради фигурите зад тях! Това обаче по никакъв начин не омаловажава ролята им, защото без тях победата би била немислима! Въпреки всичко трябва да призная, че в момента сте в позиция да изискате преразглеждане на вашия статут. Ще ви помоля да се въздържите от стрелба с игломета. Мисля, че с известни уговорки можем да постигнем компромис и да ви оставим жив...

– Знаете ли какво, Йеронимус – казах и леко се приближих към него с насочения към тялото му игломет, – наистина няма да ви застрелям!

Вампирите са изключително бързи създания, но си личеше, че този пред мен е на доста години – със сигурност беше преживял поне два века, а това не можеше да не се отрази на реакциите му. Наркотиците, които беше приел, заедно с кръвта на любимата ми, допълнително го бяха отпуснали.

Аз, от друга страна, макар и не в първа младост, имах цялата злоба и гняв, натрупани в мен.

Йеронимус така и не разбра как хвърлих игломета и вдигнах крехкото му старческо телце във въздуха, дори беше започнал да разтегля устни в усмивка, осмисляйки последните ми думи. Продължи да се усмихва даже когато го стоварих върху най-близката метална стойка със закачени по нея системи и стърчащата нагоре тръба се показва в средата на гръдния му кош.

ГЛАВА VI

ОТЧАЯНИ ДЕЙСТВИЯ / НА ГОСТИ У ПРОФЕСОРА

Противно на очакванията, ухапаните от вампир, които успяваха да стигнат до нас живи, се брояха на пръсти. В най-големия процент пострадалите умираха от хемодинамичния шок, причинен от бързата кръвозагуба. Кръволоктът беше способен да изсмуче литър и половина – два от скъпоценната течност за броени минути, а пристигналите на място екипи на Неотложните пунктове само констатираха часа и причината за смъртта.

Голям процент пациенти губехме и върху летящите килими на път за болницата. Въпреки че количеството изсмукана кръв беше незначително, а раната съвсем безобидна, много от тези хора развиваха свръхостър синдром на дисеминирана интраваскуларна коагулопатия. Звучи доста сложно и наистина е така, но ще обясня с думи прости – нещо в съсирването на кръвта на ухапания се объркваше и в рамките на петнадесет минути от момента на инцидента поразеното тяло започваше да кърви отвсякъде – човекът повръщаше, кихаше, дефекираше и уринираше кръв, кръв се отделяше с телесните му секрети – потта през кожата и сълзите от очите – в крайна сметка смъртта отново се дължеше на екстремната и бързо настъпваща кръвозагуба.

Единици пък бяха тези, които успявахме да спасим, като скулптора Тирон, за който споменах по-рано, ако

„успели“ изобщо беше точната думичка. В неговия случай организъмът просто победи вируса-агресор на имунологичното бойно поле и известният бохем оцеля, без да стане носител. Същото се случи и с останалите трима души в досегашната ми практика.

Разбира се, вероятността човек да оцелее и да се превърне във вампир винаги съществуваше, просто аз не бях имал такъв случай. Може би преди векове по този начин се е зародила и предавала заразата, но впоследствие V-вирусът значително е повишил своята агресивност спрямо организма на евентуалния човешки гостоприемник чрез мутационни изменения.

Чувал съм слухове и за така наречените ритуали на Посвещение, при които човек, пожелал безсмъртие, се подлага на ухапване от вампир. Тези истории бяха любими на кръчмарските зевзеци, но аз ги смятах по-скоро за градски легенди, а и да бяха истина, то крайният изход от тях би бил със същите процентни измерения като по-горе описаните.

В заключение ще добавя, че единственият сигурен и доказан начин за предаване на V-вируса беше в рамките на самата вампирска популация от родители вампири на потомството им. В редките случаи на зачеване на жена от вампир и в обратната комбинация – мъж и нежива, плодът се раждаше мъртъв, ако още в първите месеци бременността не приключеше със спонтанен аборт.

Край и на тази лекция.

Случаят на Шели нямаше досегашен аналог.

Обезумял от възможността да я изгубя или може би

поради причината, че вече нямаше какво да губя, се реших на отчаян ход. След като набучих гнусното старче на металната стойка, игнорирах ужасяващите му писъци, които вероятно щяха да вдигнат на крак цялата кланица, разкъсах със зъби отгоре един сак с физиологичен разтвор, изпразних го и го подложих под кървавата струя, рукнала с учудващо голям дебит от привидно съсухреното тяло на Йеронимус. В момента не ми пукаше за стерилност и групова съвместимост. Ако мога да използвам такова сравнение – затворил очи, ударих бялата топка с щеката за билиард.

– Кръв за кръв, копеле! – крещях му на свой ред и се смеех, докато сакът се пълнеше, а вампирът движеше ръце и крака като жълтеникав бръмбар, забоден с карфица, и продължаваше да пици.

Щом прецених на око, че са се събрали около триста и петдесет грама, се приближих до кушетката, където Шели вече издъхваше. Изскубах всички системи, стърчащи от ръцете ѝ, и оставих само една, която бързо свързах с напълнения от вампира сак, обезвъздуших я, за да прогоня газовите мехурчета, които можеха да запушат кръвоносния съд, и развъртях кранчето ѝ докрай.

Привързах сака към една стойка и започнах да повтарям процедурата с нов сак. Показателите на двата монитора реагираха – кръвното налягане се повиши незначително, пулсът леко се забави.

Отвън се чуха изстрели, ръмжене и писъци.

Надникнах през прозореца. В сивкавото развиделяване видях, че Тания се е вкопчила в схватка с трима

вампири от охраната. Справяше се отлично – единият вече лежеше в тревата пред бунгалото с изваден гръклян, кървящ и агонизиращ, останалите двама кръжаха около нея. Пистолетите в ръцете им димяха, но явно бяха заредени с обикновени муниции, които не можеха да уязвят върколачката.

Вдигнах захвърления на пода игломет, отворих прозореца и стрелях към единия от вампирите. „Скилидката“ се заби в бузата му, вампирът падна като отсечен и се загърчи до онзи с прегризаното гърло.

Отклоних поглед към мониторите, за да забележа, че промените в показателите на Шели остават относително стабилни. Йеронимус беше прекратил писъците си и бавно потъваше към мрака, а очите му започваха да хлътват и придобиваха отнесен стъклен вид.

Отново хвърлих поглед навън и забелязах, че от бунгалата излизат още вампири. Вероятността някой от тях да е снабден с оръжие, заредено със сребро, се увеличаваше. Изкрещях на Тания, която продължаваше да танцува около третия вампир, да скокне при мен през прозореца, където по-лесно ще можем да отблъснем атаката.

Не знам дали изобщо ме разбра, попаднала в плен на яростната си животинска същност, но в същия миг пробиха първите слънчеви лъчи и започнаха да дават сенките в кръв и злато. Партньорът по танци на върколачката изпищя, когато светлината докосна откритите части на тялото му, и обърна в бяг към сградите на комплекса. Останалите направиха същото, а аз си помислих, че късметът наистина обича смелите!

Измъкването се оказа лесно. Времето, необходимо на вампирите да облекат мудните си слънцезащитни екипи, ни даде добра преднина. Работниците-човеци, излезли пред сградите, привлечени от шума на битката, предпочетоха да кротуват при вида на обляната в кръв тройка – човек и върколак, метнал женско тяло на гръб. Пресякохме пространството до паркинга под смутени погледи. Скогнахме в кабинката на най-близката цистерна и отпрашихме за Кръстовище...

По пътя към шоквата зала, в която Шели доста ни изпоти с колегите от дневната смяна, успях да глътна на крак коктейл от стимуланти, който щеше да ме запази бодър поне до утре сутринта. Тялото ми обаче щеше да плати висока цена по-късно – не бях в първа младост за юначества от подобен род.

Позволих на Тания, вече възвърнала човешкия си облик и чакала ме през цялото време във фойето на клиниката, да надникне за минутка в бокса на брат си.

– Състоянието му се стабилизира – обясних ѝ. – Продължаваме да го поддържаме в изкуствена кома, но показателите му са наред и органите му работят добре. Можеш да се убедиш, че уринаторната му торбичка е пълна – бъбреците му функционират, а това е едно от най-важните условия за бързото му възстановяване.

Забелязах влага в ъгълчетата на очите ѝ. Коравата върколачка все пак не беше издялана от камък.

– Редно е да се разходиш и до Рутгер! – продължих, докато я изпращах към входа. – Така или иначе, скоро ще

се разчуе за подвизите ни в клиницата на Гришнак. В официалните показания и протокола за Стражата съм пропуснал тези подробности, но за улицата няма значение – мълвата вече е тръгнала, улицата скоро ще разбере и с теб ще се озовем в доста опасна ситуация. Рутгер е твоята застраховка. Не е необходимо да му казваш цялата истина. Дори напротив – можеш да обърнеш ъгъла на историята. Дошла си при мен да се информираш за състоянието на Дориан и така си влязла в следите на вампирите, пожелали смъртта му. Ако се замислиш, даже не го лъжеш, просто спестяваш част от информацията. Но Рутгер трябва да знае, че Гай Гришнак желае смъртта на брат ти на всяка цена, защото, докато двамата стари врагове се дебнат, ние ще имаме време да измислим как да се измъкнем от кашата!

Тръгнах си от клиниката едва към петнадесет следобед, когато се убедих, че няма какво повече да сторя за състоянието на Шели. Момичето ми се бореше за живота си, но конкретният казус беше толкова неясен, че не можеха да се дадат абсолютно никакви прогнози за крайния резултат.

До новото нощно дежурство оставаха по-малко от четири часа, време, през което трябваше да се свършат още няколко неща.

Крочех по пустата слънчева улица и изведнъж ме обзе усещането за „дежа вю“. Сякаш отново бях излязъл от онова тежко дежурство, в което докараха върколака с раната от сребърен куршум. Прибирах се в дома си,

заслушан в самотните си стъпки...

Наситените със събития часове започваха да се сливат в едно цветно цяло в ума ми и се замислих дали пък не съм предозирал стимулантите.

После пристъпът мина, а мисълта ми пак се завъртя около неясната съдба на съпругата ми. Единственото, което ни беше известно, бе, че с бързите си действия в бунгалото на Йеронимус съм успял да отложам фаталния край. Опасният ДИК-синдром, вече ви говорих за него, също не се прояви и това беше страхотна новина. Никой обаче не знаеше цената, която щеше да плати тялото ѝ, какво точно се случваше с него в момента и дали изобщо щеше да се измъкне от ноктите на смъртта.

Подминах дома си и свих към най-близката от трите стоянки за таксите в квартала. Пет пневмобила събираха топлина върху нажежения асфалт, а шофьорите, излезли на тротоара, пушеха в сянката на уличните дървета. Отворих вратата на първата кола в редицата, единият от пушеците изплю фаса си, стъпка го с крак и се насочи към мен. Дадох му адреса – „Кипарисов хълм“ 16.

Половин час по-късно натиснах звънеца на дома, намиращ се там, докато разсъждавах защо, по дяволите, са кръстили улицата така, като тук никога не е имало нито хълмове, нито кипариси. Всъщност въпросът винаги ме беше измъчвал при безбройните ми посещения на този адрес, но никога не го зададох на домакина си.

Отвътре се чу тежкото превъртане на масивен ключ в още по-масивна ключалка, а аз за пореден път стигнах до

извода, че хората в богатите квартали, където улиците носят собствени имена, а не само безлични номера, имат странно чувство за хумор.

Показа се червендалестото лице на иконома Дан с онези негови невероятни сребристи къдрици около ушите и огромните торбички под очите, резултат от ежедневно споделяне на чутовни количества алкохол с господаря му. Склерите му бяха жълтеникави, което говореше за доста затормозен черен дроб, и покрити с фиνα паяжина от кръвоносни съдове.

Петнадесет минути преди четири следобед, Дан вече се олюляваше, ала щом ме разпозна, се опита да се стегне в комично подобие на военен, канещ се да отдаде чест на приближаващия се старши по чин.

– Доктор Кимерия – успя да каже доста провлачено, при което ме обви лютив облак, – за мен е чест да ви посрещна в скромната ни обител. Господарят ще ви приеме както обикновено в кабинета си.

Отмести се да ми направи път, но залитна и само фактът, че все още се държеше за вратата, му попречи да се плъсне по задник върху облицования с цветен камък коридор.

Приятен хлад обви тялото ми. Жаркото лято никога не влизаше в този дом, но пък в зимните дни климатичната инсталация винаги работеше с максималната си мощност, без да успее да го сгрее напълно.

Озовахме се в огромно овално фоайе, покрито със стенописи, рисувани лично от домакина ми. Молекули на ДНК се преплитаха редом с разперените бели криле на

еднорози, уловени в миг на полет; атомни модели се завъртаха в пространството до самодиви, танцуващи на поляни с цветя, обагрени в най-причудливи цветове; амеби, чехълчета и еуглени плуваха в кални локви в краката на свирещи на флейти сатири...

Умът на Херберт Костелиан, професор по сравнителна анатомия на митологичните създания и мой ментор още от първите години на следването, беше феномен, с който човек трябваше да се сблъска, за да усети, защото трудно се вместише в рамките на описанието с думи.

От другата страна на фоайето към втория етаж се виеше каменно стълбище с масивни дървени перила, но ние го заобиколихме и продължихме към кабинета на професора, намиращ се на същото ниво пред нас.

– Дан, негоднико мизерен! – ревна басов глас, който се усилваше с всяка наша крачка. – Прогони ли нахалника, позволил си да обезпокои този Храм на Разума, с ритник по задника, и носиш ли нова бутилка „Еднозъба кокошка“, както ти заръчах?!

– Ще се убедите, доктор Кимерия, че господарят ми не се е променил ни най-малко за периода, през който не сте ни ощастливявали с присъствието си – изрече Дан с неговия сериозно-префърцуен маниер и остатъка от пътя до огромната дъбова врата на кабинета изминах почти сгънат надве от смях.

– Нещо смешно ли казах, псе пършиво! – Професор Костелиан явно припозна иконома си в смеха ми, а псувните, които последваха, можеха да накарат да се изчерви и закоравял бандит.

– Разбира се, че каза нещо смешно, тлъста лоена топко – на свой ред изревах аз, докато прекрачвах прага на кабинета.

Професор Херберт Костелиан седеше в направен по специална поръчка люлеещ се стол, проектиран и подсилен така, че да издържи неговите около сто и осемдесет килограма. Лицето му, мораво от гнева или от алкохола, или от двете заедно, приличаше на огромен патладжан, а и окосмението му беше горе-долу толкова оскъдно. Всъщност единствените окосмени места върху него бяха двете рунтави вежди, разположени над езерно зелени очи, но те напълно компенсираха липсата на такава растителност другаде, защото бяха с големината на чистачки на пневмобил.

– Арчи, момчето ми! – Нов рев се откъсна от гърлото, обвито в най-малко пет гуши и се отрази в рафтовете с хиляди книги, които от горе до долу покриваха четирите стени на помещението. – Дан, негоднико, тая „Еднозъба кокошка“ да не мъти в момента, мамка му!

Заобиколих огромното като стопанина си писалище, върху което между ледарник с размерите на контейнер за боклук и две чаши с вместимост на кани, се търкаляха празни бутилки от уиски с етикета на любимата му марка, и се разтворих в прегръдката му.

– Дан, донеси и чаша за младия джентълмен!

– Чак пък млад – отвърнах, докато се настанях в кресло, с направо миниатюрни размери спрямо останалите мебели, от другата страна на писалището. – Тази година навърших четирийсет и пет, Херби!

– Е, и? В сравнение с моите осемдесет и девет си просто пале, Арчи!

– Боя се, че ще трябва да отклоня и поканата ти за следобеден аперитив, след по-малко от три часа съм дежурен в Клиниката.

– Клиниката... – професор Костелиан затвори очи и продължи с тих замечтан глас. – Ех, клиниката! Хубаво време беше, Арчи! Преди петдесет години онези дебелогъзи пръдльовци от Академичната общност в Централ си мислеха, че ме изпращат да гния в забвение тук, в Кръстовище, а аз напук изградих едно от най-проспериращите и модерни здравни заведения на територията на Общността! Хе-хе, а какъв пръдльо беше ти, когато седна на студентската скамейка! Още се оригваше на мляко, но спореше с мен по всеки въпрос на всяка лекция и все дебнеше да ме хванеш в крачка, хе-хе...

Сантименталната тирада беше прекъсната от нов рев:

– Дан, умирам от жажда, проклетнико! Донеси тази бутилка веднага или си търси друга работа! Арчи отказва да се присъедини към вакханалията ни, така че му намери някаква безалкохолна пикня!

Очите му се присвиха и се забиха в мен:

– Какво те мъчи, момчето ми? Не си дошъл просто така, усещам го!

Опитах се да издържа погледа му, но миг по-късно гледах гузно встрани.

Отново видях гърчещото се в агония тяло на Йеронимус, побито върху металната тръба. „Скилидката“ с форма на топлийка отново се заби в бузата на вампира,

нападнал Тания пред бунгалото.

Поех си дълбоко въздух и издишах, сякаш исках да тласна думите да излязат:

– Мисля, че наруших Хуманната клетва, професоре!

– Остави на мен да преценя това, момчето ми! – отвърна Костелиан, докато поемаше новата бутилка от подноса на Дан. Аз се сдобих с обледенена метална кутийка „Хипер Кола“ и чаша с натрошен лед и шайбички портокал в нея.

Професорът изчака икономът да се оттегли, развъртя капачката с лопатоподобната си ръка и отпи първата глътка направо от гърлото, стар ритуал, с който отдаваше почит на починалите си приятели. Изтри устата си с опакото на дланта и докато пълнеше чашата пред себе си, изрече думите, които бях чувал милион пъти:

– „Еднозъбата кокошка“ е най-доброто уиски на света, а да се хаби чрез изливане на земята е най-гнусното престъпление. Сега искам да ми разкажеш всичко, Арчи!

Думите рухнаха като придошла пролетна река. Костелиан слушаше, без да ме прекъсва – невъзмутим близо двестакилограмов сфинкс и ако от време на време не надигаше чашата си, за да накваси устни, щях да си помисля, че е заспал.

Разказах му за подлата комбинация на Гай Гришнак, за отвличането на Шели и за двете убийства, които извърших, преди да избягаме от кланицата.

Всъщност те бяха проблемът, защото пораждаха морално-етичен конфликт с Принципите, заложиени в Устава ни. Човекът, изрекъл Хуманната клетва, се обричаше на ежедневна борба в услуга на Живота с

всички възможни средства. Той нямаше право съзнателно да причинява смърт, което беше регламентирано в Първия и най-важен Принцип на Лекарската гилдия в Многополюсната общност, а аз бях погазил този Принцип цели два пъти в рамките на една нощ, с което автоматично бях нарушил и дадената клетва. Формално вече не бях Лекар!

Костелиан дълго мълча, след като свърших. От време на време допираше леко ръба на чашата до устните си, но вече без да отпива. Познавах и този му навик – в състояние на дълбок размисъл, когато се опитваше да съхрани съзнанието си бистро, започваше да прави точно така.

Най-накрая проговори:

– Арчи, аз съм единственият човек в Кръстовище, който знае историята на кървавото ти минало. Дори съпругата ти няма представа какъв си бил, преди да се установиш тук, нали?

Така беше. Още в мига, в който го видях да влиза в лекционната зала, величествен като кораб, бях привлечен от магнетизма на този човек. Инстинктивно усетих, че съм намерил липсвалия ми през годините баща, а месеци по-късно, когато вече бяхме повече от приятели, тук, в хладния дом на Херби, след три бутилки „Еднозъба кокошка“ се бях пристрашил и направил признанието си.

– Знаеш, че никога не съм те съдил, а и не мисля, че някой има право да стори това! – продължи Костелиан. – Самият факт, че си успял да излезеш от помийната яма в Паралел, е достоен за уважение! През всичките тези години нито един път не ме накара да се съмнявам в

правотата на онова, което вършиш, и мисля, че стана добър Лекар, Лекар с главна буква, Арчи! Точно затова миналото няма никакво значение!

Що се отнася до Хуманната клетва, трябва да бъдеш спокоен, не смятам, че там, в клиниката на Гришнак си я нарушил. Нека ме прощава Всевишният, но съществата, които си унищожил, забележи, не казвам „убил“, са били просто бесни животни, незаслужаващи съдба, различна от тая, която си им донесъл! Когато даваш антибиотик на болния, унищожаваш бактериите и макар по собствен начин това да е форма на убийство, то е оправдано – заради по-голямата полза, която ще донесе на страдащия! Спасил си живота на любимата си жена, Арчи! Нищо друго няма значение!

– Трябва да ти кажа още нещо, Херби! – преглътнах с мъка, после отпих една глътка от ледената си чаша, защото устата ми беше пресъхнала.

Професорът се взря в мен – усетих тъга в погледа му и за пореден път отклоних гузно очи встрани.

– Знам – тихо промълви. – Няма да се спреш, докато не унищожеш Гришнак, нали?!

– Бесен съм, Херби! Така не съм бил бесен от времето, когато прекършвах животите на хора и нехора, сякаш са кибритени клечици! Шели и ти сте двете ми най-скъпи същества на този свят, а негодникът почти успя да ми отнеме едното! Бесен съм, звярът се събуди, Херби! Ще се лее кръв!

– Имаш благословията ми, синко! – Костелиан пресуши чашата си на един дъх и я тресна в плота на

писалището. – Знам, че това, което ще сториш, не е редно, но имаш благословията ми!

Точно в седемнадесет часа излязох от дома му по-лек от тичинков пращец.

ГЛАВА VII

КУКЕРИТЕ

През годините в Полис Кръстовище, макар и да потиснах демоните, дремещи в разума ми, не престанах да се интересувам от оръжия. Наричах увлечението си хоби, но може да го наречете и компромис – след като рязко минах от другата страна и избрах да застана в услуга на Живота, все пак си оставих отворена вратичка за досег с всичко онова, създадено единствено и само да носи Смърт. Абонирах се за две специализирани издания, където се публикуваха иновации в оръжейната индустрия, извадих си членска карта към един стрелкови клуб и ходех там поне веднъж седмично да се упражнявам. Тялото ми беше позагубило гъвкавостта си в заседналото ежедневие на практикуващия хирург, прекарващ часове в операционната зала, личеше си, че съм сложил и някой друг излишен килограм върху него, но ръцете ми останаха все така ловки, а зрението – остро. Поддържах уменията, придобити в буйната ми младост, когато газех в кървави реки, с тайната надежда, че никога повече няма да влязат в употреба!

Да, но демоните се събудиха, събудиха се по-жадни отвсякога, а най-страшното беше, че цялата ситуация даже започваше да ми харесва.

Малкият хотел, с ресторант на първия етаж, за който знаех, че е нещо като щабквартира и сборен пункт на хората на Кара Танас, се намираше на Тринадесета улица, в един западнал квартал на града, носещ просто безличното име-цифра Двадесет и втори. Разстоянието от дома на Костелиан дотам беше доста голямо, тъй че се метнах в поредното пневмо-такси.

– Убеден ли сте, че са ви дали правилен адрес, господине? – попита ме шофьорът, около петдесетина-годишен, с рехав мустак и зъби на бобър.

Сигурно беше човек с доста стаж зад волана и добре знаеше улиците на Полиса.

На всеки що-годе разумен човек беше ясно, че въпросният хотел е просто фасада, зад която Кукерите въртят дребния си бизнес с наркотици и проститутки, и всеки гледаше да стои по-надалеч от такива опасни места. Шофьорът, подлъган от спретнатия ми вид (в клиниката бях успял да се изкъпя и преоблека), си мислеше, че нямам представа къде отивам. Навярно ме взимаше за поредния заблуден книжен плъх, а бялата ми риза и панталонът в същия цвят, заедно с малкото кожено куфарче в ръката ми, допълнително засилваха тази представа.

– Точно това е адресът, приятелю! – усмихнах се в отговор и видях как погледът на шофьора леко помръкна -за миг ме превърна в дегизиран перверзник, тръгнал да задоволи животинския си нагон за плът и дрога.

Колко далече от истината беше!

Трябваша ми играчки за сеене на смърт, по възможност разнообразни и със сигурност не такива, каквито можеха да се намерят в официалните магазини за оръжие. В Кръстовище Кукерите нямаха онази мощ, която познавах от времената в Полис Паралел, но и доста по-ограничените ресурси, с които разполагаха, щяха да са ми напълно достатъчни.

Нуждаех се от поне два игломета висок клас, не като антиките на Тания, с които проникнахме в клиниката, а от ония, дето можеха да произвеждат по петнадесет изстрела и са снабдени с два резервни пълнителя в специални приставки от двете страни на дръжката си. Бяха тежки и неудобни за носене, но пък ти даваха гаранция за четирийсет и пет изстрела единия, което беше съвсем прилично.

Също така имах нужда от оръжие със стандартни мунции, понеже не беше изключено да се сблъскам и с хора по пътя си към вампирския водач, а иглометите, колкото и смъртоносни да са за кръволоците, бяха смешно неефективни срещу човека. Исках и оръжие, мятащо сребро и способно да уязви върколак, защото нямаше да оставя нищо на случайността.

В куфарчето, наредени на спретнати купчинки, бяха всичките ми спестявания, които извадих от клетката на служебния сейф в клиниката. Трябваше да стигнат...

Същата вечер, в която застрелях вампирите, убили Антим, ме заведоха при главатаря на Кукерите в Полис Паралел. Формално, от няколко седмици работех за него,

но заемах толкова ниско стъпало в бандитската йерархия, че нямаше начин да го срещна на живо, ако не се бяха случили събитията, за които ви разказах.

Григо беше легендарна личност в полиса, противоречив и обаятелен по свой начин като всеки човек, надарен с неограничена власт, поне в моите детски очи, и започнал от нулата, както мълвяха градските легенди.

Крачех по улицата, редом с двама от главорезите му, облечени в официалните си униформи – уродливи рогати маски, изработени от дърво, върху което бяха залепени разноцветни късчета плат и конци, къси кожуси с обърнатата навън козина, под които играеха мускули, изваяни в изтощителни тренировки, и пояси с дрънчащи бронзови и медни звънци, окачени по тях. Със сигурност не осъзнавах какво точно се случва, защото адреналинът, изръсил се преди половин час по време на кратката схватка, продължаваше да кипи във вените ми и замъгляваше мисълта ми като силен наркотик.

Броени минути след инцидента, служители от пункта за залагания на Антим вдигнаха четирите тела от улицата и обляха тротоара и асфалта с маркучи, за да отмият кървавите локви, преди Стражата да довтаса. Скриха ме в едно от помещенията отзад, където се броеше оборотът от деня, и изпратиха вест по куриер до Григо, който пожела веднага да се срещне с мен.

Въведоха ме в огромната лятна градина на любимия му ресторант, където обичал да пиянства с дни, както бях чул. Минахме под арка от дялан червен камък и

тръгнахме сред декоративни храсти и маси, застлани с червени покривки, към дъното на ресторанта, откъдето се чуваше силна духова музика.

Картината на първата ни среща се е запечатала в мозъка ми, сякаш дамгосана там с нажежено желязо. Ако години по-късно, в лекционната зала на Полис Кръсто-вище, се почувствах така, сякаш съм открил липсващия ми баща в лицето на професор Костелиан, то тук, в тази лятна градина, в мига, когато съзрях Григо, изпитах усещането, че съм намерил по-големия си брат.

Главният кукер седеше в центъра на огромна маса, осветена от лампи, декорирани като старинни газени фенери и отрупана с глинена посуда – чаши, кани, подноси, паници и чинии, преливащи от всевъзможни напитки и гозби. Не носеше маска, както и мъжете, насядали около него, но видях няколко прилежно наредени върху една по-малка маса, разположена встрани от дървения подиум, където се вихреше циганският оркестър. Облеклата на всички бяха почти еднакви с тези на двамата мъже, които ме водеха, и с новия тост, под звуците на оглушителната музика, се разнесе дрънченето на разнообразни по форма и големина звънци.

Тръгнах към масата, а очите на Григо – тъмносини, под изкуствената светлина на лампите, и със същия цвят като камъка, който висеше на сребърна верига на шията му (лазурит, както разбрах по-късно), ме погълнаха и ме обхвана странно спокойствие.

Докато ме давеше в погледа си, направи почти невидим жест с лявата си ръка към подиума с музикантите, но те

явно го следяха внимателно, защото музиката секна.

– Господа Цигани – изрече с боботещ глас, все така загледан в мен, – доволен съм от вас, но сега ще ви помоля да напуснете! Ти! – очите му най-накрая се отместиха, а показалецът му посочи дребничък мъж с тънки мустачки и медна туба в скута, голяма почти колкото него – отиваш при управителя на този вертеп, за да ти изплати хонорара! Останалите – храната и напитките ви чакат ей там! – показалецът се завъртя към противоположния край на градината, откъдето бяхме дошли!

Погледът му се върна обратно към мен, а устните му се разтегнаха в най-страхотната усмивка от всички, които бях виждал в единадесетгодишния си живот.

– Заповядай на масата ми, мой малък приятелю!

Чувал бях за тази усмивка, разбира се, и си мислех, че мога да си я представя, но в оня момент просто останах като вцепенен с полуотворена уста, от тъгълчето на която се процеждаше ивичка слюнка. Без съмнение, безбройните улични схватки бяха дали своя начален принос в моделирането ѝ още от младежките му години, а Григо с извратено чувство за хумор само беше довършил започнатото. Както разбрах впоследствие, накарал някакъв стоматолог да извади зъбите му през един (според градската легенда, без упойка) и да замени липсите с керамични коронки, боядисани в черно. Резултатът беше потресаващ! Човек можеше да получи инфаркт от гледката и сигурно такъв бе търсеният ефект, но единадесетгодишните ми очи се влюбиха в нея.

– Страхотна усмивка! – чух да отронва устата ми,

докато се настанях на стола, който един от мъжете подбутна към мен...

Григо за миг смръщи поглед, сякаш искаше да скочи през отрупаната маса и да ме стисне за гушата. Учудващо обаче не усетих заплаха и наистина – в следващия момент главатарят на Кукерите стовари юмука си върху плота на масата, разхвърчаха се съдове, като дъжд от кал, а той затресе могъщото си тяло в смях. Мъжете около нас колебливо се разсмяха след него.

– Мой човек! Ха-ха-ха! Ще го убия тоя зъболекар, ха-ха-ха!

По-късно, вече взел ме под крилото си, ми призна, че гневният поглед и уродливият външен вид не са нищо повече от средства за манипулиране на околните:

– Кривя се като маймуна, мой малък приятелю, защото хората очакват това! Умишлено загрозявам прекрасното си, ха-ха, лице, защото то трябва да плаши хората! Хората няма да си го признаят без бой, но искат да бъдат уплашени! Хората са влюбени във всичко, което всява страх – страхът е най-силният наркотик! Хората са предсказуеми и ако успееш да прочетеш какво пише под черепните им кутии, ще станеш богат, много богат!

– Как е името ти, мой малък приятелю? – попита, след като пристъпът на смях отмина.

Появи се сервитьор, за да разчисти бъркотията между нас.

– Ангел – отвърнах, – Ангел Китанов...

Сцената се завъртя в главата ми, докато слизах от пневмобила на улицата пред спретнатата малка

триетажна сграда. Беше именувана лаконично ХОТЕЛ с червени пластмасови букви, монтирани върху пречките на терасата на втория етаж. Червена стрелка, изработена от същия материал, сочеше към тесен тунел, през който най-вероятно се излизаше във вътрешен двор и се стигаше до рецепцията на хотела. Дискретността на любителите на плът беше гарантирана. Погледнах часовника си, оставах осемдесет минути до началото на нощното ми дежурство.

Насочих се към вратата на ресторанта, разположена вляво от тунела, и я отворих. Помещението беше тясно – с десетина маси, две – вдясно от входа, ориентирани успоредно на влизания, а останалите – в разширението наляво. Сред тях се движеше мършава сервитьорка в черна пола и бяла риза, бледа като привидение, и взимаше поръчки от рехаво насядалите клиенти. Косата ѝ – руса на цвят, беше прибрана в кок, а във виолетовите кръгове под очите ѝ, с големината на чинийки за чай, докторското ми око безпогрешно разпозна изтощения вид на пристрастения към наркотиците човек. Можеше да се предположи, че в свободното от смените в ресторанта време, жената заработва и допълнително, като продава плътта си в хотелските стаи отгоре. Барът се падаше точно срещу мен. Зад него беше застанал мъж в униформената за заведението бяла риза, с лице на хлебарка, и се правеше, че бърше някаква чаша с неутрална разсеяност, но всъщност започна да ме изучава още в момента, щом натиснах дръжката отвън. Мислеше си, че не го забелязвам – и той като таксиметровия шофьор се подлъга от вида ми на писарушка.

Климатичната инсталация работеше на пълни обороти и ме прониза хлад, но аспирацията никаква я нямаше – във въздуха се носеше застояла миризма на тютюн и халюциногенни билки и се смесваше с пържените аромати от кухненския бокс, нахлуващи през полуотворената врата вляво от бара.

Веднага забелязах кукерите – двама, седнали на една от по-вътрешните маси, с лица към входната врата. Огледаха ме от горе до долу, с привидно отегчение и без да се крият като дребосъка, бършещ чашата. Бяха подпрели уродливите си маски на облегалките на столовете до тях, бръснатите им татуирани черепи лъщяха, сякаш покрити с растителна мазнина. Запътих се натам, в движение дръпнах свободен стол от съседна маса, сместих го между двата с маските и тежко седнах.

По-дребният и по-мургав кукер, около двадесет-годишен, се прозя, без да си направи труда да сложи длан пред устата си. Лъснаха жълти зъби като ребрата на стар чугунен радиатор.

– Обърка масата, чичка!

Извадих на показ една от най-неприятните си усмивки:

– Келешче, не се познаваме, но ще приема, че ми говориш на ти, защото искаш максимално бързо да разчупим леда!

Мургавелкото се опули, в началото дори не успя да осмисли това, което му казах, но постепенно започна да схваща и червени петна избиха по бузите му. Явно не беше свикнал да му говорят така. Другият кукер,

значително по-едър и малко по-възрастен на външен вид, продължи да ме изучава с очи, студени като сиви речни камъчета.

– Как ме нарече?! – гласът на първия звучеше един тон по-високо отпреди малко и притреперваше леко. Не можеше да му се отрече – бързо палеше.

Продължих да се усмихвам:

– Кое в думата Келешче не разбра?! Младок с жълто около устата, който разговаря непочтително с по-възрастните от него люде или младок с жълто около устата, на който същите тези по-възрастни люде ще наричат задника всеки момент?!

Младият кукер рязко се изправи, звънчетата по кожата му елек и колана издрънчаха. Опита се да прекатури масата, но аз се приведох напред, подпрях я с тяло и натиснах една точка в опънатата му жилеста предлактеница, за да създам доста неприятни усещания по хода на цялата му ръка и гръдната половина от същата страна. Лицето му видимо се издължи от гримасата на страдание, краката му се подгънаха и го върнаха на стола му. Хората по съседните маси продължиха спокойно да хапват и пийват – едва ли бяха разбрали, че нещо се случва, толкова бързо стана всичко. Вторият бандит също не помръдна през кратките мигове на разигралата се сценка, очите му си останаха все така безизразни и студени. Помислих си, че е пълна противоположност на партньора си – пресметлив и хладнокръвен, и определено по-опасният от двойката.

Не знам защо разигравах целия този театър. Можех кротко да поговоря с тях и да се представя, както си му е

редът. С наглото си появяване определено бях провокирал конфликта, но усещах, че от гневните въглени на старата ми същност, дремали под пепелта на лустрото, започва да се вдига пушек и скоро ще блъвнат огнени езици.

Ачи от Паралел, Талисман и Дясна ръка на Григо щеше да постъпи точно така, както беше постъпил привидно учтивият и с вид на книжен плъх доктор Арчибалд Кимерия преди секунди.

Отпуснах се назад и се втренчих в студените очи на по-възрастния бандит. Започнах да извършвам последователност от жестове, които във всеки полис на територията на Общността членовете на Кукерите можеха да разпознаят. Едновременно с това продължих да говоря тихо, така че само двамата да ме чуват:

– По-възрастният брат трябва да обясни на младия ни приятел, че външният вид в Многополисната Общност е най-измамното нещо! Хладнокръвието, което запази по-възрастният брат, наистина е достойно за уважение и младият ни приятел трябва да се учи от него! След като изяснихме тези неща, мога ли да ви помоля да известите Кара Танас, че го търси член на бандата от Полис Паралел!

ГЛАВА VIII

КЪРВАВИ СЪНИЩА

Приключих с визитацията в интензивния сектор към девет часа вечерта. В остъклените боксове ме посрещна обичайната спешна и планова патология – пациенти, претърпели операции по различни поводи – спукани апендикси, възпалени жлъчки, стомашни и дуоденални язви и прочие, трябваше да се наблюдават няколко дни, за да се убедим, че оздравителният период протича нормално и при полагането на последния шев върху кожата, не сме затворили инфекция или някакво друго усложнение в телата им. След този период ги привеждахме в обикновения стационар и ги изписвахме.

Двата най-тежки случая си оставаха върколакът Дориан, чието състояние според показанията на мониторите прогресивно се стабилизираше, и разбира се, моята любима самодива Шели, почти умъртвена от вампира, при която единственото ясно нещо беше, че нищо не е ясно. Лекувахме я симптоматично – вливахме плазма, фактори, подпомагащи функцията на кръвотворните органи и разтвори за парентерално хранене. Покривахме евентуалното развитие на възпалителен процес от раните ѝ чрез венозни инфузии на широкоспектърни антибиотични препарати.

Прилагахме и една иновационна програма с препарат, за който беше доказано, че потиска репликационната

активност на някои вируси, чийто строеж беше сходен с този на V-вируса. Вземахме проби от кръвта ѝ през определени времеви интервали и ги пращаме във вирусологичната ни лаборатория, за да открием рано евентуалното носителство на болестотворния агент.

Бяхме направили всичко, каквото е по силите ни, точно както го пишеше в дебелите медицински буквари, оттук насетне изходът зависеше от организма на съпругата ми.

Седях в къта за отдых с цигара между пръстите. Фонтанът на скулптора Тирон кротко бълбукаше, но нямаше спокойствие в мислите ми.

Прехвърлях събитията в ресторанта.

След като свърших с представянето, по-възрастният кукер просто кимна на младока, който продължаваше да разтрива изтръпналата си ръка и му нареди:

– Отиди да извикаш шефа!

– Ама той спи... – опита се да протестира мургавелкото, но партньорът му го сръза:

– Изприпкай до третия етаж и го събуди! Аз поемам отговорността!

Младокът стана, малките звънчета по дрехите му го съпроводи с нервен напев. Прочетох обида и злоба в погледа му. Определено си бях създал враг в негово лице. И определено не ми пукаше. Ачи от Паралел винаги се беше движил от житейската максима, че истинският мъж се познава не по броя на приятелите, а по броя на враговете си.

– Не трябваше да го унижаваш така! – очите на по-стария кукер продължаваха да излъчват хлад. – Коста е свестен хлапак! Вече има два трупа на сметка. Вярно, кибритлия момче е, но и ти се прояви като нагъл тип. Можех да те застрелям, патлакът ми беше под масата.

Извади лявата си ръка с масивен револвер в нея, завъртя го пред погледа ми и го сложи на стола до маската си.

– И защо не го направи? – попитах.

– Да кажем, че инстинктивно познах брата в теб!

– Извинявай – казах, – държах се като абсолютен кретен!

Усетих, че съм искрен и наистина ме е срам от действията ми. С какво бях по-различен от арогантния хлапак Коста, а и той все пак защитаваше територията си. Вътрешно дори се подсмихнах – старият корав кукер Ачи от Паралел никога не молеше за прошка, ето че току-що милият и лустросан доктор Кимерия беше удържал малка победа на невидимия фронт.

– Извиненията се приемат! – рече бандитът и протегна ръка. – Аз съм Станчо.

Стиснах десницата му:

– Приятно ми е, Арчибалд.

Не вярвах, че е възможно, но след миг на устата му се появи дяволита усмивка:

– А и малкото келешче наистина имаше нужда от склацане, доста му бяха пораснали ушите напоследък! Но ако му кажеш, че съм ти споменал такова нещо, ще трябва да те застрелям.

Засмяхме се в хор. Магнах на бледия призрак с черната

пола да ми донесе халба с минерална вода, лед и лимон.

Кара Танас влезе в ресторанта мрачен като небе пред градушка. Беше чорлав и брадясал, с кръвясали очи и месест зачервен нос. Виждаше се, че е имал тежка нощ, а докато се приближаваше към масата, си помислих колко добре пасва на името му това „Кара“ – лицето му беше с цвят на изсушена орехова черупка.

Махна с ръка към Станчо да му отстъпи стола си и да ни остави сами, отпусна се с пуфтене на досада срещу мен и каза прегракнало:

– Моли се причината ти да ме събудиш да е била основателна!

Бръкна в джобчето на кожата си елек, извади сребърна табакера, щракна с обиграно движение на палеца капачето ѝ с гравирани върху него грифон, взе си тънка кафява цигара, забодя я в устата си и започна да се потупва в търсене на огънче.

Поднесох му запалка – миг по-късно към лицето ми заплува облак с екзотичен аромат – тютюнът явно беше сушен в присъствието на различни други треви.

– Слушам те! – рече с лице, още по-мургаво на беззникавия фон на дима.

– Трийсет хиляди полкреда достатъчно основателна причина ли е, Кара Танасе?!

Чест му направи, че окото му дори не трепна при споменаването на тази сума.

Дори за по-мощна бандитска организация от Кукерите, тук, в Кръстовище, тридесет хиляди полисни кредита си бяха съвсем приличен доход от сделка.

Продължи да пафка с цигарата в устата си и да ме изучава полупримижал. В същия момент си помислих, че може би не ме взема на сериозно. Или пък беше крайно предпазлив.

Оказа се, че е това.

– Я първо се представи кой си, какъв си! Коста ми обясни, че знаеш Знаците на Братството, ама аз откъде да съм сигурен, че не си подставено лице на Стражата или не работиш за някоя от другите банди?

– Изпитваш ме, значи! – ухилих се. – Да си чувал за мисловната защита, която се изгражда под хипноза при всеки брат, щом стигне определено стъпало в йерархията и която би изпържила мозъка му, ако някой се опита да изкопчи последователността на жестовете от него! Братството навсякъде из Общността добре се грижи за тайните си. Най-добрите хипнотизатори, наемани от Стражата или другите ни врагове, неведнъж са си чупили зъбите в опита да се докопат до тях! Стига сме си проветрявали устите с празни приказки! В куфарчето ми се намира въпросната сума, срещу която искам да осигуриш нещата от ето този списък до утре сутринта.

Кара Танас пое листчето, хвърли му едно око и подсвирна, както си беше с димящата цигара между зъбите:

– Да не си решил да правиш нова световна война?!

После отново се зае да ме изучава иззад завесата от дим, виеща се през устните и сърповидните му ноздри:

– И как каза, че те викат, братко? Струваш ми се познат!

– Не съм казал – отвърнах. – А и ти ме пита съвсем други работи. Идвам си един-два пъти в службата ми, когато твои хора са загазвали. Работя в Клиниката за митологични създания в Кръстовище под името доктор Арчибалд Кимерия. Най-вероятно си ме запомнил оттам и преди да попиташ, да – пълноправен член съм на Лекарската гилдия в Многополюсната общност, със сертификати за две придобити специалности след завършването на медицинския университет.

– Вярно! – щракна с пръсти и смачка угарката в черния пластмасов пепелник. – А как така освен всичко друго си и Кукер от Паралел.

– Това е дълга история! Достатъчно ти е да знаеш, че преди доста време наистина бях част от организацията на Григо. После напуснах, с благословията му, разбира се, но призраците от миналото се върнаха...

Кара Танас дълго се визира в мен с кръвясалите си очи. Щракна табакерата си и извади нова цигара. Поднесох му огънче за втори път.

– Никой не напуска Братството току-така, докторе! – промълви, втрещен в мен.

Издържах погледа му и отвърнах с дяволита усмивка:

– Аз не бях никой, Кара Танасе...

Вой протяжен, все едно песен на банши, разряза с невидимо острие нишките, които плетеше разумът ми. Направих почти съвършен скок в креслото, а сърцето ми се качи в ушите. Отначало не успях да осъзная какво

точно се случва, после фиксирах сигналното табло, свързано с боксовете в интензивния сектор. Мигаше червената лампичка на бокс номер четири – боксът на съпругата ми.

Затичах се по коридора с хрипящи гърди и абсурдното прозрение, че цигарите ще ме убият, ако не ги спра. Нещо повече, опитвах се да разбера дали обикновеният тютюн, или комбинацията му с халюциногенни препарати скапва повече белите ми дробове. Мозъкът ми като че ли беше включил някаква своя защита, отклоняваща мислите ми от случващото се в бокса, в опасението си, че тревогите по Шели могат да го изпържат.

Още през остъкленieto видях любимата си полуизправена в леглото. Движеше ръцете си като кукла на конци. Лицето ѝ белееше като варосано, единствените тъмни петна по него бяха широко отворените очи, в които се четеше неподправен ужас, и устата с напъхана между зъбите интубационна тръба, зейнала в безмълвен вик.

Дежурната сестра, успяла да се отзове по-бързо от мен, просто се суетеше край нея, без да прави нищо съществено, паникьосана от невъзможността на ситуацията.

Приближих се разтреперан, втрещен в мониторите – показателите върху тях бяха в потресаващ дисонанс със състоянието на съпругата ми. Пулсът, учудващо забавен, и артериалното налягане – със съвсем нормална амплитуда, не показваха никакво отклонение. Вълните, регистрирани от енцефалографа отговаряха на тези при дълбок сън и нямаше как иначе да е – лично бях присъствал при

седирането на Шели – наблъскахме я с конски дози лекарствени коктейли, за да я държим в покой.

По всички правила на медицинското изкуство съпругата ми би трябвало да спи, а не да буйства върху леглото, или поне апаратурата би трябвало да реагира по някакъв начин. Всъщност това явно беше сторил с влудяващото си виене само детекторът за мускулна активност, фиксиран върху бедрото ѝ.

Отстраних леко медицинската сестра и изключих алармения сигнал. Погалих любимата русолява главича, после нежно я натиснах към възглавницата. Наместих две почти изскубнали се от абокатиите системи.

– Кротко, миличка! Трябва да лежиш спокойно, най-лошото мина!

Изричах клишираните лесносмилатели фрази, обаче Шели едва ли ме разбираше. Продължаваше да върти огромните си очи, досущ като пациентите, които приехме в клиниката с вече засегнат от съдовия инцидент мозък, но все още в съзнание. Сякаш искаха да ти кажат нещо, а силите им стигаха само за това – пулеха се и преглъщаха с усти, като риби, извлечени на брега. Гърдите ѝ трескаво се вдигаха и отпускаха, без да следват ритъма на командната апаратура. От ъгълчетата на устата ѝ, покрай пластмасата на тръбата, се стичаха слюнки. Чуваше се и ръмжене като от куче с намордник.

Обърнах се към сестрата, която стоеше встрани от мен и ни наблюдаваше с очи, подобни на Шелините.

– Извикайте доктор Дойл! Легнал е в спалното помещение до къта за одих!

– Имаш ли обяснение за това, което се случи? – попитах приятеля си токсиколог половин час по-късно, докато дърпахме бързи цигари край фонтанчето на Тирон.

Шели, вече дишаща самостоятелно и изведена от медикаментозната кома, отново беше заспала в бокса си под наблюдението на медицинската сестра.

Колегата Дойл ми подари онази негова момчешка усмивка, която не слизаше от устата му и в най-напрегнатите ситуации.

– Арчи – рече и издуха поредица от ароматни кълбца, – не си забравил какво обичаше да казва нашият любим професор Костелиан: „Мили момчета, болест книжки не чете!“ . Лекарят, с присъщия си оптимизъм, се опитва да повярва, че отлично познава състоянието на пациента си, в най-добрия случай е проучил десетки, даже стотици сходни казуси, направил си е съответните изводи и точно когато си мисли, че владее ситуацията – хоп – с пациента става нещо, което разбива всичките му теории на пух и прах. Доста неща при V-вируса не са ни ясни. Знаем, че тялото на Шели със сигурност е влязло в контакт с този агент, но дали ще се зарази, или ще го надвие, само бъдещето ще покаже. А това в бокса си беше равносилно на чудо. По-малко от двадесет и четири часа, след като е изгубил почти шейсет процента от кръвта си, пациентът тръгва към оздравяване и органите му започват да функционират плашещо добре... Аз лично нямам отговор на въпроса ти...

Час преди края на смяната сестрата почука на спалното помещение, където бях полегнал, след като Дойл пое вахтата на дежурството в сектора. Разбира се, това беше в разрез с правилата на вътрешния ред, но двамата давахме нощни смени в екип отдавна, знаехме и кътните си зъби и не виждахме смисъл да стоим едновременно будни, при положение, че можем да се покриваме.

Като всеки, свикнал да разбиват съня му по няколко пъти на нощ, спя доста леко и бързо се настройвам за работен режим, но думите на сестрата буквално ме изстреляха към тавана.

– Доктор Кимерия – каза тя, с глава надничача през вратата, – съпругата ви иска да разговаря с вас!

– Сънувах ужасен кошмар, Арчи! – изграчи жена ми.

Имахме проблеми с интубирането ѝ миналата нощ заради някакво вродено изкривяване на трахеята и явно бяхме ранили ларингеалните ѝ връзки, но гласът на Шели звучеше като сладка мелодия в ушите ми:

– Лежах в огромна метална вана, над мен, окачени на дълги железни куки, висяха транжирани човешки тела... кръвта се процеждаше от тях, обливаше ме и пълнеше ваната... Ваната преливаше от кръв, Арчи... А аз... аз се смеех, това ми харесваше... Подлагах разтворените си като за целувка устни под тръпчивите струи и гълтах с ненаситна жажда... Арчи, какво се е случило? Защо съм в болницата? Нищо не си спомням... Арчи...

Седях до нея, в очите ми, които се опитвах да избегнат погледа ѝ, напираше влага. Галех изящната ѝ ръка, мраморно бяла допреди два дена, а сега превърнатата

в жива географска карта от лилаво-червеникавите петна на спуканите вени, и не знаех какво да кажа. Усещах гърдите си обледенени от тревога. Страшно прозрение започваше да ме яде отвътре с ужасяващата си необратимост. В практиката си никога не се бях сблъсквал с подобен случай и колегата Дойл го беше изказал на глас вместо мен – за момента нямахме отговорите на повечето въпроси.

Едно нещо обаче започвах да подозирам и бях почти убеден, че във вирусологичната лаборатория скоро ще потвърдят опасенията ми.

А когато това станеше факт, щях ли да имам очи да погледна любимата си самодива, за да ѝ призная, че в отчаяния си стремеж да запазя живота ѝ, съм я превърнал във вампир...

~ ~ ~

~ В Т О Р А Ч А С Т ~

ГЛАВА IX

МОЗЪК, МУСКУЛИ И ПИСТОЛЕТИ

Стенният часовник в бокса на Шели премести стрелките си на девет с глухо тракване в момента, в който сънят я обори. Беше стиснала дланта ми с нежната си ръчица и усетих как хватката на леките като птичи кости пръсти се отпусна, а напрегнатото ѝ дишане стана спокойно и равномерно.

Измъкнах се тихо и почуках на вратата на стаята, намираща се през три помещения от остъклената ѝ клетка. Уведомих медицинските сестри, които тъкмо приемаха дежурството, че до следобед ще съм в района на клиниката, така че спокойно могат да ме търсят, ако възникне някакъв проблем със съпругата ми.

Реших да пропусна сутрешния рапорт на лекарите, колегата Дойл щеше да ме скатае, както и аз него в подобна ситуация, вместо това се отправих към служебната баня. Коктейлът от стимуланти беше престанал да действа и

почти 70-часовото безсъние сякаш обви в желе мозъка ми.

Отключих вратичката на металното шкафче в предверието, където държах тоалетните си принадлежности, грабнах хавлията, гъбата за обтриване и шишенцето с комбинирания лосион за коса и тяло, освободих се от потния затвор на работния екип и бельото си, нахлузих гумените чехли и минута по-късно вече пръхтях от удоволствие под хладката силна струя.

Изведнъж си спомних как моят учител и третият най-важен човек в живота ми – господин Ренето – обичаше да казва, че нищо не стимулира по-добре мозъчните клетки от чаша силно черно кафе след продължителен душ.

„Ама ти все още твърде малък, Ангел – сякаш отново чух странния му писклив гласец с ужасен акцент, – та черно кафе ще пропуциш, недобре за нерви, но душ – задължително трябва вземеш!“

В този момент, заедно с мощната струя от слушалката на душа, връхлетя и тъгата, потискана с години, сякаш бетонна стена на язовир се пропука и водната стихия опустоши всичко, изпречило се на пътя й...

– На колко години каза, че си, мой малък приятелю? – попита ме Григо вечерта след запознанството ни в ресторанта.

Намирахме се в дневната на крайградската му вила. Изпънал се върху удобно канапе, отпивах синт-као – сладка зелена напитка с вкус на какао, а главатарят на

кукерите, седнал във фотьойл до незапалената камина, преглъщаше нещо, съдържащо ужасяващи пропорции от различни видове алкохол, което нарече коктейл „Пиратка“, докато го забъркваше с шейкъра.

Пристигнахме във вилата през малките часове на нощта в пневмобил с подсилена броня, ескортирани от три други коли с гардове. Григо се разпореда на прислужниците да ми приготвят стая за спане в техния отсек, после ме доведе тук „за едно последно питие“, както се изрази.

– Единадесет и половина! – изрекох с изкуствено удебелен глас и млъкнах в тревожно очакване на някоя шега по отношение на възрастта ми.

Григо обаче остана съвсем сериозен, докато отпиваше на дребни глътки от халбата с „Пиратката“. Очите му, след часове здраво наливане, продължаваха да са учудващо трезви и да ме изучават, сякаш ме виждаха за първи път.

– Да-а – каза най-накрая, – помята на улицата те е заляла твърде рано, но все още не те е удавила!

Черно-бялата му усмивка отново изгря:

– Според очевидците, си опушкарал ония неживи копелета за време, колкото мигване на окото! Това даже в бандата ми го могат само шепа хора!

Усетих, че се изчервявам от похвалата и в опит да прикрия колко съм възбуден, поднесох чашата към устните си, но треперещата ми ръка блъсна порцелана в зъбите ми с предателско потракване.

Главатарят на кукерите като че ли не забеляза. Беше

придобил замислен вид, а погледът му сякаш минаваше през мен.

– Гледам те и не мога да се начудя – откривам толкова много прилики с теб, когато бях на твоите години! Все едно съм се качил в машина на времето и съм се върнал в миналото, за да се запозная със себе си... Усещането е доста странно!

Стана от фотьойла и закрачи тежко като мечка в пространството около камината. Беше захвърлил елека със звънциите и върху голите мускулести гърди, под дискретното осветление в помещението, затанцуваха сенки, които сякаш съживиха татуировките му.

Приближи се към канапето и се надвеси над мен. Усетих алкохолния му дъх.

– Харесвам те, мой малък приятелю, нали мога да те наричам Ачи?

– Ъ-хъ – отвърнах смутено, – така ми викат и на улицата.

– Е, Ачи – очите му с лазуритен цвят за пореден път ме погълнаха, – какво мислиш да правиш отгук нататък със себе си?

Да си призная, въпросът му ме изненада.

– Ами аз... – почнах да мънкам – нали такова... съм вече в бандата...

– Разбира се, че си в бандата! – Григо повиши леко глас, като че отговорът ми го подразни. – Но неуките главорези при мен с лопата да ги ринеш! Я кажи на училище ходил ли си?

Обясних му, че из сиропиталищата криво-ляво съм успял да завърша трети клас.

– Ама даскалъкът не е за мен! – продължих и твърдо срещнах погледа му. – Искам да стана член на Братството и вярно да ти служа за страх на всички врагове!

Григо ми обърна гръб, после отново се отпусна във фотьойла, придърпа една табуретка с босото си стъпало и изпъна крака върху нея. Вдигна халбата си като за тост, а докато изричаше тирадата си, табуретката жално проскърцваше в унисон с мислите ми.

– Имам две новини за теб, Ачи, хубава и лоша! Ще започна с хубавата – вече си мой Талисман и всеки негодник във всяко кътче на Полис Паралел още утре ще е разбрал това! Лошата е, че ще се наложи да се потиш над учебниците! Често съм си мислил кое нещо бих искал да променя в живота си, ако можех, и знаеш ли какво открих – щеше ми се да съм образован поне малко! Вярно, създадох могъща банда и не твърдя, че мускулната сила не е била полезна, но най-важните хора, колкото и странно да звучи, се оказаха очилатите писарушки с дебелите тефтери, които до ден днешен движат легалния ми бизнес! Наистина те харесвам, затова реших да каля мускулите ти, но да се погрижа и за мозъка ти, а след време, бъди сигурен, ще си ми благодарен!

На другия ден се запознах с господин Ренето...

Господин Ренето буквално влетя в живота ми, дребен и пъргав като винена мушица.

На ръст беше не повече от метър и петдесет, коса – старателно намазана с гел и зализана назад. Тънки като конци мустачки стърчаха право нагоре покрай тесните му ноздри и създаваха внушение за две миниатюрни

рапири, които дуелиращите се са отдалечили в мига, преди пак да ги кръстосат. Черни очи лъщяха като петролни петна върху мургаво лице, на което можеше да дадеш и тридесет и осемдесет години.

Облечен беше в някаква странна копринена дреха, черна като очите му, с широки ръкави, увита около тялото му от ляво на дясно и пристегнатата с тънък черен колан на кръста. Широки панталони от същата материя и още по-шантави дървени сандали завършваха ансамбъла.

Направо се втрещих, щом го видях, а като отвори уста и от нея излезе оня писклив глас с невероятен акцент („Здравей, Ангел, твой учител вече бъда аз!“), положих усилия да не се търкулна на пода в пристъп на безумен смях.

Както разбрах по-късно, двама от бабаитите на Григо решили да се позабавляват за негова сметка, когато дребосъкът се представил на главатаря на Кукерите в някакво заведение и учтиво предложил услугите си на телохранител. Случката беше станала преди доста години, но в бандата още се говореше за нея като пример, че видът на един човек не значи абсолютно нищо. Бабаитите не само обидили господин Ренето, ами и заблудени от външността му, се опитали да го изхвърлят от заведението под одобрителните възгласи на останалите. Разказаха ми, че дребосъкът почти ги убил само с няколко пестеливи, почти невидими движения, а били мъжаги по около стотина килограма.

Никой не знаел откъде се е появил в Полис Паралел, нито защо, въпреки смъртоносните си умения, които можеха да му осигурят далеч по-богат господар, е избрал точно Григо, но още същата вечер господин Ренето получил работата.

Много пъти през време на уроците самият аз опитвах да науча нещичко от историята му, преди да акостира при Кукерите, ала инстинктивно усещах, че тези въпроси не са му приятни. Разбрах единствено, че е живял дълго време в земите на изток, където хората имат жълти лица и очи, тънки като иглени уши, всичко друго около него беше мистерия.

Господин Ренето, въпреки потресаващия си външен вид (който никой в бандата не смееше да коментира гласно, разбира се), се оказа неизчерпаем източник на знания в областта на граматиката, аритметиката, геометрията, астрономията, музиката, поезията, риториката, философията и латинския език. За десетте години, в които ежедневно се занимаваше с мен, успя да ме научи на всичко по-важно от тях и ми предаде тайните на своето Древно изкуство за поразяване на витални точки.

С неумолимо постоянство кали мускулите и мозъка ми и аз се оказах много добър в усвояването на различни знания, но както се видя впоследствие – не се оказах добър ученик.

Причината се коренеше в оня грях, стар като света, който е най-пагубен за човека и на който аз твърде рано се поддадох.

Грехът, наречен Гордост...

Успях да открадна няколко часа сън до три след обяд, когато след тихо почукване на вратата на спалното помещение се показва чорлава физиономия.

– Доктор Кимерия – рече провлечено санитарят Том, говорът му винаги беше такъв, – на регистратурата чака куриер с пратка за вас.

Надигнах се от леглото. Главата ми бучеше като на препил човек, а мислите ми се задвижиха с проскърцване като ръждясали зъбни колелца.

– Благодаря, Том! Предай му, че идвам след пет минути.

Плиснах вода на очите си, глътнах една таблетка за почистване на зъби, понеже нямаше време за класическия начин, облякох работния си екип и се запътих към фоайето на клиниката.

Куриерът, младеж на около осемнадесет, с добре поддържана раста-прическа и огромни слънчеви очила, които му придаваха вид на муха, се ухили, щом ме зърна.

Не беше трудно да се предположи, че е разнообразил работния си ден с весела билка, но не можех да го коря – самият аз понякога си позволявах това след тежка смяна. Леката дрога от години се продаваше легално на територията на Многополюсната Общност.

– Хе-е-ей, доок – не вярвах че може да има говор, по-провлечен от тоя на санитаря Том, но съм се лъгал. – Тука подпиши и не му мисли, ха-ха! – протегна към мен лист, защипан върху пластмасова подложка, и автоматична писалка.

Парафирах със замах, а растаманът избута към мен кашон с размери половин на един метър.

– Уф, тежи таз’ пуцина – изпъшка и пак се разсмя. - Нови докторски играчки, а?!

– Почти позна, благодаря – отвърнах. – И шофирай внимателно, приятелю!

Растаманът оформи кръг с палеца и показалеца на дясната си ръка в универсалния жест, означаващ „всичко е тип-топ“.

– Ня’а се плашиш, док, ситуацията е контролирана, ха-ха!

Не се съдържах и му подвикнах шеговито, докато се отдалечаваше с люлееща походка:

– Всеки трети, постъпил по спешност в нашата клиника, е смятал така...

Отворих пратката от Кара Танас в едно складово помещение, където преди време се държаха разни консумативи, но знаех, че вече не се използва. Нямах как да сторя това в къта за отдих или в спалния отсек, без да шокирам колегите си. Да не говорим и за двойката сержанти, охраняващи ранения върколак в интензивния сектор, които можеха да зададат твърде неудобни въпроси.

Разкъсах картонения обков с нетърпението на дете, получило желан подарък за рождения си ден. Пред очите ми се разкри голям брезентов сак, от онези, които се използваха в армията. Дръпнах масивния черен цип и видях няколко метални кутии с различна големина. Всичко, което съдържаше списъкът ми, беше там,

старателно подредено в тях. Имаше и малък пакет, увит в амбалажна хартия. Разопаковах го. Вътре открих бележка, надраскана с грозен получетлив почерк: „Късмет, братко!“, и пачка банкноти, в която преброих пет хиляди полкреда. Предположих, че е остатъкът от сумата, след като кукерите са сметнали цената на оръжията и са си хванали съответната комисионна. Или пък отстъпка, направена от Братството за блудния брат.

Настроението ми, почти оправено от веселия куриер, съвсем се вдигна.

Реших, ако оцелея след цялата патаклама, отново да се разходя до хотела на Кукерите и да пръсна парите за почерпка.

ГЛАВА X

ПОКУШЕНИЕТО

Спаси ме Кебапчето. Тъкмо излизах през портала, праметнал тежкия брезентов сак на рамо, когато в краката ми с щастлив лай се отърка бездомният пес, навъртащ се от време на време в градинката отпред. Продукт на странна улична селекция, с гротескно, смешно издължено тяло, обвито в мръснокафява козина, станало причина да го кръстим именно „Кебапчето“, а най-вече заради беззлюбния си и жизнерадостен нрав, кучето бързо се превърна в

любимец на персонала на клиниката и в разрез с всички санитарно-епидемиологични правила му подхвърляхме по нещичко от служебната кухня.

Аз не правех изключение, винаги имах в джоба си найлонов плик с някое лакомство за него. Обмислях дори да платя на един познат ветеринар таксата по обезпаразитяването и ваксинирането му, но честно казано, в последните дни съвсем бях забравил четириногия си приятел.

Той обаче не беше забравил за мен и изглежда това спаси живота ми.

Може би заради тежкия товар, който бях понесъл на гръб, може би от бурния израз на радост от страна на Кебапчето, а твърде вероятно и поради щастливата комбинация между тези два фактора, изгубих равновесие и залитнах настрани. В същия миг нещо свирна покрай ухото ми, точно там, където преди секунда се намираще главата ми, и пръсна остъклената витрина зад мен на хиляди блестящи частици.

Адреналинът нахлу във вените ми толкова струйно, сякаш шприцован, че буквално взриви мозъка ми. Обхвана ме познатата еуфория от буйните младежки години в Полис Паралел, когато гледах Смъртта право в черните бездънни очи и ѝ се надсмивах с усещането за неуязвимост, присъщо на всеки млад и неразумен бандит.

В главата ми се завъртя шантавата сентенция „Счупеното носи щастие!“ и се разхилих лудо, докато се стараех да превърна това, което започна като залитане, в грациозно странично падане. В движение освободих с

дясната си ръка ремъка от лявото ми рамо и сакът тупна тежко на мраморната площадка. Пресегнах се и улових Кебапчето за опърпаната козина, после го метнах скимтящо през счупеното остъкление на портала, а аз самият се търкулнах зад сака, използвайки го като своеобразен щит.

Нападателят или нападателите явно действаха със заглушители, защото ухото ми долови само поредица от леки припуквания откъм дърветата в градинката и миг по-късно в брезентовата преграда пред мен с тежко „туп“, „туп“, „туп“, „туп“... се заби нова порция метал.

Едно мога да кажа – ако първият куршум беше изстрелян по мудния, на моменти дори флегматичен в ежедневието си четирийсет и пет годишен хирург от Клиниката за митологични създания, доктор Арчибалд Кимерия, то на площадката пред главния вход се търкулна винаги готовият за опасни игрички нахъсан младок Ачи от Паралел.

– Копеленца гадни! – изкрещях, докато бърках изпод сакото, за да извадя една от играчките на Кара Танас, която сякаш с шесто чувство си бях харесал още при оглеждането на пратката – компактен, скорострелен картечен пистолет, доста популярен в престъпния свят на Многополюсната Общност. – Не разбрахте ли, че не можете да се ебавате с мен! – опънах ръка над сака и изсипах оловна дъга по посока на градинката, а ушите ми писнаха във взривената тишина.

Не разчитах на точност при стрелбата, но пък ефективният огън, който можеше да се води с такова оръжие, покриваше разстояние до около сто и петдесет

метра. Абсолютно достатъчно да осигури изтеглянето ми навътре към входа на клиниката.

Изстрелял още една серия, вече се канех да запълзя назад, когато над мен се чу звън от трошене и парчета стъкло обсипаха прозрачната пластмасова козирка на портала.

Хвърлих бърз поглед нагоре, за да видя как сержантите от патрула, охраняващ бокса на Дориан, се показват от прозорците на втория етаж и се включват във веселбата. Автоматите им залаяха като побеснели кучета срещу моите нападатели.

Използвайки прикритието на канонадата им, надигнах глава, за да огледам какво е положението. Три фигури, облечени в тъмни дрехи, се оттегляха между стволите на дърветата към улицата от другата страна на градинката, където най-вероятно ги чакаше транспорт, за да ги изведе от горещата точка.

Изправих се на коляно, презаредих и посях нов дъжд от олово след тях, но вече бяха твърде далече, за да се надявам на нещо повече от щастливо случайно попадение.

В този момент, с яростно свистене на гуми, иззад ъгъла на клиниката, от улицата, която вървеше успоредно на залесената площ, изскочи пневмобил, страничното му стъкло падна надолу, Тания подаде глава и изкрещя:

– Доктор Кимерия!

Не чаках втора покана, изправих се, метнах сдупчения сак през рамо и се затичах към колата.

Сержантите извикаха нещо след мен. Спрях и леко

обърнах глава към тях с напрегнатото усещане, че ей сега ще ме прострелят, но те свалиха автоматите си и ми направиха знаци да остана на място, след което изчезнаха от прозорците.

Затичах се отново.

Отворих задната врата на таксито и набутах бойния си арсенал на седалката. Тания нетърпеливо подкара пневмобила в мига, в който приведен се гмурнах към мястото до нея и няколко метра краката ми се влачиха по асфалта, а подметките на сандалите ми почти се запалиха.

Най-сетне успях да напъхам цялото си тяло вътре и изрекох задъхано:

– Радвам се да те видя!

– Удоволствието е изцяло мое, док!

Адреналинът вече напускаше тялото ми, отстъпвайки на умората, трупала се през последните дни. Ръцете ми леко притреперваха, докато се опитвах да си запаля цигара – накрая успях и издухах дим през прозореца на пневмобила.

– „Не вярвам в невероятните съвпадения“ – рекох, – така обичаше да казва учителят ми от годините в Паралел, лека му пръст, че му повдигам кокалите. Разбира се, от устата на господин Ренето съвсем не звучеше толкова изящно, но смисълът беше такъв. Този ден доста често се сещам за него, не е ли странно?! Сенките от миналото рано или късно се завръщат и падат върху нас!

– Доста философски си настроен днес, докторе – отвърна Тания, хвърляйки ми изучаващ поглед, после отново насочи вниманието си към празния път пред нас.

Криволичехме из улиците, но в привидно хаотичното ни движение усещах, че върколачката знае добре къде отиваме и просто се опитва да избегне евентуални блокпостове на Стражата.

– Какво правеше там? – попитах. Яростно смачках цигарата в пепелника на вратата. – Само не ми излизай със „случайно се оказах в точното време на точното място“! Един път номерът може да мине, втори път – става подозрително. Слушам те!

– Не твърдя такова нещо, док! Всичко, което чу от мен, докато спасявахме съпругата ти от вампирите, е самата истина. Нападението преди малко обаче беше режисирано.

Нямаше да се изненадам толкова, дори внезапно да беше скочила в скута ми, за да ме задуши с целувки. Опулих се и машинално потърсих нова цигара. Дръпнах една от пакета, боднах я в устата си, но не я запалих, извадих я и казах:

– Дрън-дрън! Ако не беше Кебапчето, уличното псе, което се замота в краката ми – добавих, щом видях учудения ѝ поглед, – си отивах за едната бройка! Куршумът мина на милиметър от главата ми!

Тания се засмя, но някак си не усетих веселие в гласа ѝ:

– Така те накараха да си мислиш, докторе! Грим е най-добрият снайперист в организацията на Рутгер. Момчетата често се майтапят на чашка, че е способен да поразии от хиляда метра члена на комар! А колкото и вулгарно да звучи тази шега, уменията му са феноменални. Хванал ли те е на мушка, се пренасяш във Вечните ловни полета без право на избор!

– Вечните ловни полета?

– Според легендите на нашата раса, там отиваш след смъртта.

Отново лапнах цигарата, поомачкана вече в потната ми длан, запалих я и известно време мълчаливо пафках.

– Добре, да допуснем, че казваш истината. Защо е била нужна такава сложна комбинация?

Тания не отговори веднага, сякаш се опитваше да събере мислите си.

– Послушах съвета ти да отида с режисираната версия за събитията при Рутгер – започна най-накрая. – Както се досещаш, въпреки липсата на всички частички от пъзела, главатарят лесно стигна до извода, че освен брат ми, аз и ти също ще станем мишени на Гай Гришнак. Може да е най-големият грубиян и нервак във вселената, но мисловната му машинка щрака безотказно, в това няма спор! И тъй като аз бях на сигурно място при хората му, а Дориан – сравнително добре защитен в Убежището на клиниката, ти се оказа най-уязвимото звено от тройката.

– Съгласен съм – прекъснах я, – а вие какво?! Решихте да ми изкарате ангелите, за да го докажете на практика ли, мамицата ви!

– Ти се оказа най-уязвимото звено от тройката – продължи Тания, без да се впечатли от избухването ми. – Оттук насетне не беше трудно да се съберат две и две. Можеше да се предположи, че Гришнак отново ще прибегне до услугите на подизпълнители за мократа поръчка. Още снощи дислоцирахме наши екипи при работното ти място и пред дома ти, а днес след обяд

прихванахме ударна група на псевдовампирите от четирийсет и седма в района на клиниката. Звучи ли ти познато? Четирима, въоръжени до зъби, пристигнаха с пневмобил и заеха позиция в улицата срещу градинката. Грим и хората му ги неутрализираха, изчакаха да излезеш и осъществиха фалшивото покушение срещу теб, за да дезориентират Гришнав.

За пореден път зададох онзи въпрос, изникващ винаги, щом Тания се появеше наблизо:

– Искаш да кажеш, че пак ми помагате?

Върколачката заговори без колебание, сякаш беше наизустила репликите си:

– Да речем, че главатарят ни и ти в момента имате обща цел – елиминирането на Гай Гришнав. Вампирът отдавна е трън в очите на Рутгер, който смята за доста забавно да унищожи стария си враг със собствените му методи. Казано иначе, всичко, от което имаш нужда за изпълнението на задачата, ще бъде осигурено. Предполагам, че точно сега вампирският водач се чуди кой е новият играч, излязъл на сцената. А докато е объркан, ти ще получиш времето, необходимо за подготвянето и нанасянето на контраудара си.

– И откъде сте сигурни, че ще започна лична вендата срещу Гришнав? – попитах и изругах наум – толкова ли бях предвидим?

– Докторе – странните й златисто-кафяви очи почти успяха да прогорят дупка в средата на лицето ми, – цял живот съм си имала работа с гневни мъже, мерещи егото си при всеки удобен случай. По някакъв начин ти си

успял да потиснеш своето, но усещам, че под фасадата на учтивия медик се крие опасен демон. Звяр, натрупал доста гняв в себе си! Видях на какво си способен в кланицата – иглометът е оръжие, с което почти всеки може да борави, но не всеки владее до съвършенство. А преди малко, когато те нападнахме пред портала, определено изненада Grim и момчетата с играчката си!

Протегна ръка и потупа брезентовия сак на задната седалка:

– Предполагам, че не си губил свободното си време и съм сигурна, че си замислил нещо. Именно аз подхвърлих на Рутгер идеята да те използваме и виждам, че не съм сгрешила. Доктор Арчибалд Кимерия, убедих се, че можеш да бъдеш изключително опасен...

Изведнъж познатата сигнална лампичка замига в главата ми.

– Интересно ми е колко минути преди да изляза през главния вход сте засекли псевдовампирите, изпратени от Гришнак?

Тания ме изглежда особено, после пак върна поглед на пътя.

– Не съм засичала с точност времето, но да речем, че от момента на елиминирането на ударната група до фалшивото покушение срещу теб интервалът не е бил повече от петнадесет-двадесет минути.

– Добре, когато сте разположили екипите си пред дома ми и пред клиниката, вие сте се застраховали, защото е нямало как да знаете къде ще се случи евентуалното нападение над мен, нали?

– Точно така – отвърна върколачката, – искахме да сме сигурни, че контролираме изцяло ситуацията.

– Сега внимавай, имаме ударна група, която сте неутрализирали при градинката петнайсетина минути преди излизането ми през портала, но ти не спомена нищо за килъри пред дома ми.

– Пред дома ти нямаше килъри...

– Какво ти говори това? След нощното дежурство останах в болницата, понеже трябваше да свърша някои неща, вместо да се прибера вкъщи, както обикновено.

– Е, и? Лесно може да се предположи, че ще се навърташ близо до съпругата си в такъв тежък момент.

– Да, но както вече изяснихме, за да са сигурни, че ще ме прихванат на сто процента, убийците е трябвало да наблюдават и работата, и дома ми, също като вас.

Мисля, че и Тания започна да се досеща.

– Накъде биеш, док? – попита все пак.

– Обръщай колата, някой в клиниката е ухо на Гай Гришнав! А това означава, че брат ти е в голяма опасност!

ГЛАВА XI

ОСКВЕРНИТЕЛЯТ НА УБЕЖИЩЕ

Крачех по улицата, с вид, променен до неузнаваемост чрез комплекта за експресна дегизировка, който бях получил с пратката на Кара Танас.

Спреят за коса и брада с цвят на ръжда, зелените контактни лещи плюс още няколко хитроумни модификации – удължители за уши, гумени тампони, деформиращи ноздрите, и прочие, буквално за минути ме бяха превърнали в друг човек, докато Тания шофираше обратно към клиниката.

Накарах я да спре на няколко преки от нея, където да чака, готова за изтегляне. Върколачката се опита да протестира, но ѝ обясних, че вътре ще ми бъде само в тежест.

– Имам план – казах. – Доста хазартен, но животът не е ли такъв?!

Тания, напрегнато стиснала челюсти, трябваше да се съгласи.

– Дано знаеш какво правиш, Док!

Въобщо не знаех дали планът ще сработи. Вече можеше да е късно за Дориан, но докато имаше макар и минимален шанс да го спася, трябваше да опитам.

Ровех в отворения сак на задната седалка, придал уверен вид на лицето си, и ми се искаше и вътрешно да се чувствам така, ала в действителност бях на ръба на полудяването. Ядосах се на себе си, че не съм предвидил варианта

с доносника. Вече се бях убедил, че Гай Гришнав не оставя нищо на случайността и трябваше да се сетя, че освен мен вампирите като нищо могат да оплетат още някой чрез шантаж. Някой, който им снасяше информация, а в момента може би се превръщаше и в Осквернител на Убежище.

Към шестнайсет часа, малко преди да изляза, се бях отбил в къта за одих да дръпна цигара. Споменах, че си тръгвам, отидох да се преоблека и минах през складовото помещение, за да взема сака с оръжията. Фактът, че докато бях вършил тези неща, групата на псевдовампирите вече се е разполагала пред клиниката, за да ме опушка, не можеше да се дължи на съвпадение. Помъчих се да възстановя лицата на хората, намиращи се в къта по това време, но се оказа сложна задача. Изборът ми паднаше върху почти целия дневен персонал...

Открих кутията със зашеметителя на дъното на сака. Черното плоско правоъгълниче, спокойно побиращо се в дланта, излъчваше блокиращи нервната система енергийни заряди, щом се допреше до нечие тяло. Можеше да се използва четири пъти, преди да се изтощи, не беше смъртоносно и отговаряше идеално на целите ми, тъй като не исках да убивам никого, а просто да го извадя от строя, ако се наложеше.

Стигнах градинката и хвърлих едно око към портала. Няколко Стражи продължаваха да се суетят край разбитото остъкление с автомати в ръце, а други разпитваха очевидци на стрелбата във фойето.

Свих зад ъгъла към паркинга за реанимобили и летящи килими и се шмугнах през най-близкия от сервизните

входове. В носа ме удари миризмата на мърша и си помислих, че колегите от съдебната медицина отново ще се вихрят с нечие разложено тяло в аутопсионните зали, до които слизаха стълбите вдясно от мен.

Самият аз продължих направо и по разклонението вляво излязох пред служебната баня на приземния етаж. Отключих шкафчето си, за да се преоблека в резервния работен екип, който държах там. Докато vadex сгънатите туника и панталон, нещо изтрака в краката ми. Наведох се и вдигнах ламинирана стандартна табелка с надпис **ВЪНШЕН КОНСУЛТАНТ**.

„Късметът обича смелите“, рекох си, докато я съзерцавах с усмивка. Използвах я в редките случаи, когато се налагаше да преглеждам пациенти от нашия контингент, попаднали поради някаква причина в друга болница, и кой знае как се беше запиляла тук. „Късметът обича смелите“, повторих си, докато я бодвах на джобчето над лявата ми гръд. Пасваше идеално на цялостната дегизировка.

Закрачих по коридора под стерилното осветление и изобразих отегчение върху лицето си – точно така щеше да се държи човек, когото досадни административни задължения са довели в чуждата клиника. Разминавах се с колеги и им кимвах надутото, а те веднага отвърщаха поглед, щом зърнеха нацупената ми физиономия. Дотук всичко вървеше по план. Не знаех обаче с какво ще се сблъскам в интензивния сектор.

Усетих, че опасенията ми са били оправдани, когато не забелязах патрулната двойка в коридора. От стаята на медицинските сестри се носеше тих весел брътвеж и

привидно всичко беше наред, но инстинктите ми подсказваха друго.

Приближих се до бокса на Шели с нарастваща тревога и надникнах през остъкленението. Въздъхнах облекчено – съпругата ми спеше, мониторите спокойно мигаха със зелените си електронни очи.

Продължих нататък към бокса на Дориан. Щорите на цялата клетка бяха спуснати. Напрежението ме стисна за гърлото, устата ми пресъхна и допях език в зъбите си, за да изкарам малко слюнка.

Във въздуха, пропит с познатите аромати на болнично заведение, долових дискретна леко тръпчива миризма, източника на която не успях да определя. Бавно завъртях топката на бравата и натиснах с рамо, но вратата не помръдна.

Извадих връзката с ключовете си, за да намеря универсалния, с който можех да отворя всяка клетка в интензивния сектор, ако поради някаква причина се задействаше заключващият ѝ механизъм. Нямах как да избегна щракването на блокиращото бутонче от другата страна, нито пък знаех какво ме очаква там, но трябваше да рискувам. Пъхнах ключа в цепнатината в средата на топката и бавно го завъртях наляво. Бутончето се освободи с тихо „цък“, но изнервеното ми съзнание регистрира звук като от взрив на граната. Задържах дъх и се ослушах за раздвижване от вътрешността на бокса. Не долових такова, стиснах зашеметителя с дясната си ръка, а с лявата завъртях топката на бравата. Вратата се отвори абсолютно безшумно. Прекрахих в помещението

и първото нещо, което видях, бяха телата на двамата сержанти от патрула, завързани и облеgnати в седнало положение до стената встрани от мен. В безсъзнание, дишащи тежко през ноздри заради напъханите парцали в устите им. До краката им се търкаляше пластмасово шишенце от спрей, боядисано в редуващи се черни и жълти ивици, все едно телце на оса. Точно тогава направих връзката с миризмата, която усетих в коридора – невропаралитичен аерозол с краткотрайно действие – виновникът за състоянието на патрулната двойка.

Упоителят, въздебел мъж в бяла болнична престилка, с плешиво теме, обградено от ореол черни къдрици и покрито със ситни потни капчици, се беше привел над леглото на върколака. Дишаше тежко, докато махаше от тялото му електродите, свързани с регистриращите устройства. Беше изключил и алармената сигнализация, която в противен случай щеше да се задейства.

Въпреки че климатичната инсталация и аспирацията работеха с напевно жужене, цялата стая вонеше на пот. Дебелакът пуфтеше тежко и все още не ме беше усетил зад гърба си. Под ръкавите на бялата му престилка бяха избили мазни кафеникави петна. Нямахме как да объркам тази гледка – от километри можех да позная (а и да подуша) интерниста Хауърд Хенри, когото всички в клиниката наричаха Хауи.

Беше добродушен веселяк и последният от персонала, като изключим верния ми приятел Дойл, разбира се, когото очаквах да видя в ролята на убиец. В момента обаче Хауи се канеше да стане точно такъв. Бръкна в

страничния джоб на престилката си и извади спринцовка с трепереща ръка. Опита се да махне капачето на игличката, ала нервното напрежение му изигра лоша шега и я изпусна на земята.

– Венозните манипулации се учат още през лятната практика на третата година от следването! – казах.

Дебелакът изквича и подскочи, а ако не беше сериозността на ситуацията, можеше даже да се разсмея.

Обърна към мен запотеното си почервеняло лице и запелтечи:

– К-к-кой сте вие?

Очите му зад стъклата с висок диоптър бяха направо огромни. Около тлъстата му гуша висеше надиплена филтрираща маска „нос-уста“.

– Някой, който не иска да види как добър колега се превръща в Осквернител на Убежище! Не вършиш глупости и не прави резки движения, защото тази машинка ще те извади от строя, преди да успееш да мигнеш! – завъртях зашеметителя пред лицето му, въпреки че като гледах как се гърчи от страх, едва ли щеше да ме нападне. После си казах, че и двамината от патрула са видели само един потен шишко, приближаващ се към тях и навярно са се хилели наум, а сега лежаха в безпаметно състояние до стената.

– Искам бавно да отделиш ръце от тялото си, за да мога да ги виждам през цялото време.

Хауи последва командата ми, а петната под мишниците му започнаха да нарастват като петролни разливи.

– С какво те държат вампирите, приятелю? – попитах.

– Арчи? – може би разпозна гласа ми, а може би знаеше, че не е първият, когото са се опитали да вербуват, и беше направил връзката.

– Същият, леко дегизиран – нямаше смисъл да крия. – Какво ти сториха, Хауи?

Дебелакът сякаш се смали пред мен. Изпод очилата му с масивни рогови рамки рукнаха едри сълзи, а под носа му се стече тлъст сопол. Хауи подсмръкна и хълцайки, заговори:

– Комар... играя комар, откакто се помня, Арчи... Преди можех да го контролирам и залагах колкото да си начеша крастата, но напоследък доста задлъжнях, докато се усетя, се оказах висящ с близо петдесет хиляди полкреда в едно от казината на Гришнак... Сигурно се питаш как съм могъл да навъртя такава огромна сума... Доскоро ми давах да играя на кредит, казваха да не бера грижа, ще им се издължа, когато мога... Само че от няколко дни започнаха да ме притискат да върна парите, трупали се лихви... А снощи ме отвлякоха от дома ми, заведоха ме на някакво ужасно място и измукаха кучето ми... Знаеш, лабрадора ми – Оскар, измукаха го като мушмула, Арчи и изпиха кръвта му пред мен... Казаха ми, че ще съм следващият, ако не убия върколака...

Усетих, че ще експлодирам от гняв. Мразех начина на действие на тази вампирска сган, използваща виртуозно комбинацията от страх и болка. Бяха наранили обичната ми жена, а старият ерген Хенри беше изгубил домашния си любимец.

Ако до този момент доктор Арчибалд Кимерия все

още изпитваше макар и минимално колебание да тръгне срещу Гришнак, алтер егото му Ачи от Паралел вече започваше да губи търпение и искаше да пролее реки от кръв.

Оказа се, че и добродушният интернист Хауърд Хенри също няма нищо против да стори това. Използвал моментното ми вглъбяване, дебелакът се хвърли върху мен, събори ме на земята и ме затисна с масивното си туловище. Зашеметителят отхвъркна настрани. Вонята на пот и страх, излъчваща се от Хауи, буквално ме задуши. Секунда по-късно към нея се добавиха и две космати хлъзгави длани, които се обвиха около шията ми.

– Ще ме убият, Ачи! – шишкото хълцаше и затягаше хватката си, сълзи и сополи се лееха върху мен, а цветни мушици започваха да танцуват пред очите ми. – Прости ми, но трябва да го направя...

Със сетни усилия, благославяйки учението на господин Ренето, успях да нанеса саблен удар от лявата страна на врата му, в точката над горния край на ключицата, известна като „хижа на диханието“. Получи се твърде немошно изпълнение, ала достатъчно да го принуди да отслаби натиска си. Поех глътка скъпоценен въздух и мигновено атакувах с пронизваща длан ямката под адамовата му ябълка. Хауи подбели очи и започна да хъхри в усилието да напълни гърдите си с кислород. Успях да се измъкна изпод планината от сланина и се наведох над него. Опасявах се да не умре, но се убедих, че ударът не е бил фатален.

Вратата на бокса се разтвори и вътре влетя медицинска

сестра, явно дочула шумотевицата от схватката. При вида на проснатите из стаята тела изпищя.

Приближих се към нея, без да се опитвам да я докосна, защото можех да влоша положението, и ѝ заговорих кротко, като на малко дете.

– Сестра, трябва незабавно да слезете до първия етаж, за да извикате стражите от портала. Опитаха се да убият пациента ви! Извършителят на покушението – посочих тялото на Хауи – е неутрализиран и поне петнайсетина минути ще полежи в това състояние. Разбирате ли ме, сестра?!

Младото момиче уплашено закима. Очите му все още се въртяха като полудели, но поне не продължи с истеричните писъци.

– Тръгвай, мила – подбутнах я леко към изхода на бокса. – Извикай патрулите и им обясни, че охраната в интензивния сектор трябва да се усили. През това време аз ще прегледам пациента.

Момичето излезе. Имах броени минути, преди на етажа да стане пренаселено.

Клекнах до огромното тяло на неуспелия Осквернител и опипах джобовете на престилката му. Търсех нещо конкретно, нещо, което знаех, че трябва да е там, ако логиката на събитията не ме беше подвела. Открих го в левия джоб при служебния му комуникатор – малък сребрист мобилен телефон с капаче – лукс, който Хауи трудно можеше да си позволи с лекарската заплата.

Отворих го, за да проверя паметта – както очаквах, имаше записан само един номер. Щракнах капачето и

прибрах телефона в туниката си. Приблжих се до леглото на Дориан. Проверих банките – разтворите продължаваха да текат с равномерна капка, всичко изглеждаше наред. Закачих обратно електродите по тялото му, включих мониторите, след което задействах алармената сигнализация.

Вдигнах зашеметителя от пода, излязох от бокса, като не пропуснах да прибера връзката с ключове от вратата и тръгнах по коридора с отегчения вид на изпълнил задълженията си външен консултант.

Измъкнах се през сервизния вход с работния екип върху мен, тъй като пресметнах, че едно забавяне при шкафчето би могло да ми изиграе лоша шега. Закрачих небрежно към шофьорите на реанимобици, които пушеха при рампата пред паркинга и поисках огънче. Благодарих и се отдалечих с уверена крачка.

Точно преди да стигна пряката, където беше паркирала Тания, извадих мобилния телефон на Хауи, открих записания номер и натиснах бутончето за набиране. След няколко сигнала свободно, тъкмо когато се канех да затворя, отсреща се чу изсцраване и един студен глас каза:

– Хауърд, мазник такъв, след последното ти обаждане се разбрахме, че ще те търся аз! Толкова ли не можа да запомниш тези елементарни инструкции, дебело прасе?!

– Не е Хауърд – опитах се да докарам най-злокобната интонация и мисля, че успях, но онзи отсреща не се впечатли въобще. Дори прозвуча развеселен:

– С кого имам честта да разговарям?!

– Името ми е Ангел Китанов, познат и като Ачи от Паралел! Аз съм тоя, дето идва да изтръгне мъртвото ти сърце от гърдите, за да го изяде!

ГЛАВА XII

РУТГЕР

Отворих вратата на пневмобила и тежко се наместих на седалката до Тания. Усещах гърдите си понатъртени от схватката с Хауи, сигурно бе успял да ми пукне и ребро, но не беше нещо, с което да не мога да се справя. Шията ми също изпращаше болезнени сигнали при всяко преглъщане, ала и това не беше болка за умирање.

Върколачката ме изгледа видимо спокойна. Предполагах, че чакането я е изнервило, но самоконтролът ѝ беше забележителен.

– Успях! – казах, докато свалях дегизировката си.

Предадох събитията, без да изпадам в подробности. Тания слушаше напрегнато, но в края на разказа ми дори си позволи лека усмивка. Насочи показалец към гърлото ми:

– Само не казвай, че си намерил време и да се целуваш, ха-ха!

Повдигнах глава към огледалото между нас. В основата на врата ми започваха да се оформят виолетово-синкави

белези от душене, в които определено се долавяше някаква прилика с тези от еротичните ухапвания.

– Погледнато чисто технически – отвърнах, – смъртта наистина ме целуна.

Тания натисна стартовия бутон на пневмобила и подкара колата.

– Помисли ли върху това, за което си говорихме преди?

– Води ме при Рутгер – рекох и добавих, щом видях учудения ѝ поглед, – не само вие можете да събирате две и две.

След близо двадесетминутно шофиране влязохме в тясна, обвита в зеленина уличка, която завърши сляпо пред гаражна врата до триетажна сграда. Сградата беше боядисана в сиво, архитектурно решена като отбранителна кула с вертикални и кръгли бойници. Двете крила на гаражната врата оформяха в средата ѝ релефна озъбена вълча глава с диаметър около метър и половина.

Тания слезе от пневмобила, доближи се до вратата и пъхна ръка в разтворената паст на главата. Сигурно задейства някакъв механизъм, защото миг по-късно крилата на вратата се плъзнаха встрани с механичен стон. Върколачката се върна в колата и я вкара в гаража, а крилата се затвориха зад нас като метални челюсти, щракнали пред апетитна хапка.

Озовахме се в просторно помещение, обляно в луминесцентна светлина, в дъното на което бяха паркирани няколко луксозни пневмобила и една четириместна летяща платформа. Тания ме преведе покрай нея и през тясна ниша в стената отдясно, частично закрыта от

подвижен нагънат като хармоника пластмасов параван, прекрчихме в друго помещение, наподобяващо музейна зала.

Прецених, че трябва да се намираме в приземния етаж на кулата. Подът беше застлан с квадрати от мрамор, оцветени в различни нюанси на сивото. Дървено стълбище към следващото ниво се издигаше до нишата, откъдето влязохме, а покрай останалите три стени бяха изправени витрини от метал и стъкло с всевъзможни хладни оръжия, подредени в тях.

Забелязах кремъчни ножове с костени дръжки, брадви, направени от камък, бронзови мечове с листо-видна форма, саби, изработени от мед, железни гладиуси със стесняващи се към върха им остриета, дълги двуръчни мечове и най-различни по форма и размери каменни или метални върхове на стрели и копия.

– Главатарят Рутгер е страстен колекционер на оръжия от древността – обясни върколачката, – а експонатите му могат да засенчат всяка музейна сбирка на територията на Общността. Боя се обаче, че ще можеш да ги разгледаш по-обстойно някой друг път. И без това сме закъснели достатъчно, а той не обича да чака.

Започнахме да се изкачваме по стълбите, които заскърцаха като старчески стави.

Главатарят Рутгер ни очакваше на втория етаж, седнал в дървен трон. Над главата му в средата на облегалката се зъбеше майсторски резбована вълча глава, подобна на оная от гаражната врата, а подлакътниците на трона бяха оформени като ноктести лапи.

Държеше бокал в ръка и ни подкани с жест да седнем на двата стола, разположени срещу него.

Хвърлих бърз поглед около себе си. Върху каменните неизмазани стени висяха пъстри гоблени. Втъканите в тях метални нишки мътно проблясваха под светлината на оформените като факли електрически лампи, закрепени под гредите на тавана. Самото помещение беше пестеливо мебелирано. Освен столовете и трона между нас имаше и малка дървена масичка, също изящно резбована, върху която стояха пълна с вино кристална гарафа, инкрустирана със злато, и две чаши от същия материал.

Рутгер раздвижи ръката си, стиснала бокала, към Тания.

– Мила, обслужи госта ни и себе си. Забелязал съм, че нищо не подпомага хубавия разговор по-добре от глътка червено вино. А това вино наистина е първокласно. Както е казал древният мъдрец, аз съм доста лесен във вкусовете си – винаги се задоволявам с най-доброто, ха-ха.

После се обърна към мен. Воднисто-сините му очи сега имаха цвят на мокра сива вълча козина. И се смееха.

– Радвам се да се видим отново, доктор Кимерия. Искам да ви изкажа благодарността си за онова, което направихте за Дориан.

Поех чашата с вино от Тания и разквасих устни. Наистина беше превъзходно – тръпчиво като прощална целувка. Отбелязах го, а лицето на върколака пламна от удоволствие.

– Не смятам, че съм сторил кой знае какво, господин Рутгер – продължих. – Като човек, положил Хуманната клетва, мой дълг е да се боря за живота на всеки пациент.

Хубавото при Дориан беше, че куршумът не е нанесъл сериозни поражения на тъканите, а младият му организъм довърши останалото. Трябва да ви уверя, че оздравителният период върви чудесно и може би още утре ще се предприеме изваждането му от медикаментозната кома.

– Недейте да скромничите, докторе, свършили сте повече от добра работа! Вдигам тост за това!

Отпихме по глътка, а в стаята увисна неловка тишина, както обикновено се случва след първоначалните размени любезности.

Не смятах обаче да улеснявам главатаря на върколиците като първи подхвана същинския разговор. Разклатих небрежно чашата в дланта си и зашарих с очи по гоблените.

Рутгер се прокашля и започна:

– Тания ми предаде събитията в клиницата, натрили сте носа на оня мизерен кръволок, моите поздравления!

Срещнах погледа му и се усмихнах:

– И тук ще трябва да ви оборя, не съм сторил нищо повече от това, което един съпруг би направил за обичната си жена.

– Напротив, напротив! Що се отнася до скромността – тя е достоинството, което отличава истинския воин от хвалипръцкото! Все повече се издигате в очите ми!

– Благодаря, господин Рутгер, ласкаете ме, но предполагам, не сте ме повикали тук само заради благи приказки и дегустиране на великолепни вина!

Върколакът се разсмя, пресуши бокала си на един дъх и го поднесе към Тания да го напълни.

– Ето, за това ви говорех, приятелю! От вас струи дързост и воинът прозира изпод хирургическия екип! През живота си съм срещал доста истински мъже – с едни от тях съм другарувал, с други съм бил във вражда, но претендирам, че мога да позная истинския мъж, когато го видя! И повярвайте, не искам да бъдете мой враг!

Потърсих намек за фалш в изражението му, но като че ли казваше истината.

– Аз също не желая това – рекох, – а и според Тания се намираме от една и съща страна на барикадата.

– Не бих си позволил да използвам такова сравнение – отвърна Рутгер, – просто защото нямам намерение открито да се конфронтирам със зализания мазник в черната мантия. И все пак, гледайте на мен като на онзи, който ще ви заведе по най-краткия път до пещерата на прилепа и ще ви помогне да проникнете в нея. Оттам нататък, за съжаление, ще трябва да се оправяте сам.

– И толкова би било предостатъчно, господин Рутгер.

– Кога смятате да започнете да действате?

– Когато преценя, че съм готов.

– Всичко, от което имате нужда, ще ви бъде осигурено на мига.

– В този момент имам нужда единствено от информация за неживия.

Дяволита усмивка се появи на лицето на върколака и му придаде онова излъчване на хитра лисица, докато бъркаше в джоба на кожения си елек. Извади цветна картичка и я поднесе към мен.

– Знаете ли какво е това?

– Осветлете ме – отвърнах, след като поех грапавото, прегънато в средата листче, разтворих го и прочетох: „КЪРВАВ СТАДИОН – ОФИЦИАЛНО ОТКРИВАНЕ“.

Буквите бяха стилно оформени с червен цвят на черен фон и изглеждаха като образувани от преливащи се капчици кръв. Под надписа имаше посочени адрес, дата и час. Видях, че става въпрос за централната част на полиса, а самото събитие е с начало в дванадесет часа тази нощ.

– Точно в полунощ – усмивката продължи да озарява лицето на Рутгер, но в нея вече се долавяше и някакво зловещо коварство – особата, от която се интересувате, открива своя нов амбициозен проект – клуб с арена за гладиаторски борби, претендиращ да е най-големият такъв на територията на Общността. Поканата в ръката ви е на името на Стефан Ришар, може да го прочетете от другата страна, а според легендата сте дребен животновъд от Полис Централ, дошъл в Кръстовище да проучи възможностите на пазара. Легендата е доста повърхностна, но не се страхувайте – няма да се налага да издържа на щателна проверка. Честа практика при големите светски събития е да се пускат покани на търг и срещу съответната сума всеки може да се сдобие с такава. Поканата ви е именно от вида, който се нарича „за търсачи на слава“ – осигурява ви присъствие на събитието, но не и достъп до обкръжението на главните действащи лица.

Замислих се. Харесвах ми простотата и дързостта на плана. Възникваше обаче проблемът с внасянето на оръжие. Щеше да ми е трудно да се добера до Гришнав с

голи ръце, а нямаше съмнение, че на входа ще ни обискират и претърсят с металотърсач. От друга страна, бдителността на охраната с напредване на времето неминуемо щеше да отслабне. В малките часове на нощта, когато алкохолът и наркотичните вещества започнеха да циркулират в телата на гостите, гардовете щяха да имат доста работа с повръщащи и неадекватни хора. Това можеше да ме улесни значително.

Рутгер, сякаш прочел какво става в главата ми, продължи:

– Сега идва най-хубавата част, доктор Кимерия. Уредено е няколко играчки да бъдат внесени с техниката на рок-групата, която ще свири на партито. Трябва само да уточните какво ще ви е необходимо и ще ви инструктирам как точно ще го получите. След това инициативата остава във ваши ръце.

Беше мой ред да се засмея с цял глас. Определено нямаше как да вкарам цялото съдържание на сака, получен от Кара Танас, в музикантските джаджи, но си казах, че трябва да се радвам и на толкова.

– Господин Рутгер, страхотна работа! Успели сте да обмислите в най-малките подробности този уж набързо скалъпен план!

– Трябва да знаете, че именно младата дама – главатарят посочи Тания, мълчаливо слушаща разговора ни – роди великолепните идеи, които току-що споделих с вас!

Бръкнах с дясната ръка за омачкания пакет „Черен трол“ в джоба на туниката ми, изтръсках една цигара,

почуках я в палеца на лявата, стиснала чашата с вино, и я запалих. Издухах облаче, което се разстла като ефирна паяжина около главата ми. Вдигнах чашата си и изрекох:

– Ами, тогава да претворим идеите в дела!

ГЛАВА XIII

КЪРВАВ СТАДИОН

Петнадесет минути след полунощ таксито на Тания навлезе в централната градска част, известна на жителите на Кръстовище като „Булеварда на прекършените мечти“. Тук бяха разположени едни от най-лъскавите заведения в града, предлагащи всевъзможни развлечения и атракции срещу съответната цена. Обзе ме носталгия – наблизо се намираше и клубчето, в което за първи път видях да танцува моята Шели.

Отърсих се от болезнените спомени и се съсредоточих върху гледката на новия гладиаторски клуб, извисил се доста над останалите сгради. Имаше форма, наподобяваща обърнат пресечен конус – разширяваше се от основата към върха си, където завършваше с купол. Беше изграден от черна скала, а прозорците, избити на всички нива, бяха покрити от боядисани в червено стъкла, които имаха чисто естетическа роля, тъй като не биха могли да пропуснат слънчевите лъчи през деня.

Арката на южния му вход, към която се насочихме, беше обляна в мътна червеникава светлина. Тежката музика от тонколониите, монтирани над нея, около помпозните неоновы букви, оформени като надписа от поканата, предоставена ми от Рутгер, сигурно се чуваше от километър. Знаех, че сградата има още три входа, съответстващи на всяка от останалите географски посоки, но в инструкциите, напечатани от вътрешната страна на поканата, изрично беше отбелязано, че трябва да вляза оттук.

Казах на Тания да спре малко по-встрани от върволицата возила, която се точеше към входа, така както би направил скромният бизнесмен Стефан Ришар. Хвърлих ѝ няколко полкреда, понеже имаше вероятност всеки новопристигнал да е обект на внимание.

Излязох от пневмобила и се отправих към шумната тълпа, напиреща да влезе в „Кървав Стадион“, като придадох леко смутено изражение на лицето си. Искях хората около мен да си мислят, че се чувствам неловко и може би за първи път идвам на подобно светско събитие. Такива гости обикновено не задържат вниманието на околните върху себе си, а това беше в основата на понататъшните ми действия.

Бях облечен в строг сив костюм, черна риза със сива вратовръзка и кожени черни обувки. Имах дълга коса, тъмносива като цвета на костюма, гърбав нос, подобен на птичи клюн, и сиви контактни лещи, всичко това осигурено от вездесъщия комплект за експресна дегизировка, получен от Кукерите.

Най-сетне дойде и моят ред да дам поканата си. Хилав дребосък с болнав вид и кожа, бледа като извара, без съмнение вампир, я пое с грациозни тънки пръсти, обърна я, прочете името ми и започна да го търси в листовете хартия, хванати с пластмасова щипка (като ония, в които се държат банкноти) в другата му ръка. През това време две горили, приличащи на професионални касапи, се суетяха около мен – единият ме поотупа с тежките си длани, помислих си, че такова е усещането, когато ти разбиват камъни в бърбреците, а другият прекара металодетектор край тялото ми.

– Господин Ришар – изрече монотонно вампирът, след като ме откри в списъка си, – четвърто ниво, сектор номер тринадесет, асансьорът е по коридора вляво оттук. Приятно прекарване!

– Тринадесет – изхилих се нервно, – щастливото ми число! Няма начин да не си изкарам страхотно!

Онзи ме изгледа с безизразните си рибешки очи, след което насочи погледа си към следващите гости, сумтящи отзад – двойка мъже, облечени в еднакви черни костюми.

– Господа?

Заобиколих дребосъка, отместих тежката плюшена завеса, диплеца се зад него, и се озовах в широк коридор. Тръгнах наляво, както ме бяха упътили. Коридорът следваше заоблените външни форми на сградата. Доминираше, разбира се, червеното – стените бяха тапицирани с грапава материя в такъв цвят, червена светлина струеше и от гъсто наредените плафони по тавана високо над мен. От двете ми страни се заредиха рамкирани и остъклени черно-

бели фотографии, изобразяващи уголемени разтворени усти с показващи се остри зъби. Усещането беше злокобно.

Вратата на асансьора се очерта като сива кръпка върху червената стена. В момента нямаше чакащи хора пред нея. Натиснах бутона за повикване и няколко секунди по-късно двете ѝ метални крила се раздалечиха с пневматично съскане. Обърнах се, но не долових движение на други гости, идващи насам. Пристъпих вътре, поставих показалеца си на кръгчето с цифрата четири, крилата се прилепиха и разтвориха буквално след броени секунди. Излязох от асансьорната клетка и силната музика ме блъсна в гърдите.

Четвърто ниво се оказа пръстен, намиращ се непосредствено под купола на клуба, доста по-широк от коридора на партера, през който влязох. Вътрешните му стени от дебело прозрачно стъкло извиваха и се сливаха без прекъсване с остъклението на останалите три нива, което създаваше усещането, че гледаме гигантски буркан, обърнат с дъното нагоре, отвън. Перпендикулярни стъклени прегради, издигнати на равни интервали една от друга, оформяха сепарета с неудобни, но модерни ниски маси и столове, изработени от стъкло и метал. Забелязах номера, гравирани с големи млечнобели цифри върху вътрешната стена на всяко от сепаретата.

„Секторите“, поправих се. „Сектор номер тринадесет“, беше казал дребосъкът със списъка и явно беше имал предвид именно един от тях.

Някои от гостите вече седяха, но повечето все още се движеха в пространството между секторите и външните

стени на пръстена, пред които бяха разположени продълговати и леко вдлъбнати барплотове от черно дърво и кабинките за залагания. Всички бяха облечени в официални костюми или вечерни рокли в най-различни цветове. Тук-там сновяха сервитьори в бели фракове, а подносителите в ръцете им бяха отрупани с всевъзможни вкусотии и чаши с напитки.

Спрях един, за да си взема чаша вино – тъмночервено, почти черно, с долавящ се аромат на някакъв екзотичен плод. Отклоних поканата на друг, който ми предложи да опитам Мариновани пипала от Горгона и продължих огледа си.

Между боядисаните в червено прозорци, над рафтовете с напитките по външните стени, бяха закачени големи плоски екрани, предаващи картина от кръглия подиум, издигнат в основата на „буркана“ на височината на първото ниво.

Беше съвършено бял и върху него щяха да се провеждат гладиаторските борби, но в момента там се вихреше петчленен музикален състав, носещ странното име СТЕРЕО-АРФИСТИТЕ, логото на което успях (с доста мъка) да разчета върху касата на барабаните. Музикантите бяха облечени в черни латексови дрехи, а лицата им, също боядисани в черно с малки бели кръгчета върху бузите, ми заприличаха на плочки от домино. Именно на тях се дължеше невъобразимият шум, който караше ушите ми да бучат и въпреки че в ежедневието си харесвах доста по-кротки мелодии, точно сега тази какофония отлично пасваше на вътрешното ми състояние.

Бях информиран, че в задната част на един от усилвателите им са скрити две оръжия – игломет четирийсет и петица и пистолет с конвенционални патрони. В крайна сметка изборът ми се спря само на тях, защото дори възможностите на върколашкия главатар имаха граници. Нямах представа как точно е заобиколил мерките за сигурност в клуба на Гришнак, но предполагам, че му е струвало доста пари. Или пък някой от СТЕРЕО-АРФИСТИТЕ му дължеше наистина много голяма услуга. Защото също така знаех, че музикант от групата по някое време ще ме открие, за да ми предаде двата пистолета.

Изведнъж подиумът бавно се завъртя, по външната му обиколка се появи цепнатина, която постепенно се разшири и го раздели на две половини, сякаш ръка на великан отлепи една от друга две гигантски палачинки.

Музикантите невъзмутимо продължиха да изнасилват инструментите си, докато горната „палачинка“ се издигаше във въздуха върху четири масивни подемни устройства, приличащи на нагърчени мехове на акордеон. Накрая замръзна някъде на границата между третото и четвъртото ниво. От купола се спуснаха четири двойки дебели въжета, завършващи с удебелени кръгловати сегменти, които влязоха в съответните вдлъбнатини по краищата на издигнатата „палачинка“ и се прикрепиха към тях, най-вероятно чрез магнити. Подемните устройства се отделиха и започнаха да се прибират към земята, а сцената увисна във въздуха. Доста ефектно изпълнение, публиката избухна в аплодисменти. Музикантите не спираха да произвеждат шум.

Докато се случваше всичко това, долната „палачинка“ също се приплъзна нагоре и скоро се получи подиум, идентичен с първия преди разцепването му. Гладко полирана, съвършено бяла арена, по която много скоро щяха да потекат реки от кръв.

Повечето от гостите вече се ориентираха към секторите и започваха да седат.

Допих виното си, после бавно завъртях тяло, опитвайки се да съзря цифричката тринадесет върху някое от стъклените заграждения. Видях я малко по-нататък, пътьом си взех друга чаша от минаващ край мен сервитьор. Виното, бледорозово на цвят, се оказа доста по-леко и воднисто на вкус в сравнение с предното. Но това ме устройваше идеално – трябваше да запазя разума си бистър, защото се очертаваше дълга нощ.

Открих името си, написано на изящно сгъната и изправена картичка върху една от масичките в сектора, а до нея имаше оставена и програма с двубоите за вечерта. Седнах в крехкия на вид стол – оказа се точно толкова неудобен, колкото бях предположил преди малко. Поздравих мъжа и жената, разположили се на другите две места, и след размяната на кратки любезности от рода на „Каква хубава вечер!“, „Очертава се страхотен купон“ и пр., се съсредоточих върху програмата.

Замислих се върху това, което щеше да последва, и ме обзеха противоречиви чувства. Гладиятorskите борби бяха едно от най-популярните и обичани зрелища на територията на Общността. Хората просто обожаваха да наблюдават чуждото страдание, а ако от цялата работа

можеха да изкарат и малко пари, ставаше прекрасно. Знаех, че в древността помежду си са се сражавали предимно роби, военнопленници или хора, нарушили по някакъв начин закона. В днешния сбъркан и кървав свят обаче този занаят се упражняваше от професионални бойци, със свои мениджъри и треньори, рекламен екип и всевъзможен помощен персонал. Всичко беше подчинено на интересите на бизнеса, а нямаше по-успешен бизнес от този, който задоволява низките страсти – насилие и хазарт; обединени в едно, се оказваха доста печеливша формула.

От друга страна, съвременните гладиатори бяха свободни хора, които вършеха това доброволно, имаха и тлъсти застраховки живот, обезпечаваци близките им при евентуален фатален изход, макар че най-често битката свършваше, когато единият от противниците се признаеше за победен, като паднеше на колене и захвърлеше оръжията си. Всеки боец имаше правото да поиска милост и да получи такава.

Продължавах да размишлявам върху тези неща, стигайки до извода, че в миналото си се бях нагледал на прекалено много насилие, за да стана ревностен почитател на точно този тип развлечения.

Малкото черно черепче, нарисувано под часа на последната битка, привлече вниманието ми. Взрях се в него, като за кратък момент не можах да асимилирам сетивната информация. После схванах – беше написано и с букви, ако някой (в което се съмнявах) случайно пропуснеше уродливия символ.

„ДВУБОЙ ДО СМЪРТ“, гласеше написаното – ето какъв щеше да бъде триумфалният завършек на гала-вечерта, организирана от Гай Гришнавк.

В много редки случаи гладиаторската битка можеше да се регламентира като такава (лично аз не бях наблюдавал смъртоносни двубои), но това ставаше предварително, с нотариално заверени съгласия на двамата участници, в които се отказваха от претенции към евентуалния си убиец и съответно от търсенето на наказателна отговорност от него.

„ДВУБОЙ ДО СМЪРТ“ – препрочитах надписа, черното черепче ми се хилеше под цифрите, указващи времето на срещата, препрочитах и имената на двамата участника, с усещането, че нещо не е наред.

А когато прозрението най-сетне проби мисловната бариера, едното от имената буквално ме изстреля двадесет и две години назад във времето...

ГЛАВА XIV

ЗМИЕЛИКИЯ

Помислих, че получавам инфаркт, така силно беше Поставянето в гърдите ми, че го почувствах като огнен обръч. Болезнена тръпка се разля и по протежението на лявата ми ръка. Помислих също, че ще бъде наистина жалко да умра толкова внезапно.

Като човек, който ежедневно се сблъсква със смъртта, добре знаех, че рано или късно старата госпожа с черната мантия и ръждивата коса ще почука и на моята врата, но исках, когато дойде този момент, да съм сложил в ред земните си дела. Мисълта, че любимите ми хора могат да останат неотмъстени, ме накара да се овладея. Отворих уста и вдишах дълбоко, паренето постепенно отслабна. Молах се съседите ми по маса да не са забелязали състоянието ми, ала вниманието им остана все така приковано към случващото се на увисналата във въздуха сцена.

СТЕРЕО-АРФИСТИТЕ продължаваха да се раздават, воплите и крясъците, които съпътстваха електрическото стържене на инструментите им, можеха да бъдат достоен фон на всяка картина от ада.

Пресегнах се към чашата си с трепереща ръка. Надигнах я и гаврътнах остатъка от виното на един дъх. Моментално се почувствах малко по-добре, но тревожното усещане остана.

„Не може да е той!“ , рекох си, докато се обръщах, за да привлека вниманието на някой от сервитьорите. „Просто няма начин!“

Представих си лицето, върху което липсваше и най-малкият намек за окосмяване, с бледожълтите люспи, татуирани по него, и кафявите шарки, изрисувани върху черепа отгоре и отзад, в имитация на окраската на кобра. Ако сметките ми бяха точни, Змиеликия към настоящия момент трябваше да е на около петдесет, възраст повече от преклонна за човек, упражняващ професията на гладиатор. Вътрешното усещане обаче, което

много рядко ме беше лъгало през годините, ми казваше, че името на боеца, изписано върху програмата, не е съвпадение и тази нощ отново ще се сблъскам със стария си познат.

Сенките от миналото, рано или късно, падат върху настоящето, гласеше една мъдра мисъл. И докато поемах от сервитьора третата си чаша с вино за вечерта, нямаше как да не се съглася...

„Имало едно време“, така започва всяка приказка, а настоящата не прави изключение, едно момче, което като хиляди други момчета се родило в големия студен град и започнало да расте на негостоприемната улица. Може би нямало да доживее до пълнолетие, точно като хиляди други момчета, но късметът му се усмихнал и то попаднало в полезрението на местен бандитски главатар. Нещо трепнало в суровото сърце на бандита, най-вероятно припознал в момчето себе си, взел го под крилото си, направил го свой Талисман и му осигурил най-добрия учител на света. Странно дребно човече, дошло от тайнствените земи на Изток, където хората били жълтолики и мъдри. Учителят в продължение на десет години калявал духа и тялото на момчето, ала не успял да го превърне в съзидателна личност. Вместо хармония и равновесие, то търсело хаос и разруха, вместо да развие смирение, най-важното качество на боеца, то натрупало твърде много гордост...

Такова момче бях през годините, прекарани при Григо в Полис Паралел. Харесвах живота си, макар и да не ме

галеше с перце. Всеки ден носеше нови предизвикателства, но не се оплаках.

Заниманията с господин Ренето уплътняваха светлата част от деня ми, а набезите с Кукерите, когато трябваше да наложим волята си над останалите бандитски шайки в града, обикновено се случваха в мрака на нощта. Човек би запитал оставало ли ми е време за сън и аз веднага ще му отговоря, че за младия трениран организъм дори няколко откраднати минути в денонощието се равняват на часове отмора. Вярно е, че в по-късни години се плаща данък за всичко, ала се отклоних от основната история.

Господин Ренето виждаше накъде отиват нещата. Не можех да не забележа болката в очите му, когато гордо му разказвах жестоките си подвизи. Газех в реки от кръв – пуках глави, чупех носове, размазвах лица, мачках ребра, трошах крайници, случваше се дори да отнема живот, въпреки че това винаги е ставало само след като Кукерите са издали смъртната присъда. С което съвсем не се оправдавам, разбира се. Такъв е бандитският живот, а аз бях завършен бандит до мозъка на костите си. Господин Ренето, въпреки безкрайното си търпение и вяра в доброто начало у човека, не успя да предотврати превръщането ми в безмилостен главорез.

И нямаше начин пътищата ни със Змиеликия да не се пресекат...

Вечерта, когато се случиха трагичните събития, се състоя среща на бандитските главатари от Полис Паралел. Вече съм забравил кой беше инициатор, но със сигурност съм запомнил мястото – наскоро открит луксозен ресторант,

и повода – трябваше да се сложи край на поредната война за преразпределение на територии, след което да се узакони новото статукво.

Оставихме оръжията си на съхранение в огромния сейф във фойето на ресторанта и влязохме в прохладната му утроба. Главатарите се усамотиха заедно със съветниците си, тъй като предстоеше да се уреждат доста формалности. Всички останали нападнаха масите, отрупани с ордьоври и питиета.

Не пих много въпросната вечер, ала бързо ме хвана. Бяхме изкарали ужасни последни две седмици, изгубихме няколко добри бойци и макар че успяхме да присъединим цял квартал, сега умората си казваше думата.

Поради тази причина паметта ми изневерява за някои дребни подробности, но мога да възстановя грубата последователност на събитията, довели до конфликта.

Със сигурност съм запомнил тишината и погледите. От тонколониите на ресторанта не звучеше музика, хората се наливаха мълчаливо и се изяждаха с очи. Напрежението витаеше още от самото начало и в това нямаше нищо чудно – на едно място се бяха събрали членове на групировки, постоянно враждуващи помежду си. А фактът, че главатарите се опитваха да си стиснат ръцете в стаичката отзад, по никакъв начин не успяваше да разведри взривоопасната обстановка.

Добре си спомням и друго нещо – вниманието ми веднага беше привлечено от колоритната особа на Змиеликия. Седеше на съседната маса като излята от

метал статуя и сякаш неподвластен на случващото се около него.

Не се знаеше кой вятър го е запилял точно в нашия град. Един ден се появи – около тридесетгодишен, смъртоносен като отровна змия, чиято окраска беше копирал върху главата и шията си. Не се опита да се прилепи към някоя банда, а заработи като свободен наемник. Изпълняваше всякакви кървави поръчки, стига да получеше добро заплащане, и не отказваше дори най-мръсните задачи. Това бързо му създаде сериозна репутация на Улицата. Тази вечер беше дошъл като част от групата на преките ни конкуренти в търговията с дрога – Тринайсетиците, от които именно откопчихме апетитния квартал.

Може би алкохолът си е казал думата, в комбинация с младежката ми напереност, може би причината се коренеше в ония прословути игрички на случайността, която ни постави на съседните маси, но реших, че по някакъв начин трябва да провокирам Змиеликия.

По това време тъкмо навлизах в двадесет и втората си година – образован, с опасни умения, даващи ми увереността, че целият свят е в краката ми. Светът, разбира се, се изчерпваше с границите на Полис Паралел, който така или иначе не бях напускал дотогава, но всяка отрепка в него познаваше Ачи – Талисмана на Григо, а това ми беше достатъчно.

Исках и Змиеликия да разбере кой съм.

Опитах се да уловя очите му, ала мъжът не помръдваше, нито пък се докосваше до храната и напитките. Ако не

виждах лекото потрепване на мускулестите гърди под ризата му, като нищо щях да реша, че е умрял в такава поза. Започнах да изпитвам раздразнение.

„Какъв е тоя тъпанар – мислех си, – който не иска да удостои с поглед Ангел Китанов – Ачи, най-коравия кукер?!“

Ръката на господин Ренето полегна върху свития ми юмрук. Дребничкият мъж, седнал на масата до мен, явно беше усетил какво става в замъглената ми от алкохола и гнева глава.

– Демон е тоз' човек, Ангел, не се закачай там – прошепна ми. – Достатъчно много пил таз' вечер...

В онзи момент ми се стори, че съм доловил уплаха в гласа му и това още повече ме разяри. Не можех да си представя, че нещо на този свят е способно да притесни господин Ренето, моя Учител. Сега, през погледа на изминалите години, съм сигурен, че тогава наистина усетих страх в гласа му, само че грешно съм го интерпретирал. Господин Ренето е изпитвал страх не за себе си, а за мен, защото подобно на играч на шах, който предвижда ходовете си напред, той е „видял“ какво ще се случи след малко.

Отблъснах ръката му и се изправих.

– Ей, гущер! – изревах – никаква реакция. – Ей, гущер, на теб говоря! Обърни смешната си изрисувана глава и ме погледни!

Змиеликия се обърна към мен. Видях очи, черни като качулката на смъртта. Видях жълти зъби, покрити с кафеникави петънца, оголени в зловеща усмивка. И в

същия миг разбрах. Всичко в поведението му отпреди малко – замръзналата поза, каменното, немигащо изражение, всичко това е било всъщност провокация от негова страна. Съвсем съзнателно е избрал масата до мен и е започнал да играе своя хитър театър, с очакването, че аз като последен абдал ще се хвана.

И очакването му се оправда.

Тишината в ресторанта, ако това изобщо беше възможно, стана абсолютна.

После Змиеликия заговори, гласът му прозвуча като парче плат, което раздираха.

– Не са ли те учили в присъствие на истински мъже кротко да ближеш сополите си и да отваряш покритата си с мляко уста само когато ти зададат въпрос?!

Господин Ренето също се изправи от дясната ми страна – дребен, приличащ на черна врана в странната си копринена дреха.

– Ангел извинява се за свои думи, господине! Ангел не искал вас обиди!

Долових нервен смях по масите – ужасният акцент на учителя ми обикновено действаше така.

Татуираният мъж дори за миг не отклони очи от мен. Помислих си, че точно така змията хипнотизира жертвата си с поглед.

– Старче, защо не оставиш аз да преценя какво е искало това сополово пале?!

Наведох се напред и го пернах с опакото на ръката си. Змиеликия не помръдна, само усмивката му се разшири и откри изцяло жълтите остри зъби.

– Радвам се, че се оказа точно толкова глупав, колкото предполагах, сополанко!

Господин Ренето се отпусна върху стола си с тежка въздишка. Непоправимото беше се случило.

Според Кодекса всеки бандит имаше право да изиска удовлетворение, ако сметнеше, че честта му е накърнена по някакъв начин, а току-що бях ударил шамар на Змиеликия пред около стотина свидетели.

– Искам да го направим тук, сополанко! – каза татуираният. – Въпреки че може да бъде изтълкувано като неуважение към нашия домакин, който ни събра, за да постигнем мир, ще използвам отдалата ми се възможност и ще наля малко мозък в пилешката ти главица!

– Както кажеш! – процедих през стиснатите си зъби. – Дано и в боя те бива толкова, колкото в приказките! Чакам да определиш оръжието!

Змиеликия започна да се смее – истерично и фалшиво.

– Нима мислиш, че ми е необходимо оръжие, за да се справя със сополанко като теб, ха-ха?! Ела там – посочи широкото пространство при вратата на ресторанта, – но преди това си издухай носа, защото, когато обърша пода с него, не искам всичко да се олигави от сополите ти

Разбрах какво целї – опитваше се да ме изкара от равновесие и трябваше да отбележа, че се справя отлично. Последвах го, кипящ от гняв, въпреки знанието, че човек, който влиза в битка под влияние на гнева, вече е наполовина победен!

Змиеликия разкопча ризата си и остана гол до кръста. Жълтеникавите люспи, изрисувани по лицето и шията

му, преливаха в по-големи сивкаво-кафеникави на цвят, плътно покриващи мускулестия му торс. На свой ред магнах от себе си кожения елек със звънчетата и подскочих няколко пъти във въздуха, за да раздвижа омекналото си от алкохола тяло.

– Готово ли е сукалчето? – отвратителната усмивка не слизаше от нашареното лице, сякаш залепена за него.

– Ела и провери, гущерче! – опитах се да прозвуча наперено, но онова, което видях в мрака на очите му, не предвещаваше нищо добро.

Под окуражителните викове на бандитите в ресторанта си разменихме първите опипващи удари.

– Какво става тук?! – изрева някой, стори ми се, че е Григо, но нямаше как да отклоня вниманието си от своя противник.

Явно някой му обясни случващото се, защото отново се възцари тишина, нарушавана само от накъсаното ни дишане.

Не ми трябваше много време, за да разбера, че съм загазил сериозно. Срещу себе си имах майстор на бойното изкуство и въпреки дългите часове на усилен тренировка с господин Ренето, започнах да отнасям юмруци и ритници. Змиеликия си играеше с мен, танцуваше гъвкав и опасен, движенията му бяха мълниеносни. Скоро изплюх един зъб, а от носа ми швирна кръв. Задишах тежко, крайниците ми сякаш плуваха в гъсто желе. Вероятно и погълнатият алкохол имаше вина, но истинската причина беше, че вече се бях предал. Изпитах чувството, че излизам от телесната си обвивка и се наблюдавам от страни. Видях как пореден

ритник на Змиеликия попадна в главата ми, лицето ми се отметна назад и встрани, а дългата ми коса се развя като черно знаме на поражението сред облак от кървави пръски и пот. Изхвърча и още един зъб. Паднах на земята, опитах се да се надигна, но нов ритник прекърши ръката, на която се бях подпрял, като суха клонка. Ушите ми регистрираха хрущящия звук, но не изпитах кой знае каква болка, защото в същия миг изгубих съзнание...

Както ми разказаха по-късно, Змиеликия клекнал до мен и повдигнал главата ми, която увиснала във въздуха, все едно е на кукла от парцали, с намерението да ми прекърши врата. В момента, в който понечил да направи въртеливото движение с приплъзване на двете си длани, собствената му глава отхвъркнала назад, а тялото му се извило в дъга и се изпружило до моето, в резултат на страхотния ритник, който му нанесъл от въздуха господин Ренето.

Учителят ми се приземил като гимнастик, завършил съчетанието си и се взрял в разфокусираните очи на Змиеликия.

– Ангел платил свой дълг вече! – рекъл, но този път думите му не предизвикали смях у околните. – Ако ти неудовлетворен, аз готов поема негова вина!

Змиеликия успял само да помахва немощно с ръка в знак, че се отказва от претенциите си...

Опомних се върху неудобния си стол в новооткрития клуб, стиснал програмата за вечерта. По някакъв начин

пръстите ми бяха успели да я измачкат. Съседът се беше обърнал към мен и говореше нещо, което в началото не схващах, но после разбрах, че става въпрос за СТЕРЕО-АРФИСТИТЕ.

– Страхотни са, нали?! – най-накрая надвика истеричните крясъци на групата и вдигна чашата си, подканяйки ме да се чукнем.

– Да – смотолех в отговор. Отпих от виното си, после отново се пренесох в миналото...

...Водна струя плисна в лицето ми и ме свести. Закашлях се, отворих очи, а във все още замъгленото ми съзнание нахлуха крещящи сигнали от натъртените и потрошени части на тялото ми. Човешкият скелет е съставен от двеста и шест кости, в оня момент имах чувството, че ме болят абсолютно всичките.

Един от кукерите на Григо се отдръпна с празна кофа в ръка, докато самият главатар се приведе над мен.

– Какво си мислиш, че правиш, копеленце малко! – пръски слюнки захвърчаха от устата му. – Нима не ти бяха достатъчни двете седмици, през които се ля кръв, та се опитваш да нарушиш крехкия мир?!

Господин Ренето стоеше до него и ме наблюдаваше със спокойните си черни очи. Стори ми се, че долавям зачатък на усмивка в тях, докато дребничкият мъж усукваше тънките си мустачки с палеца и показалеца на дясната си ръка.

– Дадоха ми да се разбере, а? – изфъфлих, скърцайки

от болка със зъбите, които ми бяха останали.

– Човек какво направил сам, никой друг не може направи! – вече открито се усмихна учителят ми. – Глупав Ангел! Много глупав Ангел!

Надигнах се върху здравия си лакът и се огледах. Ресторантът започваше да се изпразва, Змиеликия не се виждаше никъде.

Григо продължаваше да пуфти над мен – планина от плът, свиваща и разпускаща тежките си като ковашки чукове юмруци.

– Малко ти беше, мамка му! – после се обърна към господин Ренето и кукера с кофата. – Вдигайте тоя келеш и го товарете в колата!

Разстоянието от залата до входа през фойето, където се спряхме, за да приберем оръжията си, ми се стори няколко километра. Излязохме в прохладната нощ и се насочихме към паркинга.

Тъкмо се намествах с доста усилия в единия от бронираните пневмобици, когато се чу тихо припукване, а господин Ренето, застанал до отворената врата, изохка учудено и залитна към мен. Подпрях го със здравата си ръка и усетих нещо лепкаво по пръстите си. Под ръждивата светлина, процеждаща се от лампите на паркинга, забелязах как върху черната му копринена дреха нараства мокро петно. В ъгълчето на устата му се разтегна кървава нишка и секунди по-късно учителят се свлече мъртъв в краката ми...

Никога не съм изпитвал съмнение, кой е чакал, стаен в мрака, за да пусне коварния куршум, но всички от

Тринайсетиците, присъствали на срещата, потвърдиха, че Змиеликия през цялото време е бил с тях и не е стрелял той.

Григо бесня, ала нямаше за какво да се хване. Ако отговорехме на насилието, неминуемо щеше да се стигне до още насилие и така до безкрай, а това беше последното нещо, от което бандите в Паралел имаха нужда точно тогава.

Седмица по-късно татуираният изчезна от Полиса и повече нищо не се чу за него...

ГЛАВА XV

МУЗИКАНТИ И ГЛАДИАТОРИ

Колкото и да е странно, от вглъбението ме извади не оглушителният шум, а внезапно настъпилата тишина. Премигнах няколко пъти като човек, който току-що се е събудил и още не може да осъзнае къде точно се намира.

СТЕРЕО-АРФИСТИТЕ бяха приключили изпълнението си. Видях, че до висящата сцена се е доближила летяща платформа, а музикантите се прехвърлят върху нея. Щом и последният прекрачи, подсилените въжета прибраха опразнената „палачинка“ под купола. Платформата започна да се спуска към дъното на „буркана“. В същия момент избухнаха аплодисментите. Включих се

вяло, докато съседът ми по маса ентусиазирано удряше ръце. Жената срещу него отпиваше на малки глътки от коктейлната си чаша – групата явно не ѝ беше направила никакво впечатление.

Летящата платформа свали музикантите до първо ниво и легна върху пътеката, обикаляща арената. Стъклената преграда на сектора срещу нея, доста уютно обзаведен с мека мебел и значително по-широк от нашия, се плъзна встрани. Слаба фигура, облечена в развлечени черни дрехи, излезе да ги посрещне, стисна ръцете на всеки един поотделно и с жест ги покани вътре.

Самият Гай Гришнавк закричи по пътеката към стълбите, изкачващи подиума, и миг по-късно стъпи върху белия кръг. Гласът на вампира, значително усилен от микрофона, закрепен зад ушната му мида и насочен към ъгъла на устата му, прогърмя из целия клуб.

– Уважаеми гости, искам още веднъж да помоля за вашите аплодисменти! Това бяха СТЕРЕО-АРФИСТИТЕ, най-бързо набиращата популярност група в Полис Кръстовище! Благодаря... Те ви представиха песни от дебютния си албум „Кървав сън“, реализиран благодарение на финансовата подкрепа на веригата хематологични магазини ХематОполис! Благодаря...

Не можех да откъсна очи от Гришнавк, който с усмивка изчакваше отшумяването на новите ръкопляскания. Имаше нещо магнетично в излъчването му на опасен хищник и то определено приковаваше вниманието на всички в клуба – гърбавият нос, създаващ внушение за клон на граблива птица, стойката на дългото тънко тяло,

приличаща на поза на богомолка.

– Моля, посрещнете чаровната ми дъщеря Нерония, която е идейният двигател на групата и нейна солистка! Аплодисменти!

Зяпнах учуден. От луксозния сектор излезе вокалистът на СТЕРЕО-АРФИСТИТЕ с микрофон в ръка и се качи при вампирския главатар. Боядисаното лице и дългата коса можеха да принадлежат както на мъж, така и на жена, но походката му, докато се придвижваше по пътеката, определено притежаваше женска грация, а след по-внимателно вглеждане успях да забележа и едва загатнатите женски форми под черните латексови дрехи – дребните гърди и малко по-широкия ханш.

– Благодаря, татко! – нежният гласец на Нерония нямаше нищо общо с адските връсъци по време на концертта. В лекото му притреперване се усещаше някаква нервност, сякаш момичето се притесняваше, че в момента е център на внимание.

– Знам, че не можеш да понасяш музиката ми – тук публиката избухна в смях, – но и не мога да отрека, че си подкрепял всяко мое начинание! За нас беше голяма чест да открием най-атраактивния гладиаторски клуб на територията на Общността! Забавлявайте се, приятели...

...Не чух по-нататъшните ѝ думи, защото мислите отново ме погълнаха.

Съвсем бях забравил за дъщерята на Гришнак в забързаните събития от последните дни. Къде се вместиаше Нерония в цялата картина?

Инстинктивно усещах, че Рутгер не ми е разказал

всичко и че съм просто пешка в една игра, която не разбирам съвсем. Обаче трябваше да се примиря с положението до момента, в който получех двата пистолета – тогава щях да реша какви ще бъдат по-нататъшните ми действия.

Само че Нерония не искаше да излезе от ума ми – превъртах различните варианти и винаги стигах до извода, че тайнственият куриер от СТЕРЕО-АРФИСТИТЕ може да бъде единствено тя.

А това пораждаше основния въпрос – способен ли съм да застрелям бащата с оръжието, което ми е доставила самата дъщеря...

В следващия половин час още няколко почетни гости, от луксозните сектори на първо ниво, излязоха, за да произнесат приветствени слова. Седях и чаках, нервите ми звъняха като стари струни на китара пред скъсване. Пропусках гръмките фрази покрай ушите си, само мимоходом отбелязвах сменящите се фигури на подиума до Гришнав. Разпознах крупен месопреработвател, влиятелен музикален продуцент, известен гладиаторски мениджър...

Смисълът на казаното в общи линии се препокриваше – всички бяха радостни, че се намират тук тази вечер и очакваха да си прекарат страхотно – само думите бяха различни.

Публиката започваше да губи търпение, все по-често вместо ръкопляскания от секторите се разнасяха дюдюкания и освирквания. Гай Гришнав сякаш не забелязваше – представяше поредния галеник на съдбата

с невъзмутимата си тънка усмивка и спокойно го изслушваше. Наблюдавайки жълтеникавото лице, върху което черните очи възбудено лъщяха, прозрях, че всичко е внимателно режисирано предварително, а играта с хората искрено го забавлява.

Когато вече си мислех, че речите ще продължат безкрай, тежка музика гръмна от мощните тонколони, вампирският главатар леко се поклони и с бавна крачка се отправи към ложата си.

На арената излезе красива девойка с руса коса, хваната на висок кок, облечена в къса червена туника, която не успяваше да прикрие почти нищо от пищните ѝ форми. Държеше пред себе си пластмасова табела с цифра едно и докато обикаляше белия кръг на дългите си мускулести крака, публиката избухна в овации.

По екраните при баровете и пунктовете за залагане започна рекламен клип с участниците в първия бой. Мускулест мургав мъжага, с бръснат череп и гъста рижа брада, развъртя боздуган с дълга дръжка, а надписът над главата му уведоми, че това е Саломон Зъботрошача. Беше гол до кръста, обут в кожени панталони, декорирани с метални елементи, предпазители, също от кожа и метал, обвиваха лакътните му стави. Картината се смени. Появи се противникът му – Вас Безсърдечния – дребничък жилав боец с плетена ризница, със меч и малък кръгъл щит. Образите на двамата започнаха да се редуват с цифрите на коефициентите, при които можеха да се направят залозите.

Много от зрителите вероятно бяха сторили това още с преглеждането на програмата в началото на вечерта, но

пред заложните кабинки отново се оформиха рехави групички от търсачи на печалба.

Музиката спря. Остана само възбуденото жужене на хората, обгърнало „буркана“ като разбунен пчелен кошер. В двата противоположни края на арената се разместиха плоски панели, оформяйки съвършено еднакви квадратни отвори, през които миг по-късно излязоха Зъботрошача и Безсърдечния.

Публиката полуля.

Гладиаторите се приближиха до централния сектор и застанаха пред ложата на Гай Гришнак. Вдигнаха оръжията си за поздрав, почти опрели рамена, а връвата в клуба достигна точката на кипене. После си обърнаха гръб, с отмерени крачки се отдалечиха на равно разстояние от центъра на подиума и се завъртяха с лица един към друг.

Боят започна точно както очаквах. Саломон – трошача на зъби, значително по-здрав физически от противника си, се хвърли в яростен устрем, решен да приключи набързо схватката. Шипестата топка на боздугана му изсвистя във въздуха, ала Безсърдечния Вас избягна удара с лекота. Рижобрадият нададе гневен рев и насърчаван от обезумялата за кръв публика, продължи да размахва тежкото си оръжие. Вас припкаше около него, изнесъл щита пред гърдите си, с къс меч, почти опрян до тялото му.

Знаех добре какво си е наумил – нямаше шанс в директен сблъсък и изчакваше умората да забави движенията на другия, за да потърси на свой ред плътта му.

След около десетина минути напразна гонитба из арената, под освиркванията на зрителите, мускулите на Зъботрошача се покриха с пот, сякаш намазани със зехтин, ударите на боздугана му станаха вяли и започнаха да минават все по-далеч от пъргавия като птиче Вас. При едно от поредните замахвания, Саломон залитна и повлечен от инерцията на удара си, изгуби равновесие. Точно това използва Безсърдечния. Острието на меча му се стрелна като жило на оса, прерязвайки бедрото на Зъботрошача през почти цялата му обиколка. Рижобрадият изрева, този път от болка и изненада. Бедрената му артерия със сигурност беше засегната, защото алена кръв бликна струйно от разреза и бързо напои крачолата на кожата му панталон, докато в краката му се образуваше лепкава локвичка. Мургавото му лице за броени секунди сякаш изсветля, едрият мъж рухна на колене, а топката на боздугана тупна до него с глух звук. Боят беше приключил.

Притихналата за момент публика взриви секторите на всички нива.

Трима мъже в бели престилки изскочиха на арената. Първият с обиграни действия наложи турникет на крака на Зъботрошача и му постави инжекция, докато другите двама го вдигаха върху носилката, която бяха донесли.

През това време Вас Безсърдечния обиколи тържествено целия подиум с вдигнат меч...

...С напредването на нощта плоските панели в двата края на арената се разместиха много пъти. От отворите изскачаше поредната гладиаторска двойка, приближаваше

се към централната ложа, за да поздрави вампирския главатар, и се впускаше в ожесточена схватка.

Оръжията и защитните приспособления бяха в различни комбинации – всевъзможни по вид и дължина мечове, щитовете с всякаква форма и големина, изработени от метал, дърво или кожа, тежки доспехи и леки ризници, копия, боздугани, топори, тризъбци, ласа, мрежи...

Само целта беше една – да се лее кръв, под окуражителните възгласи на ненаситната тълпа.

По екраните се завъртя поредната реклама.

Стоманения Кейн, целият обкован в броня, стиснал тежък двуръчен меч, щеше да срещне Мейлин Хитреца, въоръжен с късо копие и ласо.

До смъртоносния двубой на Змиеликия оставаше около час, от куриера – ни вест, ни кост. Вече не ме свърташе на едно място. Отправих се към най-близката кабинка за залози, където сложих петдесет полкреда на Хитреца.

Тъкмо сгъвах получената разписка, за да я прибера в джоба си, когато с периферията на очите си забелязах, че някой се приближава към мен. Обгърна ме аромат на дискретен и скъп парфюм.

– Господин Стефан Ришар?

Девојката, видимо на не повече от деветнадесет, с красиво лице, изваяно сякаш от бял мрамор, нямаше много общо с ексцентричната вокалистка на СТЕРЕО-АРФИСТИТЕ, но нещо в едва загатнатия овал на формите ѝ, под прилепналата по нея тюркоазено-синя

рокля, и в грациозната ѝ походка ми се стори познато.

– Нерония – казах. – Радвам се да се запознаем!

Момичето трепна.

– Господин Ришар, бързам и ще бъде кратка! Ще намерите нещата си в дамската тоалетна на това ниво. В последната кабинка, между седалката и стената, ще откриете непромокаем плик... Довиждане!

Понечи да се обърне, но леко я задържах с ръка за рамото. Тя я изгледа така, сякаш не видя само пет пръста, а уродлив отровен паяк, който се катери към шията ѝ. Уплашените ѝ черни очи се забиха в мен.

– Какво още искате?

Издържах погледа ѝ, стиснал челюсти от напрежение.

– Имаш ли представа какво се каня да направя с... ъ, нещата?

Уплахата за миг се смени с дива ярост, все едно талантлив художник замаза старите черти на лицето ѝ с бяла боя, а отгоре нарисова нови.

– Не ми пука, господин Ришар! Точно по същия начин, както на него не му пука за мен и чувствата ми! Моля се да страда! Знаете ли какво ми костваше да се правя на обична дъщеря, докато любимият ми лежи с опасност за живота в болницата?! Сега мога ли да си вървя?!

Преди да се запътя към тоалетните, изчаках Стоманения и Хитреца да се счепкат. Публиката зарева ентусиазирано, сякаш не гледаше почти повторение на поне три от предишните схватки.

Бронираният рицар залагаше на мускулната сила, копиеносецът с ласото – на ловкостта. Всеки от двамата

имаше своите шансове, ако успееше да използва недостатъците на противника си.

Не забелязах да съм привлякъл вниманието на някой по масите в сектора, когато леко се надигнах от мястото си, стиснал полупразната чаша в ръка.

Съседите ми бяха зяпнали с почти еротично вглъбение двойката на подиума и ако мъжът поначало си беше впечатлителен, което си пролича още по време на изпълнението на рокгрупата, то жената – видимо резервирана и отегчена през цялата вечер преди двубоите, остана запленена от тях.

„Просто отивам да си взема поредното питие, да направя нов залог или да се облекча!“ , успокоявах се наум.

Осъзнавах, че е в реда на нещата да се разтърча, ако ми е писнало от кървавите гледки върху неудобния стол. Опънатите ми нерви обаче очакваха нечия ръка да падне върху рамото ми точно както моята преди малко беше спряла Нерония.

Разбира се, нищо подобно не се случи, докато пресичах участъка с баровете и заложните пунктове срещу нашия сектор. След не повече от минута застанах пред санитарните помещения.

В движение бях внесъл малки корекции в тоалета си – разкопчях сакото, разхлабих възела на вратовръзката и извадих част от ризата си върху панталона. Сега натопих пръсти в остатъка от вино в чашата, размазах влагата по шията си, а това, което остана, гаврътнах на екс и прекрачих. Насочих се към лявата врата, с изящна женска фигурка от жълт метал, закрепена върху нея.

Предверието се оказа празно. Ухаеше на свежест, умивалниците под огромните огледала блестяха от чистота, подът, покрит с червен теракот, и стените, с малко по-светъл като нюанс червен фаянс – също.

Вратите на четирите кабинки зееха полуотворени. Вмъкнах се в последната и заключих. Оставих празната чаша върху порцелановия капак на казанчето. Коленичих и пъгнах ръка зад основата на клекалото. Пръстите ми веднага напипаха шумящия пакет. Извадих пистолетите и ги напъхах от вътрешната страна на краката си в широките ластични ленти върху двата ми глезена. На влизане в клуба, като предпазна мярка, ги бях покрил с горните ръбове на високите си копринени чорапи. Резервните пълнители пуснах в страничните джобове на сакото. Непромокаемия плик изхвърлих в кошчето и натъпках отгоре намачкани късове тоалетна хартия.

Отключих и подадох глава – преддверието беше все така празно. Вече си мислех, че ще успея да се измъкна незабелязано, когато две жени на средна възраст, увлечени в сладък разговор, едва не се сблъскаха с мен. Дръжаха чантички – явно бяха дошли да освежат грима си и да поклокарстват, докато вършат това.

Залитнах и насила се оригнах. Жените смутено възкликнаха, наблюдавайки ме с погнуса. Разпасаният ми вид, разфокусираният поглед, който се постарях да извадя на показ, миризмата на вино, обгърнала ме като невидим ореол на греха, празната чаша, която стисках – всичко им говореше, че срещу себе си имат човек, чувствително надвишил мярката си тази нощ.

– Здррррвейте, ммммичета – изфъфлих, след което се насилих да се оригна още веднъж и ги дарих с най-размазаната си усмивка. – Май пак съм объркал пустите кенефи, мамка му! Ппрррростете...

Минах край тях, залитайки, те пак изпискаха и се отдръпнаха, сякаш бях болен от проказа.

Набързо се шмугнах в мъжката тоалетна, за да се приведа в приличен вид. Пуснах празната чаша в кошчето под умивалника, оправих дрехите си, изплакнах уста и измих лицето си.

Малко по-късно с невъзмутимо изражение се отправих към мястото си.

Усещах тежестта на двата пистолета под крачолите на панталоните ми. Усещах и тежестта, зараждаща се в гърдите ми. Предварително подготвеният план току-що беше приключил. Оттук насетне идваше неизвестността.

На арената ловкостта и пъргавината за пореден път триумфираха над грубата сила – Стоманения Кейн, паднал по гръб, махаше немощно с крайници в тежката си броня като обърнат бръмбар рогач. Мейлин Хитреца беше успял да го оплете с ласото си и да ме направи със сто и петдесет полкреда по-богат...

ГЛАВА XVI

СМЪРТОНОСЕН ДВУБОЙ

Спомняш ли си нощта, в която се запознахме? – Попитах Григо, докато поемах новата чаша от ръката му.

Наливахме се в крайградската му вила вече втори ден и бях престанал да броя погълнатите „Пиратки“. Учудващо, не успях да се натряскам до безпаметност, а изпаднах в онова познато на всеки здрав пияч състояние на „подгизване“, при което съзнанието остава абсолютно ясно, само тялото натежава и движенията са забавени, все едно се извършват под вода.

Преди два дена бяхме изпратили Учителя Ренето в последния му път. Кремирахме го, както беше пожелал приживе, после разпръснахме пепелта му от хеликоптер над високия планински връх, в подножието на който се гушеше вилата.

Времето сякаш не беше успяло да докосне дневната през изминалите повече от десет години. Канапето, върху което обичах да се излягам като ленив котарак, фотьойлът на Григо пред камината, табуретката, върху която полагаше босите си крака, всичко си беше същото.

Само бръчките по лицето на кукерския главатар вече изплитаха ситна паяжина, а в двудневната му брада се откриваха посребрени косъмчета.

И чашата в ръката ми беше пълна не със сладниково

зелено синт-као, а с алкохоли, омешани в страховити пропорции.

И върху незапалената камина стоеше луксозната ръчно изкована урна – единственото, останало от господин Ренето.

– Спомням си объркано хлапе, в което видях себе си – отвърна Григо след известно мълчание. Разклащаше шейкърa, очите му ме отбягваха.

– Тогава ми зададе въпрос – продължих. – Попита ме какво смятам да правя с живота си или нещо от сорта, а аз не знаех отговора.

Григо махна капачето на шейкърa и изля съдържанието му в халбата си. Отпи здрава глътка, после въздъхна тежко.

– А сега знаеш ли отговора, мой малък приятелю, нали така те наричах, ако не ме лъже паметта?

Запалих цигара, отне ми известно време, докато се справя с една ръка.

– Не мисля, че този въпрос има отговор. Или по-точно би било да се каже, че отговорът на този въпрос няма значение. Защото самият въпрос трябва да се зададе по друг начин – „Какво НЕ искаш да правиш с живота си?“. Само дотук успях да стигна за десет години...

Григо приседна във фотьойла, намести крака върху скърцащата табуретка и заговори, дирижирайки с халба в съвършено повторение на сцената от онази нощ.

Диалогът, който водехме, беше също толкова сериозен.

– Бих казал, че „само дотук“ не е никак малко, Ачи. Но ми се ще да си открил новия въпрос не заради вината. Защото предполагам какво се върти в главата ти в

момента – измъчваш се от станалото в ресторанта. В началото, ще ти призная, все още под влияние на гнева, ми се искаше да ти строша и другата ръка. После, като се успокоих и размислих, установих, че събитията в живота ни се случват по някаква своя логика, която не винаги разбираме...

Оформих кръгче с издухания дим и изчаках да се разтвори над главата ми.

– Въпросът не е само във вината – отвърнах. – Чувствам се доста объркан...

Григо отпи нова здрава глътка. Очите му сякаш плуваха в течност, толкова много алкохол беше поел, но оставах все така трезви и все така ме отбягвах.

– Ще те успокои ли, ако ти кажа, че в годините, когато самият аз бях нахъсан хлапак като теб, вероятно щях да направя същата глупост?!

– Искам да напусна бандата, Григо! Наситих се на кръв!

Главатарят най-накрая спря очи върху мен. Почти съм сигурен, че долових болка в тях. Все пак направи усилие да се усмихне.

– Твоя воля, мой малък приятелю! Само кажи от какво имаш нужда...

Сега, докато седях и чаках да започне гвоздеят на програмата, а минало и настояще се омесваха в главата ми, се запитах какво ли е станало с Григо. Ако все още беше жив, трябваше да е прехвърлил шейсет и петата си

година. След въпросния разговор повече не го видях. Получих новите документи и парите, за които бях помолил, и не се обърнах назад. Обичах го като по-голям брат, но знаех, че така е най-правилно. Кара Танас и хората му със сигурност можеха да ме информират, но когато се срещнах с тях онзи ден, мислех за съвсем други работи...

Опитвах се да реша и какво точно изпитвам към Змиеликия. Докоснах с върха на езика си коронките, заместили предните зъби, които ми беше избил някога. При все че свикнах напълно с тях, неестествено гладката им вътрешна повърхност сякаш все още пазеше спомена за онези събития. Болката от загубата на Учителя си стоеше в едно тъмно ъгълче на душата ми, макар и значително притъпена и избледняла с годините. Но омраза нямаше – отдавна беше изтекла като вода през шепите на времето. Всъщност, дори след убийството на господин Ренето, не мисля, че усещах такава спрямо Змиеликия, по-скоро бях прекалено шокиран от абсолютната злина на деянието му...

Изведнъж от високоговорителите на всички нива тържествено зазвучаха фанфари и барабани удариха туш, изваждайки ме от унеса.

За разлика от предишните борби, този път не беше въртяна реклама с двамата участници. Знаеха се само имената им – противник на Змиеликия щеше да бъде някой си Плу Варварина. Предположих, че и това е предварително нагласено – неизвестността щеше допълнително да възбуди зрителите.

Шумът стана оглушителен. Забелязах, че гърдите на съседката ми по маса започват да се движат по-учестено, а устата ѝ едва доловимо се разтвори като срамежливо цвете с някаква оргазмена чувственост.

Тази жена завинаги беше спечелена от кървавия спектакъл, игран в различни варианти през цялата нощ. Спечелена беше и публиката, която в момента виеше в екстаз около стъклените стени.

Почувствах се омерзен. Имах смътни познания по история, но и те ми стигаха да разбера, че нищо не се е променило съществено от древността, когато са били измислени гладиаторските игри. Вярно, в ония варварски векове броят на загиналите е бил несъизмерим с жертвите в наше време. За сметка на това пък днес, без да се опитваме да достигнем мащабите на тогавашната лудост, имаме своите монитори, записващи, многократно повтарящи и показващи в най-малки детайли ужасяващите актове на насилие.

Защото хората все така бяха обсебени от смъртта и обожаваха да се взират в очите ѝ, но от безопасно разстояние – удобно приседнали отстрани, докато сладко си хапват и пийват.

– Вино! – изграчих към сервитьора, завъртял се покрай сектора ни.

Поех чашата от ръката му и жадно отпих, а ямите в двата края на подиума хищно зейнаха.

Онова, което се случи впоследствие, може да бъде назовано само по следния начин – отвратителен апотеоз на безумието.

През по-близкия спрямо сектора ни отвор на арената се измъкна гол до кръста мъж. Държеше по един дълъг прав меч във всяка от ръцете си. Нямаше как да объркам татуираните люспи, макар и вече значително поизбледнели, покриващи го от черепа до пъпа. Годиците бяха сложили някой и друг излишен килограм върху фигурата му, но Змиеликия съвсем не изглеждаше дебел, а дори по-внушителен от човека, останал в спомените ми.

Наложих си да се успокоя, но усетих, че дишам значително по-учестено. Отпуснах ръката си, която така беше стиснала чашата, че като нищо можеше да я раздробя на сол.

Грозен рев се разнесе от срещуположния отвор. Тълпата възбудено зажува.

Първо се показва огромната чорлава глава на Плу Варварина, върху която беше килнат не по-малък рогат шлем. Тялото, облечено в ризница, съставена от плочки от твърда кожа, едва се провря през дупката, а когато изцяло излезе навън, шумотевицата замря.

Прецених на око, че съществото е високо около три метра. Ръцете му, приличащи на дънери на вековни дървета, стискаха тризъбец и мрежа, но определено не знаеха как да си служат с тях. В очите му нямаше и намек за разум, а ревът, който излизаше от гърлото му, съдържаше повече болка, отколкото ярост, защото трима мъже зад него мушкаха със заострени пръти незащитените от ризницата участъци от плътта му и бавно го прибутваха към противника му.

Секторите отново избухнаха. Невярващо завъртях

глава и се огледах. Никой ли не забелязваше, че това няма да е битка, а касапница.

Плу Варварина, несъмнено продукт на някоя от радиоактивните зони по периферията на Многополюсната общност, едва ли беше подписвал нотариално заверено съгласие, че приема да участва в „Двубой до смърт“.

На никой обаче не му пукаше – хората искаха кръв.

Всички предишни двубои сякаш бяха разпалили жажда, която сега само смъртта можеше да утоли.

Оказа се далеч по-гнусно, отколкото очаквах.

Змиеликия твърде добре познаваше правилата на играта, за да убие веднага слабоумния си противник. Завъртя се в кръг около него, все така пъргав, въпреки че по груби сметки трябваше да е минал петдесетата си година. Мечовете в ръцете му зазвъняха като досадни комари и с хирургическа точност започнаха да прерязват кожените връвчици, които държаха закрепени плочките от ризницата на Плу. След броени минути защитното му облекло бе превърнато в парцалива дрипа.

Триметровият гигант махаше неумело с тризъбеца си, ревеше от болка и плетеше крака, спъвайки се в мрежата си. Публиката се заливаше от смях. Змиеликия също се смееше, докато мечовете му кълцаха тялото на Плу, все едно майстор готвач с мълниеносни движения режеше тънки ивички месо за кебап.

Усетих как гневът се надига в мен като бира, когато се сипва бързо в халбата. Придърпах леко десния крачол на панталона си и напипах дръжката на пистолета, зареден

с конвенционални патрони. Нямах ясно оформен план, просто действах под влияние на моментния импулс.

Плу рухна на подиума, ревят му премина в жално виене, а Змиеликия продължи да го сече. Капчиците кръв по лицето му се смесваха с жълтеникаво-кафявите люспи от татуировката му в гротескна картина.

Хората крещяха и ръкопляскаха.

Станах и изстрелях един куршум в стъклената стена пред мен. Ушите ми писнаха, върху подсиленото стъкло се разтегли бяла паяжина. Зрителите в сектора се обърнаха с ококорени очи, а в клуба настъпи тишина – никой все още не можеше да осъзнае какво точно се случва. Писъците дойдоха след втория изстрел, когато стъклото се пръсна и свлече надолу. Прескочих масата и се метнах в образувалата се дупка.

Падах към дъното на „буркана“ сякаш цяла вечност. Бях съвършено спокоен, с изпразнена от всякакви мисли глава.

Кървящата планина от плът на Варварина, върху която се стоварих, леко смекчи удара, въпреки че усетих как нещо в дясната половина на гръдния ми кош изхруска.

Претърколих се настрана и забих два куршума в тялото на Змиеликия. Видях изненадата му, когато политна назад, а по устата му, все още разтеглена в жестока усмивка, изби кървава пяна.

Изправих се и бавно тръгнах към него.

– Не ме помниш, нали?! – казах. – Преди много години, в Полис Паралел, даде добър урок на едно наперено хлапе. В което нямаше нищо лошо, разбира се... Но не трябваше

да убиваш учителя му! Поздрави от господин Ренето.

Броейки наум, вкарах нови пет куршума в татуираните гърди. Злобният пламък, който гореше в очите му, постепенно изгасна.

Коленичих при Плу и го довърших с милостив изстрел в главата.

После извадих игломета от левия си крачол, заповядах на натъртеното си тяло да се вдигне и тръгнах към ложата на Гай Гришнавк...

ГЛАВА XVII

ПОСЛЕДНИЯТ ТАНЦ

Изоках, докато се измъквах от пневмобила, и преди да хлопна вратата, се надвесих през прозорчето към Тания.

– Благодаря ти за всичко!

Тя ме изпи с поглед.

– За нищо, док... Арчи... – после смутено отмести очи и завъртя волана, за да обърне.

Не знам защо, но и аз самият се почувствах неловко.

– Ако всичко върви по план, днес ще се опитат да върнат в съзнание брат ти! – извиках след отдалечаващата се кола. Гласът ми прозвуча фалшив и изтънен като на дете.

Небето започваше да розовее и придоби онзи цвят, който се получава, когато в съд с вода разтвориш прашинка

калиев перманганат. Безкрайно дългата нощ беше на път да приключи.

Закрачих бавно през градинката към портала на клиниката.

Всяка една от милиардите клетки в тялото ми сякаш беше резервоар за болка.

Забелязах, че са подменили разбитите стъкла от вчерашната стрелба.

Чувство на тревога, все още неясно и едва доловимо, обви като ефирна мъгла уморения ми разум.

Не знаех дали ще запазя работата си след това, което се случи, и определено трябваше да проведе досаден разговор със Стражите, но в момента не ми пукаше за тези неща. Изпитвах само неистовото желание да видя Шели, да се убедя, че всичко с нея е наред и да ѝ съобщя, че проклетият вампир си е получил заслуженото...

...Чувах истерични писъци на хора около себе си. Хвърлих бърз поглед нагоре и видях как на всички нива някои по-паникьосани зрители напускат местата си и се тълпят към изходите. Имаше обаче и спокойно седящи, останали да догледат непредвидения кървав спектакъл.

– Искахте шоу, мамка ви! – изревах. – Ето ви шоу!

Трима охранители изскочиха от ложата на Гай Гришнав и се втурнаха срещу мен. Приличаха на гарвани в черните си плащове. Не си направих труда да залягам, когато вдигнаха пистолети, някакво усещане за неуязвимост движеше тялото ми. Отстрелях ги последователно с игломета.

Техните куршуми изсвириха покрай ушите ми, без да ме уязвят.

Прескочих гърчещите им се тела и влязох в ложата. Вампирският главатар не помръдна от мястото си, а усмивката остана на жълтеникавото му лице. Владееше се до съвършенство, за разлика от другите от обкръжението му, които ме гледаха с обезумели очи.

– Обичаш да се давиш в чуждата кръв, нали, копеле! – тихо изрекох и пратих скилидката в средата на челото му.

Не се случи нищо. Само усмивката на Гришнак едва доловимо се разшири и оголи острите му съвършено бели зъби, а ловките му като на цигулар пръсти хванаха дребната стреличка и я извадиха. Чу се тих жвакащ звук.

– Упс, това заболя! – каза вампирът. – Но ще трябва да призная, че не съм хвърлил парите си на вятъра! Доктор Кимерия, нали? Или предпочитате Ачи от Паралел. Току-що убихте един от най-любимите ми гладиатори, Ачи от Паралел! Вярно – застаряващ, вярно – човек, но със злоба и хъс на истински вампир...

– Трябваше да му намериш по-достоеен противник, не малоумен мутант от пустинните земи!

Гришнак сякаш не ме чу.

– Убихте и трима нещастни бодигарда, чиято вина се състоеше само в това, че не са толкова богати като мен и не могат да си позволят втора кожа... Втората кожа, Ачи от Паралел, е последен писък на вампирската мода – представлява непробиваема телесна обвивка от прозрачен полимер, а един квадратен сантиметър от нея струва колкото месечната ви заплата. Учуден ли сте? Всеки носи

някаква маска. Моята е невидима с просто око, но ще се съгласите, че напълно обезсмисли използването на коварното оръжие в ръката ви! Каква е вашата маска, Ачи от Паралел? Оказа се, че под спретнатия медик се крие звяр с кърваво минало, който ми създаде доста главоболия през последните дни...

Долових движение зад себе си. Ноздрите ми усетиха и оня дискретен аромат на скъп парфюм. Обърнах се и се възрях в тъжните черни очи на Нерония.

– Глупак – тихо прошепна тя и заби зашеметителя в шията ми.

Болезнен спазъм се разля по тялото ми за кратък миг, но не изгубих съзнание. След секунди изчезна, а аз се свлякох вдървен на пода, без да усещам нищо от врата надолу.

„Ето какво било да си с квадриплегия – помислих си. – А скоро ще разбереш и какво е да преминеш отвъд.“

Знаех, че Гришнак няма да ме остави жив, ала вече ми беше все едно. След прилива на адреналин по време на гневния ми изблик, беше започнала да ме обзема апатия.

– Занесете това мекотело в подземие то и го вържете! – разпореди се вампирският водач. – Ще изчакам да премине ефектът от енергийния импулс! Искам всяка фибра на тялото му да крещи, когато се заема с него. Нерония, трябваш ми на арената! Да се опитаме да успокоим хората...

– Нисък или висок праг на болката имате, доктор Кимерия? – попита ухиленият Гай Гришнак, докато леко притваряше вратата зад себе си. Беше сложил бежова

мушамена престилка над дрехите си, а в дясната си ръка стискаше кокетно дипломатическо куфарче. – Тук, в работния ми кабинет, на който имахте време да се насладите и горещо се моля да сте харесали, ще използвам титлата ви. Така би било най-редно, след като ще участвате в научен експеримент, нали, ха-ха!

„Кабинетът“ представляваше тясно зидано помещение с утъпкана пръст по пода и прогнил гредоред на тавана. Предположих, че е мазе, останало от старата сграда, върху която е издигнат модерният клуб. В цепнатините между покритите с капчици влага каменни блокове на стените беше избил мухъл. Миришеше на блато и разложение.

По ъглите, под мижавата светлина на електрическа крушка, увиснала на обвит в паяжини шнур, забелязах части от човешки скелети.

Бяха ме съблекли по бельо и окачили върху две куки за трупно месо с ръждиви вериги, които притегнаха така, че краката ми едва да допират земята. Чувствах неприятно парене в прегънатите ми ръце и в напрегнатите бедра, а същевременно притрепервах от студ, но приветствах завръщането на всички тези усещания в напълно парализираното ми допреди петнайсетина минути тяло.

Гришнав остави куфарчето си върху паянтова дървена масичка в ъгъла при вратата, с която се изчерпваше цялото обзавеждане на помещението, и щракна ключалките.

– Попитах ви за болката, доктор Кимерия... Всъщност няма нужда да отговаряте. Каквото и да кажете, ще е без значение за нашия експеримент.

Гласът му звучеше неестествено приповдигнат в унилата

обстановка, докато вадеше от куфарчето старателно навит тънък гумен маркуч. Дължината му се оказа към метър. Усука около китката на дясната си ръка единия му свободен край и го стисна – получи се импровизиран бич.

Приближи се към мен.

– Като медик знаете, че болката има чисто физиологичен аспект, доктор Кимерия – показва, че нещо в тялото ви не е наред, нали така? – завъртя веригите, на които бях окачен, за да ме обърне с гръб към себе си. – Аз пък ще ви покажа чисто психологическия аспект на болката. Ще ви отведе отвъд нейния предел, а когато ви върна обратно тук, то ще бъде само за да разберете колко е хубаво в интервала между две болки!

Гуменият маркуч се впи в плътта ми с хищно плъщене. И пак, и пак, и пак...

Усещането беше като да те овъргаят в коприва. Смехът на вампира, замахващ за поредния удар, кънтеше в ушите ми и се сливаше с кръсците, които със закъснение установих, че излизат от устата ми. Опитах се да обвия съзнанието си в непроницаем пашкул, за да не полудея. Едно беше сигурно – Гай Гришнав не ме беше излъгал, когато ми говореше за болката...

...Точно тогава я видях.

Стъклените врати на входа на клиниката се отместиха настрана с тих мляскащ звук и моята Шели, облечена в болнична нощница, стигаща до средата на прекрасните ѝ бедра, излезе на площадката.

На същата оная площадка, върху която преди по-малко от двадесет и четири часа Арчибалд-Ачи беше танцувал под дъжд от куршуми.

Имаше изтощен вид, беше призрачно бледа, почти прозрачна, а черните полумесеци на сенките под очите ѝ сякаш подчертаваха и засилваха околната белота.

– Шели – изкрещях и се приближих към началото на стълбището, но жена ми не реагира. Тръгна надолу, от ръцете ѝ като лъскави пиявици висяха изскубаните маркучи на системите. Капчици алена кръв се процеждаха от тях и оформяха червена пътечка в краката ѝ.

Първите лъчи на слънцето проникнаха през короните на дърветата. Когато я докоснаха, Шели изохка леко, но освен страдание долових и нещо друго в нейния стон.

Мисълта, че може би в този момент и Гай Гришнак посреща изгрева за пръв и последен път, след трансформацията си във вампир, по никакъв начин не ми донесе успокоение...

...Плувах в океан от болка, жадуващ мрака да ме обгърне с ласкави длани, но вампирът перфектно владееше изкуството на мъчението и спираше точно в мига, преди да изгубя съзнание.

Отначало си помислих, че халюцинирам, когато видях как приличащ на огромно яйце мъж изплува зад гърба му и каза с писклив гласец:

– Гай, Гай, разочарован съм от теб!

Гришнак почти изпищя от изненада. Градинските

ножици, с които току-що беше отрязал кутрето на лявата ми ръка, тупнаха на пода. Жълтеникавото му лице се сгърчи уплашено, когато разпозна гласа и се обърна към влезлия в мазето. Мога да се закълна, че дори заекваше.

– К-к-калигулас?! К-к-какво правиш тук?!

Дебелият мъж се разсмя, малиненочервените му чувствени устни оформиха съвършена буква „о“ и резците му блеснаха като кинжали.

– Какво правя тук ли? Ами дойдох да видя един стар приятел, който се отнесе твърде непочтително с особата ми! Първо, не ме покани на бляскавото откриване на своя клуб-бизу! Второ, има тайни от мен, а това е най-сигурният начин да се убие приятелството! Защо трябва да научавам от друг, че притежаваш нещо, което е трябвало да ми предадеш още в мига, щом гнусните ти очета са го съзрели!

– Не те разбирам, Калигулас? – Гришнав започваше да се опомня и опитваше да спечели време.

Яйцевидният го перна с опакото на дланта си. Не забелязах да е вложил кой знае какво усилие в замаха си, но главата на Гришнав се отметна назад, все едно му бяха забили тежък юмрук. Под обвивката от сланини Нергал явно криеше невероятна сила.

– Недей да шикалкавиш, Гай! Хората ми контролират клуба! Ако веднага ми предадеш Зъба, може би ще размисля и няма да те дам на слънчевите лъчи!

Зад думите му обаче прозираше друго – водачът на всички вампири в Многополюсната Общност не беше от тези, които ще оставят враг зад гърба си. Присъдата над

Гай Гришнав беше издадена...

Калигулас Нергал се приближи към мен и повдигна брадичката ми. Взря се в очите ми, неговите имаха сребристия оттенък на живак.

– Що се отнася до пленника ти, боя се, че също имам лоши новини. Трябва да го освободя, тъй като покровителят му лично ме помоли за тази услуга. Имате много поздрави от Григо, доктор Кимерия. Старецът е разбрал от своите хора в Кръстовище, че сте се забъркали в голяма каша и се свърза с мен. В инвалидна количка е, ако се интересувате, преди десетина години неприятелски куршум раздробил гръбнака му, но се държи и мога да заявя, че е все така опасен, както в годините, когато градеше бандитската си империя. Не е човек, чиято молба можеш да отклониш с лека ръка, ха-ха...

... Докато пътувахме към клиниката, Тания ми разказа за избора, който е трябвало да направи дъщерята на Гай Гришнав. Вероломството на бащата, посегнал върху живота на любимия ѝ върколак, беше предизвикало веригата от събития, довели до собствената му почти сигурна смърт.

След проваления опит за покушение срещу вампира, Нерония, която не подозирала за полимерната ризница, била принудена да ме извади от строя. Използвала зашеметителя, за да предотврати евентуалното ми убийство от ръката на някой изнервен гард. Не можела да допусне мъжът, спасил Дориан, да загине пред очите ѝ.

Познавала добре кръвожадния нрав на Гришнак и била сигурна, че има поне два часа на разположение, за да осъществи спонтанно хрумналия ѝ план.

Време, съвсем достатъчно на Калигулас Нергал да се придвижи от Паралел до Кръстовище с хеликоптерите си, щом научи за Зъба на Белиал...

През портала излязоха две запъхтяни медицински сестри, но се спряха неуверено, щом ме забелязаха. Сигурно не бях красива гледка в мръсните си разкъсани и покрити с пот и кръв дрехи. Дадох им знак с бинтованата си ръка да останат на място.

– Шели – този път не си направих труда да крещя, а изрекох любимото име в накъсана молба, трескаво преодолявайки стъпалата към нея. – Шели, трябва да те приберем вътре...

Опитах се да срещна неவிждащите ѝ очи, ала когато понечих да я уловя в прегръдка, жена ми нададе грозен писък:

– Махни се от мен!!!

Фигурата ѝ се разми, все едно обвита в дим – толкова бързи бяха движенията ѝ. Перна едва-едва с обратната страна на полуразтворената си десница четинестата ми буза, но усещането беше, като че ме удари парче скала. Загубих равновесие и полетях назад. През секундите, преди гърбът ми да срещне каменната настилка в основата на стълбите, писъците на Шели пронизваха ушите ми.

Останах да лежа, опитвайки се да намеря дъха си, стиснал до болка клепачи, докато най-накрая се възцари

тишина. Предпазливо отворих очи – погледът на съпругата ми осезаемо започна да се изпълва с разум, миг по-късно се фокусира върху мен.

По откритите части на тялото ѝ, там, където я близваха слънчевите лъчи, започнаха да се появяват червени петънца. Скоро в средата на петънцата щяха да се надигнат белезникави мехурчета. Умът ми, учудващо запазил аналитичните си способности, пресметна, че разполагам с не повече от три минути, за да я вкарам на сянка, преди уврежданията от токсините, отделили се при изгарянията и започнали да циркулират в нея, да са станали необратими.

– Какво ми направиха, Арчи?! – не беше въпрос, а осъзнаване на тежестта на присъдата.

– Шели – казах и усетих влага да се стича по лицето ми, – трябва да влезем в клиниката! В светлоизолирана стая!

Съпругата ми отклони тъжните си кафяви очи.

– Не искам да водя такъв живот, мили мой! Живот на кръвопиец, който се страхува от слънцето, защото сърцето му е по-черно от нощта! Обичам те и винаги ще те обичам! Мисля, че ще ме разбереш!

Върху кожата ѝ поникнаха първите мехурчета, надигнаха се, удивително наподобяващи чашки на гъбки, и започнаха да стават все по-големи. Ивички дим, в началото тънки като конци, се заплетоха в дебели снопове над тях.

Шели, моята прекрасна нестинарка, вдигна ръце над главата си, а тялото ѝ се залюля в танц.

Нещо в гърдите ми се скъса – можех да я сграбча и насила да я завлека през портала към хладната утроба на болничните коридори, ала усещах, че ако оцелее, ще ме мрази до края на дните си заради тази постъпка.

Приседнах и заревах с цяло гърло, без да изпускам от поглед лицето ѝ. Опитвах се да открия някакъв белег за страдание в чертите му, но преди пламъците да я обгърнат изцяло и да я превърнат в жива факла, можех да се закълна, че върху него се появи усмивка...

Не знам колко дълго съм лежал в основата на стъпалата. Изведнъж изпитах усещането, че ме наблюдават. Сякаш нажежен шиш мина през средата на гърба ми. Обърнах се и с подутите си от плач очи забелязах пневмобила на Тания, който по някое време се беше върнал в уличката срещу градинката. От това разстояние и със замъгления ми от сълзите поглед не можех да я видя добре, но предположих, че върколачката гледа насам.

Приближих се до стъпалото, върху което лежеше обгорената Шели, зарових длан в купчинката пепел, останала от прекрасните ѝ коси. Пуснах я да се стече между пръстите ми, докато шептях думите на някаква припомнена от детството ми молитва.

После се изправих, обърнах се и закрачих под дърветата.

~ ~ ~

СЪДЪРЖАНИЕ

ПЪРВА ЧАСТ

ГЛАВА I	
РАНА ОТ СРЕБЪРЕН КУРШУМ	7
ГЛАВА II	
ШЕЛИ И ВАМПИРЪТ	15
ГЛАВА III	
ЗЪБА НА БЕЛИАЛ	25
ГЛАВА IV	
КЛАНИЦАТА	35
ГЛАВА V	
ИЗСМУКВАНЕТО	47
ГЛАВА VI	
ОТЧАЯНИ ДЕЙСТВИЯ / НА ГОСТИ У ПРОФЕСОРА	61
ГЛАВА VII	
КУКЕРИТЕ	75
ГЛАВА VIII	
КЪРВАВИ СЪНИЩА	86

ВТОРА ЧАСТ

ГЛАВА IX	
МОЗЪК, МУСКУЛИ И ПИСТОЛЕТИ	97
ГЛАВА X	
ПОКУШЕНИЕТО	106
ГЛАВА XI	
ОСКВЕРНИТЕЛЯТ НА УБЕЖИЩЕ	116
ГЛАВА XII	
РУТГЕР	126
ГЛАВА XIII	
КЪРВАВ СТАДИОН	134
ГЛАВА XIV	
ЗМИЕЛИКИЯ	142
ГЛАВА XV	
МУЗИКАНТИ И ГЛАДИАТОРИ	155
ГЛАВА XVI	
СМЪРТОНОСЕН ДВУБОЙ	167
ГЛАВА XVII	
ПОСЛЕДНИЯТ ТАНЦ	175

С подкрепата на:

Димитър Цолов

Клиника в средата на нощта

Българска. Първо издание

Художник: Росен Найденов

Редактор: Кети Илиева

Предпечат и оформление: Явор Цанев

ISBN 978-954-8633-48-2

GAIANA
book&art studio